Robert Fabian

Carpe Diem

2.díl

I. KAPITOLA

„Hééééj, holky!“ povykoval Muray a Quaid s Porterem měli co dělat, aby ho udrželi na nohou. Kdyby ho nepodpírali, rozbil by si obličej o chodník.

„Jestli neztichne, budou problémy,“ řekl Burkov varovně.

„Všechny vás chci!“ ječel Muray.

„Přibrzdi, kámo,“ zamumlal Quaid. „Alespoň na chvíli.“

„Hovnóóó…!“

„Sklapni!“ zabručel Wheeler.

Muray se ohlédl po Drobečkově impozantní figuře. „Snad se tolik neděje, ne?“

„To si piš, že jo,“ řekl Porter. „Chceš, aby tě hned první den poldové sebrali a šoupli do lochu?“

Byly to přesně tři měsíce, co se vrátili s hlídkovou fregatou SCF Corelis, a tohle bylo první větší volno, které po pokračujícím tvrdém výcviku dostali. Polovinu té doby strávili na Piperu Alpha, kde s jinými družstvy mariňáků pilovali techniku boje v kosmickém prostoru. I když to nikdo oficiálně nepotvrdil, mezi vojáky proskočila fáma, že právě oni budou těmi vyvolenými, co velení zařadí do týmů s vlastními bojovými loděmi. Když se na to Quaid zeptal poručíka Ashwortha, velitel družstva pochybovačně potřásl rameny a prohlásil, že on tedy opravdu nic neví. A tak pořád dokola drilovali metody násilného vstupu a obsazování několika vyřazených vesmírných lodí, které kotvily v docích vyhrazených pro výcvik. Dosyta si užili univerzálního polygonu vybudovaného mimo bývalou geostacionární rafinérii, jenž z části sloužil jako venkovní střelnice a zčásti jako simulátor různorodých pracovních prostředí.

Dnes ráno je dopravní mašina dvaadvacáté taktické perutě vyklopila v Xanthe; městě nápaditě pojmenovaném podle pusté vysočiny, vprostřed které bylo situováno. Z kosmodromu je pendl dovezl ke komplexu armádních ubytoven, kde nechali svoje věci a nedočkavě vyrazili na obhlídku centra.

Ne, že by bylo čím se kochat.

Xanthe bývalo důlním městem a jeho současný ráz tomu pořád neomylně nasvědčoval.

Jednotvárné budovy kombinující unifikovaný vzhled se strohou funkčností. Široké ulice uspořádané do geometricky přesné sítě, okrajové čtvrti pyšnící se rozpadajícími se zbytky mamutích zpracovatelských závodů a rudných rafinérií. Velká překladiště pohřbená pod závějemi rudého prachu, podivná sorta obyvatel se zatvrzelými výrazy dávných hraničářů, tvrdé životní podmínky a vysoké ceny v obchodech.

Armáda dobře věděla, proč do tohoto jinak vcelku nudného hnízda posílá své vojáky za zábavou a odpočinkem.

Večer pokročil a už toho měli za sebou víc než dost. Pádným důkazem byl Muray, který sotva pletl nohama a stěží ze sebe vysoukal srozumitelnou větu. Momentálně sice střízlivěl, ale o to víc začínal vyvádět.

„Je to daleko?“ brblal Burkov.

„Někde tady,“ mžoural Porter po křiklavě řvavých průčelích bývalých skladišť, ze kterých se staly vyhledávané noční kluby. Gigantická průmyslová čtvrť se proměnila v bizarní zábavní park, který do jinak nezajímavé a nudné pouště lákal statisíce návštěvníků ročně a vylepšoval tak ekonomickou bilanci chudého Xanthe. Nehybný vzduch vibroval náporem dunivé hudby, mnohapatrovými ulicemi a po visutých galériích proudily dychtivé davy cizinců, kteří hledali tu nejsprávnější zábavu pro nadcházející noc. Všude, úplně všude, doslova na každém centimetru volného místa se vznášely, pluly a blikaly zářivé poutače a reklamy. Koridory plné skla, blyštivého chrómu, stroboskopů a umělého dýmu obsahujícího mírné halucinogeny vypadaly jako vize z jiného světa. Mezi vyjevenými turisty z odlehlých farmářských planet se proplétali fantaskní androidé představující příšery, smyšlené bohy a hrdiny z prastarých bájí. Obří hologramové tváře vznášející se nad pojízdnými chodníky hulákaly agresivní hesla a lákaly k návštěvě speciálně zaměřených show, skenery očního pozadí propojené s centrální databází se cíleně zaměřovaly na jednotlivé procházející a rafinovaně osobními nabídkami je směrovaly do různých podniků a kasin.

Byl to neskutečně hlučný chaos, zběsilé víření blyštivých cingrlátek a laciného pozlátka. Klokotající kaverna lákadel určených k polapení nerozhodných lidských bytostí. Gigantická všežravá améba, rozlezlá na

stovkách kilometrů čtverečních, vybudovaná pouze k jedinému účelu: aby vysála účty těch, kteří do jejích útrob zavítají.

„Co támhle?“ ukázal Kirsten.

„To by mohlo být ono,“ přitakal Poggy.

„Vyzkoušejte služby našeho salónu Kerberos, pane Murayi,“ navrhl neviditelný ženský hlas vemlouvavě, když procházeli kolem démonické tlamy plivající zelenožlutý oheň.

„Pane Murayi?!“ zachechtal se Burkov divoce.

„Táhni do prdele!“ zavyl Muray a zuřivě se kolem sebe rozhlížel.

Z černého nebe se snesl déšť duhových vloček, jež při dopadu na zem s praskotem mizely.

„Naše nabídka je opět nepřeberná, ceny vzhledem k poskytované kvalitě přiměřené. Pokud k nám zavítáte, budete jistě nadmíru spokojený… stejně jako při vaší minulé návštěvě.“

„Ať ta protivná mašina zmlkne!“ zachroptěl Muray, ve tváři vzteky fialový.

„Nebo byste si raději vsadil pár dolarů u některého ze sta stolů rulety v herně U kapitána Silvera, kde je tříprocentní šance na výhru plně garantována?“

„Podívejme se,“ pošklebovalse Shapiro. „Nám jsi vykládal, žes v Xanthe nikdy nebyl. Tak jak to je?“

„Co ty na to, brácho?“ Kirsten šťouchl loktem do Quaida, který si dlaní clonil oči, aby ho skener nevyhmátl.

„…pro hráče v kategorii Top Class, kdy limit sázky neklesá pod pět set dolarů, jsou všechny drinky zdarma!“ jásal za nimi hologram jednonohého piráta s papouškem na rameni.

„No jo,“ povolil Quaid. „Asi před rokem jsme si tu pár dní užili.“

„Uhni, kráme!“ Muray nakopl androida představujícího zbičovaného otroka v řetězech, který se mu připletl do cesty.

„Hej ty!“ zavolal na něj nabušený vyhazovač v purpurové uniformě, postávající u vchodu věrně kopírujícího vězeňskou bránu. „Co to sakra zkoušíš?“

„Vyser si voko!“ zavrčel Muray.

„Poškozování cizího majetku je závažný přestupek, pane Murayi,“ prohlásil svůdný hlas varovně.

Muray plivl na hlavici očního skeneru, jež se vznášela nad galérií.

Poggy a Quaid ho bez řečí popadli a spěšně odtáhli do úzké boční uličky. Ostatní je beze spěchu následovali a vesele se pošklebovali. Obešli blok, překročili skupinku vytuhlých feťáků a stanuli před zrcadlově otočeným průčelím tetovacího salónu.

„Tak jdeme?“ obrátil se Quaid k ostatním, kteří se zarazili před pohostinně otevřeným vstupem.

„Jasně,“ přisvědčil Porter váhavě.

„Dohodli jsme se, ne?“

„Jo… jo,“ uplivl si Muray a mžoural do měňavé mozaiky v hloubi průhledného chodníku.

„Bude to bomba,“ řekl Shapiro nadšeně.

„Kurva, že jo,“ přitakal Burkov malátně. „Jsme nejlepší tým v celý podělaný Galaxii.“

„Extra postradatelní záchranáři!“ utrousil Poggy kysele. „Jsem pro barevnou kytku na pupku!“

„Takhle si to neber, brácho,“ objal ho Quaid a důvěrně se k němu naklonil. „Nebo se z toho zcvokneš.“

„A jak teda?“

„Časem se to spraví.“

„Věříš tomu?“

„Na beton. Jsem toho nejlepším důkazem!“ Quaid rozpřáhl doširoka ruce a roztočil se jako korouhvička.

„Vy se tady třeba zjančete,“ odfrkl si Burkov. Popadl rozkymáceného Muraye a vmanévroval ho do zívajícího příšeří. Kirsten a Shapiro je vzápětí následovali. Ornamentální portál při jejich vstupu vybuchl oslepivou září a do divokých záblesků zahrál úryvek triumfálního pochodu.

„Šaškárna,“ poznamenal Poggy.

Porter pokrčil rameny a podíval se na Wheelera.

Ten přikývl.

*****

„Kdo kecal, že to nebolí?!“ ulevil si Shapiro přes semknuté rty.

„Padavko!“ zubil se Quaid.

„Tobě se to snad líbí?“ zavrtěl se Kirsten.

Leželi v pohodlných lehátkách uspořádaných do oblouku v tlumeně nasvícené místnosti, která byla příjemnou změnou proti chaosu panujícímu na ulici. Ze stropu visela hydraulická chapadla opletená kabely a různobarevnými hadičkami, horní části rukou a ramen jim zakrývaly neprůhledné kryty, pod nimiž se v ochranné atmosféře pohybovaly tetovací hlavice.

„Rajcuje mě to!“

„Úchyle.“

Quaid posměšně zaskučel.

„Prosím, snažte se vydržet v klidu, pánové,“ požádal je zženštilý týpek ve sněhobílém plášti, který se jich po příchodu ujal. Neustále se motal mezi nimi a ani na chvíli je nespustil z očí. Dojem z něho nevylepšovalo ani obrovské žluté číro, podmalované oči s křiklavě modrými stíny a zlatý řetízek s duhovými perličkami, co se mu chřestivě pohupoval od špičky nosu k pravému uchu. Málokdy se k nim otočil zády, ale když to udělal, uviděli na jeho zátylku hladkou lesklou plošku a z ní vyčnívající stříbrnou tyčinku mozkové sondy.

Tohle byl jen jiný druh závisláka.

Fetka, co ujíždí na uměle stimulovaných duševních vlnách. Možná to tolik neškodilo tělu jako syntetické drogy, ale o to úspěšněji likvidovalo lidskou osobnost.

Dívali se na budoucího katatonika.

„Myslete na něco pěkného, už to potrvá jenom chviličku.“ Hošan luskl prsty a ve vzduchu se zhmotnil virtuální obrazec.

Složitý symbol byl skoro hotový.

Dýka, křídla a ratolest.

Úsměv umrlce.

Porter civěl do stropu a snažil se vytěsnit nepříjemné bodání stovek jehliček, které propichovaly kůži a tvořily nesmazatelný vzor. Většinu času se to dalo vydržet, ale chvílemi přece jen zatínal pěsti a skřípěl potichu zuby.

„Pět minutek, a bude po všem. Krásný obrázek, krásní pánové!“ Pankáč si zamnul suché dlaně, až to zašustilo.

„Zasranej teplouš!“ sykl Burkov nepřátelsky.

Kreativní umělec si však urážlivé poznámky přezíravě nevšímal. Obcházel lehátka a kontroloval dílo počítačového kreslícího systému.

Příjemně to zastudilo a čtvrthodinová procedura skončila.

Mechanická ramena se stáhla a rozsvítilo se nažloutlé osvětlení.

Porter se posadil a podíval se na hotové tetování.

Vlastně to vypadalo mnohem líp, než čekal.

„Prosím, chovejte se k tomuto dílku alespoň několik hodin šetrně," nabádal je chlapík a dramaticky přitom lomil rukama. „Kdyby se cokoli přihodilo, prosím, vraťte se a dáme to pochopitelně do pořádku. Na práci našeho salónu se vztahuje dvoudenní záruka."

Muray sebou trhl a přestal chrápat. „Hotovo?"

„Ty seš ale lemra," popíchl ho Quaid.

„Dáchnul jsem si, no a co?" Zkroutil ruku a prohlédl si obrázek. „Super!"

„Kočky budou šílet." Kirsten se tvářil šťastně.

„Tak jim dáme na frak, ne?" Shapiro se dychtivě soukal do trička.

Muray seskočil z lehátka.

„Za mnou!" zavelel a mával rukou, jako by vedl útočící kavalerii.

*****

Za další tři hodiny se však pořád motali labyrintem zábavní čtvrti.

Samozřejmě, že po odchodu z tetovacího studia nezapadli do prvního bordelu, kterých bylo v okruhu deseti čtverečních kilometrů nepočítaně. Místo toho vymetli několik barů a s každým dalším panákem okusili jiný druh zaručeně pravé whisky.

„Mám dost," reptal Burkov. „Jsem pekelně nadranej!"

„Neboj, brácho, hnedka zaparkujeme," chlácholil ho Quaid. Jazyk se mu silně pletl.

„To slibuješ přinejmenším hodinu!"

„Teď doopravdy."

„Kecy! Víte houby, kde co je. Máte prochlastaný mozky a hovno paměť!"

„Možná se to tady od minule malinko změnilo," připustil Muray. Vyzývavě se mračil na kolemjdoucí v ne moc dobře tajené snaze vyprovokovat rvačku.

Měl smůlu. Nikdo se necítil natolik hrdinsky, aby se pustil do bandy nalitých vojáků.

„Končím," přidal se Shapiro.

„Zeptám se, vy pitomci," řekl Poggy a zamířil nejistou chůzí ke skupince šlapek, které postávaly na nejbližším rohu.

Dvě ženštiny vypískly skřehotavým smíchem.

„Co bys rád, vojáčku?"

Lišák se poškrábal na hlavě. „S kámošema hledáme jistej podnik. Nebeská brána se to tušim jmenuje."

Děvky protáhly zklamaně obličeje. Ta nejstarší se zatvářila pohrdavě. „Proč zrovna tenhle pajzl?"

Poggy polkl, jak se mu zatočila hlava. „Protože jsme vyhráli padesátiprocentní slevu v plukovní tombole."

Holka s odpudivě fosforeskujícím líčením ironii nepochopila. „Tamtudy… takovejch tři sta metrů. Nemůžeš to minout, frajírku."

„Fakt děkan, štabajzny." Lišák se spěšně klidil z jejich dosahu.

„Tak co?" povykoval Muray.

„Pořád za nosem."

„Mám tak těžkej pytel, že ho sotva unesu," prohlásil Burkov důležitě.

„To je z toho chlastu. Seš nacamranej jako žok," kontroval Kirsten zlomyslně.

„Blbost! Jsem v nejlepší formě."

„Cha! Uvidíme, ty vejtaho," dobíral si ho Quaid.

Muray vyrazil bez cizí pomoci udaným směrem. „Letím, jsem noční přepadovej stíhač!"

„Pošuk," zaklepal si Poggy na čelo.

*****

Nebeskou bránu nemohli přehlédnout.

Neskutečně fantasmagorická fasáda vévodila širokému okolí a procházela takovým měňavým spektrem barev, až oči bolestivě přecházely.

„Pouťová atrakce?" tvářil se Porter podezíravě.

Wheeler pokrčil rozložitými rameny a zadíval se na druhou stranu balustrády. K nebi tam šlehaly dvacetimetrové plamenné gejzíry, z umělých sopouchů stoupal s burácením jedovatě zelený dým a průhlednými koryty se valilo cosi, co mělo nejspíš připomínat žhnoucí lávu. V jednu chvíli se dokonce roztřásl chodník a země se chvěla jako

při zemětřesení. Nezkušení turisté nejdříve ječeli strachem a pak se chechtali jako blázni, když zjistili, že jde o pouhou atrakci.

„Rozdávaj medvídky!“ zazářil Quaid.

„Já jim předvedu plyšáka,“ prohlásil Muray pyšně.

Vnitřní prostory bordelu Portera nepřekvapily.

Klasika.

Záplava všemožných odstínů červené, hluboké pohovky potažené napodobeninou sametu a hory měkkých polštářů. Nízké kulaté stolky, vyleštěný barový pult, zrcadla. Nepřímé osvětlení, oddělené stinné boxy, jasně nasvícené pódium, dlouhé molo se spoustou chromovaných tyčí napříč hlavním sálem, prostorné klece vysoko u stropu, taneční hudba, cinkot skleniček a hutný pach fetu inhalovaného ze speciálních dýmek, které se na požádání roznášely hostům.

Uvítala je unylá holka ve vysokých kozačkách, miniaturních kalhotkách, s blýskavými flitry na bradavkách, a odvedla je do odlehlého koutu, kde je usadila. Quaid se ji pokusil plesknout po zadku, ale včas uhnula a razantně ho klepla po prstech.

„Zadarmo ani náhodou,“ řekla chladně.

„Spráskal bych tě jako psa,“ foukal si Quaid naražené klouby.

„To bys sis musel sakra připlatit, vojáčku.“ Rozhoupala boky a odplula.

Zjevil se hologram tří dívek na nekonečně dlouhých jehlových podpatcích. „Pánové si budou přát?“

„Pivo, panáky; všechno, co teče,“ objednal Muray a svalil se do široké lenošky.

„Nabídku podniku?“ vycenila kobylí chrup zrzavá. „Nebo pouze společnost ke stolu?“

„Později, zatím se maličko posilníme na výdrž a teprve pak se pustíme do rachoty,“ třepotal Muray dlaněmi.

Záhy se vynořilo objednané pití.

„Počkejte!“ Porter prudce vstal a zvedl plnou skleničku.

„Neotravuj, suší mi!“ Muray se nedočkavě zakýval nad stolem. „Vyhlašuji přípitek.“

„A na co?!“

„Na Hurta.“

U stolu se rázem rozhostilo ticho, chechot odumřel a rozšklebené rty se stáhly do tenkých linek.

Tohle nebyla nejlepší vzpomínka.

Hurta totiž už nikdy neviděli.

Zdravotníci ho na nosítkách odnesli z LCA, které je evakuovalo z bezejmenné planety, a dál jako by se nad ním zavřela hluboká voda. Major od speciálních jednotek sice slíbil, že je bude o jeho stavu pravidelně informovat, poručík přesto na své dotazy nedostal žádnou konkrétní odpověď.

A to na tom bylo to nejhorší.

Mohli se o jeho osudu pouze dohadovat.

Když se po čtrnáctidenní karanténě na palubě SCF Corelis otevřely bezpečnostní uzávěry zdravotnického modulu a dvanáct zdravých chlapů se omámeně vypotácelo ven, bylo jim dáno velice zřetelně na srozuměnou, co se od nich očekává.

Naprostá mlčenlivost.

Navždy a bez výhrad.

Vysoký plešatý plukovník, jehož hlas chrastil, jako když se sypou stářím vybělené ptačí kosti, toho vlastně moc neřekl. Pár stručných vět, ale i ty bohatě stačily.

Od té doby toho o Hurtovi mnoho nenamluvili.

Tu a tam nejasná narážka, pokus o vtip, jinak nic.

Po návratu na Mars jich pořád zůstávalo deset. Velitel družstva sice požádal personální oddělení o pyrotechnika, aby doplnil stav jednotky, velení pluku však zatím žádného vojáka odjinud neuvolnilo. Proto výcvik probíhal v oslabené sestavě a na dovolenku jich jelo o jednoho míň.

„Tos neměl," ošil se Muray.

„Rozhodně si to zaslouží… ať je, kde je."

Podmračený Burkov chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel.

„Na kámoše Hurta," řekl Kirsten bez váhání.

„Na něj," přidali se sborem ostatní.

Šrám zůstával a nikdo ani nečekal, že se brzy zacelí. Jenže život pokračoval. Vojáci všech věků vždycky žili pouze pro současnost, nebylo jim dáno, aby uvažovali o vzdálenější budoucnosti. Zajímal je pouze horizont nejbližších dnů.

Při další objednané rundě vyskočil Quaid.

Zapotácel se, ale po usilovné námaze se mu podařilo vyhrnout rukáv. Prstem ukázal na čerstvé tetování.

„To bereme!“ zahulákali a naráz do sebe kopli velké panáky. Rozchechtaní se zase posadili.

„No tak,“ přicupitala obsluha. „Nejste tu sami.“

„S chlastem končíme, kotě. Servírujte laskavě hlavní menu.“

Holčina v síťovaných silonkách s velkými oky podala každému ultratenkou obrazovku o velikosti menšího talíře.

„Stačí si vybrat z nabídky a volbu potvrdit,“ instruovala je. „Potom následujte pokyny.“

„A ty jsi, princezničko, volná?“ zajímal se Burkov.

„Dnes ne, mám na starosti hosty na baru.“

„To je sakra škoda,“ vzdychl si zdravotník.

Holka se vzdálila a nechala je hloubat nad vyzývavými plastickými obrázky a specifickými profily.

„Divím se, že se tahle kolonka nejmenuje Technicko-taktická data“ zasmál se Shapiro a zapíchl ukazováček do interaktivního displeje.

„Máš snad dojem, že jde o obrněný transportéry nebo tanky?“ šklebil se Quaid.

„To ne, i když v některých případech nemůžu žádnej rozdíl najít.“

„Čumte, tahle tu před minutou nebyla!“ předvedl Poggy platinovou blondýnu s neuvěřitelně dlouhýma štíhlýma nohama, nad nimiž se špičatila vyzývavá ňadra. Bujná hříva vlasů, perfektně souměrné rysy, rudé plné rty a nebesky modré oči.

„Nejspíš se právě uvolnila,“ poznamenal Porter. Svět se k němu stěží probojovával skrz tlustý filtr zkonzumovaného alkoholu.

Zato Murayovi málem ukápla slina. „Tu beru všema deseti!“

„Máš smůlu, kámo,“ chechtal se Lišák vítězoslavně. „Právě jsem si jí zamluvil.“

„Ty parchante!“

„Jak na to koukám,“ poznamenal Shapiro, „není ani poznat, co to bylo předtím, než si to vzali do parády machři na plastickou řezničinu. Ti se museli vyřádit.“

„Je to předělanej chlap!“ zajásal zlomyslně Muray.

„Prdlajs!“ utrousil Poggy zlověstně. „A jestli jo, rozmlátím tenhle pajzl na třísky, štípnu kobaltovou bombu a tohle hnusný město srovnám se zemí! Milion let tady nebudou žít ani bakterie!“

„Nezapomeň se přesvědčit dřív, než zasekneš udičku,“ culil se Kirsten.

„Neblbněte, on to vůbec nepozná,“ nadhodil Porter škodolibě.

„Všechny vás zabiju!“ Lišák vstal, nakopl židli a se vztyčenou hlavou hrdě odkráčel do zadního traktu, kde se nacházely pokoje, improvizované mučírny a další tématická oddělení s profesionální obsluhou.

„Hodně štěstí,“ zabručel za ním Wheeler.

Pobaveně se smáli a spiklenecky do sebe šťouchali.

*****

Porter našel ty správné dveře celkem snadno.

Napůl pozvednutá ruka zůstala trčet ve vzduchu. Najednou se mu dovnitř nechtělo.

Ani nevěděl proč.

Vždyť přece neměl ženskou tak dlouho!

Na chodbě bylo ticho. Přes zvukotěsné přepážky nepronikl sebeslabší zvuk.

Žádné vzdychání, výkřiky, labužnické steny a svištivé údery při masochistických hrátkách.

Byl klid.

Až hrobový.

Brrr…

Na rukou mu naskočila husí kůže.

Váhavě zaklepal.

Dveře z napodobeniny dřeva se tiše odsunuly stranou.

„Půjdeš dál, nebo tam budeš postávat?“ ozvalo se z pokoje.

Porter si v duchu hodil mincí.

Jen do toho!

*****

Při návratu na ubikace se Muray naparoval a cinkal barevnými plíšky z lehké slitiny, které se mu pohupovaly na hrudi.

Quaid mu samozřejmě Kříž za statečnost záviděl.

„Chtěl jsem to udělat taky,“ mrmlal roztrpčeně. „Skočit jí přímo do chřtánu!“

„S tím se nedá nic dělat, kámo,“ chlácholil ho Muray.

„Příště určitě dostaneš příležitost.“

„Příště, příště…“ odsekl Quaid.

Hurt se vyznamenání dotýkal bříšky prstů, jako by se bál, že se rozplynou.

„Nikdy bych si nemyslel, že to jde tak snadno,“ divil se.

„Já taky ne,“ usmál se Porter dobromyslně, přestože cítil, jak ho hrůza škrtí ledovými pařáty. Nemohl si pomoci; nedokázal se přestat tlemit jako idiot. „A co teprve tadyhle Drobeček.“

Hurt se ohlédl po Wheelerovi, který se tvářil asi stejně radostně jako pohanská kamenná modla.

„No… jasně.“

„Ještě snadnější je, když ti metál položí na penál,“ utrousil Burkov s podivně zasněným výrazem. „To je fakt jedna dvě.“

„Díky, radši ne.“

„Nikdy neříkej nikdy, kámo.“

„A odříkaného chleba největší krajíc,“ vycenil Shapiro zašpičatělé zuby v umrlčím úšklebku.

„Má to vůbec nějakou cenu?“ zatřásl pragmatický Hurt svou medailí.

„Třeba jo,“ potřásl hlavou Poggy.

„Seržante?“

„Každé kladné škrábnutí do osobní složky něco vynese.“ Dickinson si prohlížel cáry něčí uniformy. „Nevidím důvod, proč by nám to nemělo hodit pár lupenů k žoldu.“

„Perfektní,“ rozplýval se Hurt nadšeně. „Klidně víc takovejch výletů.“

„Blbě žvaníš,“ usadil ho Porter.

Chtěl řvát, kvílet, ječet, na víc jak dvě pitomá slova se však nezmohl. S bodavým mrazením v zádech se rozhlížel po vlhké a dusné noční džungli, kde to páchlo rozkladem jako v tlamě obří šelmy.

S černobílým prašným Měsícem to nemělo vůbec žádné srovnání.

Hlavně ty květiny.

Byly všude kolem nich.

Spousta obrovských rozechvělých květů.

Hladových úst…

Probudilo ho nešetrné zacloumání.

„Je čas?“ zamumlal malátně. Lepkavá snová můra se ho vytrvale držela.

„Skoro,“ řekl ženský hlas.

Rozlepil víčka a zjistil, že hledí do černých očí mulatky, se kterou strávil několik pronajatých hodin. Byla hezká, své profesi rozuměla, ale Porterovi prostě nesedla.

Takových holek potkal plno.

Rozvážně se oblékal. „Uteklo to.“

Holka se uchechtla „Spal's rovný tři hodiny. Armáda ti musí bezva platit, když se chodíš vychrápat do bordelu.“ Beze studu zaujala naučenou pózu a vůbec jí nevadilo, že její rozepnutá košilka nic nezakrývá.

„Měli jsme náročný den.“

„Určitě. Je to z tebe cejtit na pět metrů.“

Pokrčil rameny a podíval se po svých věcech rozházených po podlaze.

Mulatka si povzdechla a přehodila přes sebe pestrobarevný župánek, který visel na opěradle kýčovitého křesla. „Proč všichni tak chlastáte, než na to vletíte?“

„Asi abychom si dodali tu správnou porci odvahy,“ odpověděl bez přemýšlení.

Neurazila se.

Lhostejně mu podala tričko prosáklé nasládlým pachem drogy, co kouřila parta obtloustlých rádoby hipíků dole v baru.

Pak však k němu nečekaně přistoupila a zespodu se na něho vážně podívala.

Porter se podvědomě napjal.

Jenže ona se pouze dotkla čerstvého tetování. „Co to znamená?“

„Znak naší jednotky. Jsem mariňák.“

„Aha.“

Usadila se na zdobenou židli, znuděně kývala bosým chodidlem a pozorovala, jak hledá boty pod širokou postelí.

Nijak přehnaně se neloučili.

Zamával, ona trhla hlavou a o sekundu později stál v tiché a prázdné chodbě.

Sám pro sebe se uchechtl.

Najednou se cítil mnohem uvolněnější.

Spokojenější.

„Jsem mariňák,“ zamumlal.

Jako by to snad vysvětlovalo vše.

Podrbal se na zátylku a vykročil k pevnému schodišti.

Holografické hodiny upozorňovaly, že se blíží kalné marsovské ráno.

*****

„Vypadáš jako týpek, co právě shrábl jackpot intergalaktický loterie," přisedl si Poggy k Porterovi, když ho potkal v armádní jídelně asi hodinu po poledni.

„Málem jsi uhodl."

„Co se s tebou děje? To sis v noci tak parádně užil?"

„Ani ne." Porter se rýpal ve své porci, rozbouřený žaludek nechtěl spolupracovat.

„Tak…"

„Pššt," položil si Porter prst na rty.

Po chvilce se objevil Drobeček. A za ním se do poloprázdné jídelny přitrousili i ostatní příslušníci družstva Charlie.

„Bylo to bezva," obhajoval Kirsten nečekaně vehementně noční pařbu. „Moje holka byla fajn."

„Za tu škváru ty čůzy nestály," utrousil Muray a zkřivil obličej odporem, když polkl první sousto zeleninového ragú.

„I ty borče," pošklebovalse Burkov.

„Malounko si dáchnout, na tom není přece nic špatnýho."

„Za svý prachy si chci užít maximum," odsekl Muray podrážděně.

„Nebylo to špatný," řekl Quaid. „Ale od provinčního pajzlu jsem takovej průvan na kontě nečekal."

„Super," vedl Kirsten dál svou.

„A cos s ní, do prdele, dělal tak báječnýho?" nevydržel to Muray. „Povídal a držel ses s děvkou za ruku?"

„To taky," přiznal mladík.

„Já padnu!" zakuckal se Quaid.

„Pověst tý špelunky byla rozhodně přehnaná," usoudil Porter.

„Nech bejt, kámo. Všiml sis, jak bylo narváno?" podotkl Shapiro. „Nebýt toho, že jsme zabrali poslední volný fleky, nestrčil bys dovnitř ani nehet."

„Blbě mi může bejt i za podstatně menší prachy jinde," nechal se slyšet Quaid.

„Vím o príma díře v dokařský čtvrti,“ klepl se Muray opatrně do čela. „Bude se vám zamlouvat.“

„Až někdy příště,“ řekl Porter.

„Jedině po setmění. Dřív to nemá cenu,“ prohlásil Burkov zasvěceně.

„Srábci,“ zacenil se Muray a odsunul nedojedenou zeleninu. „Šel bych hned.“

Družstvo Charlie se rozprchlo.

Tvrdé jádro - Muray, Quaid a Burkov - odtáhlo pařit do přístavní čtvrti a Shapiro s Poggym se vytratili, aniž se namáhali sdělit, kam jdou. Kirsten, Wheeler a Porter zůstali na ubytovně jako poslední. Ještě předtím, než vyrazili do města, zašli do obchodního komplexu poblíž armádního střediska nakoupit civilní oblečení.

Žádné nařízení jim nezakazovalo sundat uniformu a hodit ji během dovolenky do skříně.

„Fajn,“ rozhlížel se Kirsten po obřím proskleném tubusu nákupní galérie, kde se v různých gravitačních proudech vznášely stovky lidí. „A teď?“

„Něco se snad namane,“ rozhodil Porter ruce. Před mnoha měsíci by okamžitě věděl, co podniknout, ale nyní si nebyl jistý, jak s volným časem naložit.

Pocit svobody ho zaskočil.

„Deset dní je moře času. Zvlášť, když se nemíníš permanentně topit v chlastu.“

„Pět dní a možná se začnu těšit zpátky do Argyre.“

Byla to vlastně pravda. Teprve nyní mu začalo plně docházet, jak moc se změnil.

„Co očíhnout Viking Jedna?“

„Očíhnout co?!“ zamračil se Wheeler nechápavě.

„To je ta první pozemská sonda?“ rozpomínal se Porter. „Dneska z ní přece nebude víc než hromada zrezivělého prášku.“

Kirsten ukázal prstem na reklamní bublinu, vznášející se nad palmovým hájkem. „Je tam památník.“

„No a co?“

„S cestovkou to bude pohoda. Odvezou tě tam a zase zpátky. Prohlídka, oběd a občerstvení v ceně.“

Porter si povzdechl a poodstoupil od kraje visuté terasy. „Vážně?“

„Je to symbol. Mars ho má společně s Olympem Mons ve znaku,“ nevzdával se Kirsten.

„Na symboly zvysoka kašlu!“

II. KAPITOLA

„Na závěr hlavního zpravodajského bloku mi dovolte, abych uvedl nejčerstvější informaci, kterou naše agentura obdržela teprve před okamžikem.“ Hlasatel se přeslazeně usmál a posunul si na nose starobylé brýle s tenkými obroučkami. Zamrkal a nahlédl do neexistujících papírů imaginárně odložených mimo záběr. Bossové globální mediální sítě se domnívali, že jejich virtuální výtvor těmito vcelku zbytečnými doplňky získá zdání serióznosti a podstatně větší důvěryhodnosti.

„Jak nám právě potvrdil nejmenovaný zdroj blízký generálnímu sekretariátu Planetárního kongresu, došlo v minulých dnech k problémům na planetě Esperanza. Poté, co se rozšířily jisté, blíže nespecifikované zvěsti o tamní nezvladatelné situaci, bylo na celou věc uvaleno informační embargo, k němuž se vysoce postavení činitelé Koloniální rady odmítají vyjádřit. Jak však vyplývá z obrazového záznamu, který náš redaktor pořídil v inkriminované oblasti, současné dění na Esperanze je mnohem závažnější, než se nám snažil tiskový mluvčí Eberghart namluvit. Ten totiž dohady o eskalaci krizového stavu odmítl jako vysloveně nepodložené a varoval před úmyslným šířením falešných a poplašných zpráv. Následující materiál však usvědčuje jeho tvrzení ze lži. Omluvte, prosím, sníženou kvalitu obrazu, jež není způsobena vaší přenosovou soustavou.“

Hlasatele nahradil roztřesený obraz plamenů a vířících kotoučů dýmu. Před polorozbořenými patrovými domy rezidenční čtvrti se dala rozeznat ležící lidská těla, dvě tři nezřetelné postavy pobíhaly na okraji zorného pole. Výhled se změnil a zachytil trychtýřovitou dvoranu obchodního domu v koloniálním stylu, kde rozvášněný dav rozbíjel výlohy a raboval. Poté se objevilo několik zakrvácených dětských tváří, zraněná plačící žena, středem se mihla politická hesla nastříkaná na zdech úředních budov. Zblízka zabraný řečník vášnivě pokřikoval z povaleného kontejneru, u jehož paty se vršila chaotická změť zpřelámaných končetin a zdemolovaných trupů služebních androidů, a mával zlostně zaťatou pěstí do vzduchu. A úplně nakonec zabrala kamera halu letištního terminálu, kde se tísnily nekonečné fronty vyděšených uprchlíků, snažících se dostat z planety co nejrychleji pryč.

„Jak sami vidíte, vážení diváci,“ ozval se tragickým tónem hlasatel, „stav na Esperanze, která náleží mezi takzvaná Svobodná území, je alarmující. Podle našich expertů došlo k destabilizujícímu politickému zvratu. Do této doby však neexistují žádná oficiální prohlášení ani věrohodně potvrzené zprávy z oblasti. Je tedy otázkou, co se bude dít dál. Lze jen doufat, že se situace uklidní a dojde k opětovnému nastolení normálního stavu. Nikdo nestojí o oběti na životech a znehodnocování majetku v tak oblíbené a turisticky exponované lokalitě. To je prozatím vše, co vám naše redakce může nabídnout, ale slibuji, že budeme dění okolo Esperanty i nadále pečlivě sledovat, a jakmile to bude možné, přineseme nové aktuální informace. Po reklamní přestávce se vám přihlásí odborník na politologii Vnějších regionů, profesor Futo, s rozborem odhadovaných příčin této nové lokální krize.“

Pištivá znělka doprovodila logo vysílacího kanálu a na telestěně se zavlnila svůdná krasavice propagující jakýsi naprosto nepoužitelný výrobek.

Burkov si promnul oči. Pálily ho z modravého oparu drogy s poetickým názvem HeavenX, kterou v baru kouřil snad skoro každý. Naklonil se těsně k Murayovi, aby ho v randálu povykujících námořníků bylo vůbec slyšet: „Viděls to?!“

„Ne,“ zavrtěl Muray přehnaně hlavou a hodil do sebe jedenáctého panáka. „Neposlouchám ty kecy!“

Zdravotník pokrčil rameny a přisunul před sebe novou skleničku. Alkoholem rozdrobenou schopnost soustředit myšlenky rozptýlila Quaidova vytrvalá snaha vylézt na stůl a začít se svlékat.

Zahýkal a roztleskal se do pochybného rytmu kvílející hudby.

*****

Kirsten byl z výletu úplně paf.

„Nechápu, co se ti na tý plechovce tolik líbilo. Málem jsem při výkladu padnul nudou.“

„Památník nemyslím.“

„Ne?“

„Měl bys to vidět u nás!“ řekl Kirsten. „Žádný hory, který by stály za zmínku, všude, kam se podíváš, je placatá rovina a spousta vody. Proto se mi Mars zamlouvá, je to úplně něco jinýho.“

„Každýmu podle jeho chuti.“

Kirsten se zasmál. „Jen přiznej, že sis málem foukl do kalhot, když jsme naletěli do tý soutěsky. Já se fakt vyděsil. A potom, jak to pilot říznul mezi těmi kamennými bloky… fuj. Stačilo se o vlásek seknout a sesbírali by nás do krabiček od kontaktních čoček.“

„Ale jo,“ souhlasil Porter. „Bylo to efektní.“

„Tak vidíš!“

„Slušná práce navigačního systému,“ poznamenal Wheeler.

Výletní stroj nasadil k pomalému sestupu na soustavu severních terminálů v Xanthe. Během pozdní odpolední špičky vzdušný provoz zhoustl, takže letečtí dispečeři většinu polétávajících spojů odkláněli do vzdálených koridorů a do městského okruhu povolovali vstup, jen když se uvolnila některá z vytížených letištních stojánek.

V minimální vzdálenosti kolem nich proplula vzducholoď zpravodajského kanálu. Její zobrazovací zařízení mělo poruchu, takže se hladký povrch trupu vlnil nesourodou směsicí křivek a vybledlých barev. Občas se z chaosu vyloupl zlomek smysluplného tvaru nebo textu, aby se vzápětí ztratil v bouři černobílého zrnění.

Porter za ní z náhlého popudu obrátil pohled.

Měl dojem, že koutkem oka zahlédl cosi známého.

„Tanky,“ řekl Wheeler.

„Co?“ Kirsten překvapeně zamžikal a odtrhl se od tištěného luxusního průvodce s celostránkovými fotografiemi a minimem doprovodného textu, který za nehoráznou sumu koupil u oficiálního prodejce památníku Vikingu 1. Dárkové balení v pravé dřevěné kazetě obsahovalo jako bonus ověřený certifikát pravosti. Byl na ten úředně vyhlížející dokument patřičně hrdý a vůbec mu nevadilo, že ho před ním dostala minimálně miliarda dalších turistů. Měl totiž v úmyslu poslat ručně vázanou knížku domů, aby se rodina pokochala, kam všude se synáček při armádní službě podíval.

„Ve zpravodajství něco běží,“ máchl rukou Porter. „Možná nějakej náborovej canc.“

„V hlavním vysílacím čase?“ zapochyboval Wheeler.

Výletní loď se zhoupnutím dosedla a boční vstupy se otevřely.

„Tak je to jiná blbost.“ Porter se odpoutal, vstal a zařadil se do fronty v uličce mezi sedadly.

Wheeler před sebe pustil Kirstena, který v náručí hýčkal ozdobné pouzdro. Tvářil se při tom, jako by pašoval mimořádně cennou věc.

Letušky roztahovaly rudé rty strojenými úsměvy, stejně vřelými jako polibky umělých figurín.

*****

Vrátili se na ubytovnu a zastihli zbytek družstva v neveselém rozpoložení.

„Je dost, že se obtěžujete ukázat,“ hekal Quaid a třel si třídenní strniště.

„Kde je Shapiro?“ vyptával se Porter a ukazoval na nerozesílanou postel.

„Nejspíš na hajzlíku,“ zamumlal Muray.

„Div se neobrátil naruby,“ řekl Burkov a posadil se.

„Asi něco blbýho sněd, ne?“ nadhodil Kirsten.

„Prdlajs, přechlastal se,“ ucedil Poggy a schoval obličej do dlaní.

„Myslel jsem, že navečer zase potáhnete ven,“ divil se Porter. „Bejt zalezlí mi k vám moc nesedí.“

„Byli jsme pryč celej včerejšek a noc, vrátili jsme se před třemi hodinami,“ pochlubil se Burkov.

„Dozorčí nás nepustí,“ postěžoval si Muray.

„A proč jako?“ opáčil Kirsten.

„Nekecejte, že o tom nevíte!“ vybafl Quaid.

„O čem?“

„Já padnu,“ plácl se Burkov dlaní do čela a vzápětí sykl bolestí při tom neopatrném gestu.

„O tomhle!“ Muray pustil telestěnu s milosrdně ztlumeným zvukem.

Obraz bohatě stačil.

Ukázala se ulice plná vyrabovaných obchodů, kde hlídali po zuby ozbrojení vojáci. V pozadí dohořívala změť osobních a nákladních automobilů, propletená se zbytky robotů, kdosi se marně snažil přenosným hasícím přístrojem zachránit dohořívající majetek. Jiný záběr nahlédl do rozbité budovy s fasádou poďobanou od kulek, nad jejíž střechou se jako obrovský terč vznášel odulý kotouč červeného

slunce. Neutěšenou zkázu vystřídal pohled na bitevní lodě koloniální flotily, kolem nichž se rojila hejna zásobovacích člunů, a nakonec se v letmém švenknutí daly rozeznat tanky vyjíždějící z brány kasáren. Letka bojových letounů se přitom prohnala těsně nad střechami armádních ubikací.

Roztřesenou ruční kameru vystřídal detailní záběr na vymydleného chlapíka, který divákům cosi zaujatě vykládal.

Muray telestěnu vypnul. „Tenhle hnůj běží nepřetržitě od rána.“

„Nějakej průser, co?“ dovtípil se Porter.

„Přesně, kámo,“ pochválil ho Quaid.

„Ta vzducholoď,“ řekl Wheeler.

„Cože?“ zajímal se Poggy.

„To nic,“ odbyl ho Porter. „Taková drobnost.“

„Zdá se, že tentokrát to bude velký,“ pokračoval Quaid. „Koloniální armáda je uvedena do pohotovosti a část prvosledových jednotek se už naloďuje. Proto nás tady držej, zbytek dovolený je asi v háji.“

„A to jenom, když budeme zařazeni do záloh. Jestli nás poženou rovnou na místo, nestačíme si dát s Marsem ani frťana na rozloučenou.“ Muray nasadil výraz věštce z levného seriálu.

„Jednotky rychlé reakce jsou prý na místě a FSSG (Force Service Support Group - armádní podpůrná skupina) má prdel v kalupu. Dokonce zvedli i RFF (Ready Reserve Fleet - pohotovostní rezervní flotila), což se stává sakra výjimečně,“ Tentokrát Burkov popleskání pouze naznačil.

„Snad ne zase Ferra?“ vyděsil se Kirsten upřímně.

O tuhle mediálně známou kolonii se přetahovaly dvě nevýznamné planetární federace deset let. Ztropily kolem toho. vždycky děsný povyk, trochu se střílelo a bylo několik stovek mrtvých na obou stranách. Pokaždé to dohnalo Planetární kongres k tomu, aby vyslal expediční flotilu, která měla svou přítomností v oblasti zajistit nastolení pořádku a zchladit všechny horké hlavy. Samozřejmě to fungovalo, ale pár měsíců poté, co bitevní křižníky vyklidily kosmický prostor kolem planety a vrátily se na základny, šarvátka vypukla nanovo. A to se s železnou pravidelností opakovalo. Cykly relativního klidu střídalo hlučné harašení zbraněmi, okázalé předvádění se a divoké slovní přestřelky velvyslanců na půdě Planetárního senátu. Zařazení do

mírových sborů bylo pro zúčastněné vojáky tou nejnudnější a nejméně oblíbenou službou.

„Kdepak, tohle má jiný grády," zafuněl Muray pohrdavě.

„Esperanza - já vždycky říkal, že s ní budou problémy," zvedl Quaid vztyčený ukazováček. „To ti zasraní žlutati. Pořád se cpou, kam je nikdo nezve."

„Víš akorát kulový, kámo."

Ačkoli Porterovi bylo to jméno mlhavě povědomé, v žádné souvislosti si je nedokázal vybavit. Globálky se sice předháněly v líčení hvězdného systému Esperanzy jako skvělého místa pro život, ale to byl spíš pouhý trik, jak dodat důležitosti okrajovým pořadům věnovaným tomuto tématu.

„O něco velkýho tam hlavounům jde," nenechal si Quaid vyvrátit svůj názor. „Sledujte, jak se kolem toho rojej - jako mouchy kolem hovna."

„Seš holt génius," zašeptal slabý hlas.

Porter se ohlédl po Shapirovi, který se opíral o zárubeň a vypadal jako vybledlý hologram.

„Á dobrý den," křenil se Kirsten. „Jak se vede?"

„Bejvalo líp," odtušil spojař.

„Strávit půl dne na hajzlíku na náladě nepřidá, co?" dobíral si ho Quaid.

„Jestli's chtěl mít moje poslední jídlo za krkem, stačilo říct. Nemusel jsem se obtěžovat."

„Na co se čeká?" chtěl vědět Porter.

„Až se lampášové rozhoupou," naznačil Muray odplivnutí, „a rozhodnou, jestli máme naklusat na základnu, nebo se vrátit k rozjetý zábavě."

„Snad jim to nebude trvat věčnost," zadoufal Kirsten.

*****

Večer přešel v noc a Porter se nudil.

Z nějakého důvodu nedokázal nečinně polehávat. Pustil si ve své ubikaci zpravodajský kanál, ale ani tam se nedozvěděl nic, co by už neslyšel od Muraye. Po dvou hodinách převalování se sebral a vyrazil na obhlídku ubytovacího střediska, kde stejný osud postihl i vojáky od

jiných jednotek. Zamířil do jídelny, nabral si skromnou porci jídla a přisedl ke smíšené skupině tankistů, dělostřelců a ženistů.

„Opušťák je v tahu!“ rozčiloval se právě řidič tanku, který se na svou funkci zdál příliš vytáhlý.

„Musejí dát náhradu, přinejmenším dodatečně,“ nedal se ženista s bledou jizvou nad obočím.

„Nedej se vysmát.“ Desátník, podle výložek operátor raketového obranného systému, se zatvářil vysloveně znechuceně. „Jako bys nevěděl, jak to u tohohle pojebanýho spolku chodí. Otevři držku, ozvi se a dostaneš přes ní tak rychle, že se nestačíš divit.“

„To ano,“ přidal se jiný desátník navztekaně. „V náborovém spotu to vypadá fajnově, ale skutečnost je jiná. Ti šmejdi ze všech stupňů velení si myslej, že tu jsme my pro ně a ne opačně. Při tom vobyčejní vojclové vylížou nejhorší sračky a těch pár blbů nahoře si rozdá hvězdy. A tak to bude dalších tisíc let, nezmění se na tom ani prd.“

„Hele, dozvěděl jsem se to teprve před pár hodinami,“ zapojil se Porter do debaty. Sojové kaše se sotva dotkl. „Je něco nového kolem Esperanzy?“

„Kdepak. Držej nás pod zámkem, nemůžeme se odtud hnout,“ ulevil si mechanik z posádky vyprošťováku. „Přej dočasný opatření, pche!“

„Empíci z toho maj pěknej chaos,“ zašklebil se jízlivě voják od obrněného průzkumu. „Na posádce je jich málo, proto si moc nevyskakujou a držej se hezky zpátky.“

„Kolujou fámy o převratu, převzetí moci čínskou komunitou a podobnejch blbostech,“ řekl vstřícně tankán s černým baretem frajersky zasunutým pod náramenníkem.

„Zní to pravděpodobně,“ souhlasil desátník od rakeťáků, který vypadal, že je dobře informovaný, „i když masivnost protiopatření se mi zdá nepřiměřená.“

„Jak to?“

„No, kdo z vás kdy slyšel o nějaké Esperanze? Musím přiznat, že já teprve včera ráno.“

Vojáci u stolu museli dát desátníkovi za pravdu.

„Mrknul jsem ze zvědavosti do astronomický databáze,“ řekl rakeťák uvážlivě, „a že ta je sakra podrobná; k Esperanze je přiřazen pouze jeden stručný odkaz. Nic víc než nezajímavá hromada kamení, samá poušť a plno aktivních sopek, co chrlej do vzduchu popel a smrad. Na

dovolenou tam lítaj snad jen blázni, takže co se týká atraktivity, globálky jako obvykle nehorázně lžou.“

„Nezdá se vám divný, že polovina koloniální flotily je na nohou kvůli provinční šermovačce, která planetární federaci nemůže ohrozit, ačkoliv spoustu jiných a horších krizí odbyla nevšímavým mávnutím ruky?“

„Máš recht, kámo,“ utrousil tankista.

„Nic proti podobným úvahám,“ řekl voják od obrněného průzkumu, „ale do toho my nevidíme. Neznáme souvislosti, nemáme dokonce ani minimum věrohodných informací. Veřejné i soukromé sítě pořád dokola omílají ty stejné drby.“

Desátník raketové obrany přikývl. „O to se nehádám.“

Porter poválel na jazyku hlt ředěného džusu.

I u jiných stolů se vedly zuřivé debaty. Někdo začal povykovat o jaderných zbraních a hned se k němu přidali rozvášnění zastánci tvrdé linie. Ovšem našel se i stejný počet jejich odpůrců. Ti se nacházeli zejména mezi příslušníky pozemních jednotek, pro něž bylo dlouhodobé používání ochranných protiradiačních obleků hotovým utrpením. Slovní přestřelka se nakonec uklidnila a téma se vrátilo ke zkaženým dovoleným.

„Srát na to!“ zahulákal hřmotný dělostřelec a mrštil přes místnost vidličkou. Zbytky nazelenalé kaše se rozstříkly o protější stěnu.

„Uklidněte se, vojáku!“ pohrozil empík se šňůrami pomocníka dozorčího, který nahlédl do jídelny.

„Nebo co?“ založil si vyzývavě ruce střelec dalekonosné houfnice.

„Pošlu vás na hlášení za…“

„Táhni, kurva, do prdele!“ zařval navztekaný řidič tanku u Porterova stolu.

„Tak tohle tedy ne,“ pokusil se empík zachránit svou důstojnost.

„VYPADNI!“ zaječel kdosi.

„Vysmahni a neotravuj!“ přizvukovalo několik hlasů zároveň.

Kdyby empík včas nezmizel, jak mu rozparádění vojáci doporučovali, asi by incident skončil hůř než skvrnami od sojové kaše nad vchodem.

„To jsme mu to nandali, co?“ uchechtl se voják mobilní pěchoty.

Místností se nesl rozjařený smích.

„Ten vopruz se ale parádně zdekoval!“

„Tejden se mu nepostaví!“

„Určitě běžel bonzovat dozorčímu.“

„Jen ať!“

Jenže nikdo nepřišel.

Nepřihnalo se trestné komando posádkových policistů s obušky a štíty, nebyla vznesena obvinění z nevhodného chování, neuposlechnutí rozkazu a urážky nadřízeného, jak bývalo jinak pravidlem. Koloniální armáda opravdu žila přípravami na mimořádnou událost. Většinu empíků odveleli za důležitějšími úkoly, než bylo udržování pořádku na ubytovně mužstva.

Napětí mezi vojáky opadlo a postupně se rozešli. Porter našel spojovací chodbu mezi objekty a tou se dostal do společenského centra. Usadil se v rohovém boxu, nasadil si na hlavu neprůhlednou přilbu a lusknutím se propadl do vzdáleného virtuálního světa, který neměl s tím zdejším žádnou souvislost.

*****

„Furt nic?“ zabručel Poggy, když se Porter vrátil těsně před půlnocí na ubikaci.

„Kdepak. A tady?“

„Ani ťuk,“ řekl Muray a trhl bradou k telestěně. „Už mě z toho bolí hlava.“

Porter se posadil na Wheelerovu postel a chvíli sledoval záznam naloďující se těžké techniky. Na závěr hodinového zpravodajského bloku byl zařazen krátký sestřih nezajímavých prohlášení politiků z okrajových regionů, kteří si ve všeobecném dění snažili přihřát vlastní polívčičku. Jejich neupřímné voskové tváře vystřídaly nekomentované záběry z mnoha míst Sluneční soustavy na společné téma: příprava mohutného bitevního svazu. Efektní záběry snímané ze soukromých nebo pronajatých strojů předváděly množství válečných lodí v jejich plné síle. Reportáže z oběžných drah Měsíce, Marsu, částečně i Venuše musely každého zvednout ze židle. Základny u Ganymedu, vnějšího Saturnova prstence, Uranu, Neptunu a Pluta kypěly aktivitou. Bylo vidět remorkéry, jak vytahují bitevní křižníky z gigantických doků a řadí je do sevřených formací. Obzvláště pochmurně působily vstupy ze vzdálenějších míst, kde Slunce bylo pouhou hvězdou ztracenou v černi

vesmíru. V těchto mrazivých a temných výspách bez tepla a světla byl život několikanásobně složitější než na vnitřních terestrických planetách. V několikasekundovém šotu ukázala zpravodajská agentura i obří mateřskou loď třídy Protector, které operovaly výhradně ve vzdálených galaktických oblastech a do Sluneční soustavy zavítaly zřídka. Jak ale pravil uhlazený virtuální hlasatel: „Nyní však jedna z nich míří přímo k Marsu, aby zde nabrala čerstvé zásoby, výzbroj a doplnila početní stavy palubních jednotek na maximum."

„Tohle vypadá jako příprava na všeobecnej konflikt," spekuloval Kirsten, „a ne urovnání sporu o přiblblou planetu."

„Pokud něco takovýho vypukne, ujišťuji tě, že tomuhle tanečku se to rozhodně podobat nebude," poučil ho Muray. „Jestli pozorně sleduješ; tady se s ničím nespěchá a většina flotily stejně nevystrčí ze základen nos. Je to takový bububu pro lidi, který o podobnejch věcech nemaj páru. Velkolepá přehlídka, která má ukázat, že koloniální armáda je pořád potřebná. Kdyby se schylovalo k tomu tolik profláknutýmu Armagedonu, nestačil by sis sbalit ani náhradní spoďáry, takovej by to byl fofr."

„Houby víš."

Muray pokrčil rameny. „Jsem u firmy dost dlouho, abych měl určitou představu."

„Vsaďte se, že nás tam taky pošlou," řekl Burkov.

„Ale kdy?" Shapiro seskočil z postele.

„Hodně brzo," prorokoval Porter.

„Třeba na nás zapomenou," zadoufal Poggy.

„S tím se rozluč, brácho." Quaid natáhl ruku a snažil se ho plesknout po čerstvě vyholeném zátylku.

*****

Bylo po třetí hodině v noci, když se v ubikacích rozsvítila denní světla.

„Kurva, co je?" nadávali všude rozespale. „Zhasněte!"

Ve vzduchu se zhmotnily hologramové klony dozorčího vojenské policie.

„Spoj do Argyre I startuje přesně o čtvrt na pět z terminálu sto šedesát čtyři!" ozvalo se z reproduktorů.

„A je to v čudu,“ zazíval Porter.

„To bolí, zatraceně,“ kvílel Poggy a protíral si slepená víčka.

„Sbohem dovolená, děvky a moře chlastu,“ zapěl Muray falešným tenorem. „Zas je před námi pojebaná pakárna.“

„To sotva stíháme.“ Quaid se převalil a zakryl si hlavu dekou. „Bodám na to!“

„Hejbni laskavě prdelí, zdechlino,“ doporučil mu Burkov mile.

Do dvaceti minut byli připraveni k odchodu.

*****

„Podívejme se,“ překvapil je poručík Ashworth, když seskákali z transportéru výsadkářů, který je vzal přeplněnou cestou z letiště. „Měli jste tady být včera večer!“

„My za to nemůžeme,“ ohradil se Quaid. „Rozkaz k přesunu jsme dostali až po půlnoci.“

„Zdravíčko, šéfe,“ hlaholil Muray. „Díky za fajnový přivítání.“

„On tě humor brzy přejde, Murayi. Do dvou hodin vyrážíme!“

„Na jak dlouho, pane?“ zeptal se Porter.

„Na neurčito.“

„Je to jistý?“ neodpustil si Poggy.

„Nesledujete, co se děje?!“ Poručík se otočil na patě a vyrazil k rotnímu skladu materiálu.

„Luxusní vyhlídky,“ mručel Quaid. „Rovnejma nohama do takový všivárny. Jestli to na Esperanze bude vážně tak horký, jak se vykládá, tak potěš pánbůh.“

„A nejseš u mariňáků náhodou od toho?“ popichoval ho Kirsten.

„Žluťásci jsou tuhá pakáž,“ utrušoval Muray svá moudra. „To se o nich ví minimálně dvě tisíciletí.“

„Říká vám něco Vietnam!“ vyzvídal Shapiro. „Nedávno jsem o tom letmo zaslechl.“

„To nebyli Číňani, troubo,“ opravil ho Burkov.

„Malá zákeřná vopice je malá zákeřná vopice, co na tom, že se jmenuje jinak,“ těšil se Muray z čerstvě vymyšlené teorie.

„Nežvaňte a hněte zadky!“ vynořil se seržant Dickinson z budovy družstva.

„Milé slovo po ránu, to nám vážně chybělo, seržante,“ zazíval ostentativně Quaid.

„Bude vám toho chybět mnohem víc, jestli se bleskem nerozhejbete,“ varoval je Dickinson.

*****

Průzkumné družstvo charlie, oslabené o jednoho člena, bylo nachystané a čekalo na příslušný pokyn. Camp Lima byl kompletně vzhůru nohama, všude rachotily a popojížděly dlouhé kolony, ozývaly se výkřiky a povely, ale jich samotných jako by se všeobecný shon netýkal. Vojáci seděli připravení v plánovací místnosti, zbraně opřené, kde se dalo, znechucení tím, že stále nevědí, co s nimi bude.

Obvykle výřečný Muray otráveně vrčel.

„Fňukáš na špatným krchově,“ mírnil ho seržant Dickinson a šťoural se v zubech párátkem. „Taky nemám šajnu, kdy to hvízdnou.“

„Gumy vědí všechno nejlíp.“

„Brnkni na štáb,“ mrkal ironicky Quaid.

Wheeler se opřel pohodlně o zeď a mhouřil oči jako spokojený kocour. Porter se zahloubal do ohmatané příručky a ostatních si nevšímal.

Hodiny ubíhaly, čekání se úmorně protahovalo.

Najedli se balíčky MRE a zapili je džusem s instantní příchutí tropického ovoce. Ani do jídelny se nedostali - stejně se nevařilo. Až k večeru byl odvolán nejvyšší stupeň pohotovosti, s tím, že se mají zdržovat výhradně v prostoru jednotky, zbraně si ponechat u sebe a neukládat je do skladu.

„Naše loď nás nemůže přijmout,“ objasnil jim situaci seržant Dickinson. „Podle harmonogramu snad až zítra.“

„To budou pořádně velký necky, když to trvá tak ukrutně dlouho,“ mínil Porter.

*****

Druhý den před polednem nastala ta pravá chvíle.

Bučení sirény vymrštilo družstvo Charlie na nohy. Kompletně ustrojení vojáci popadli zbraně a hnali se k nástupní ploše. U

přistavených tahačů už čekal poručík se seržantem, takže se vecpali do mikrobusu a malá kolona vyrazila.

Porter vzrušeně sledoval nepřetržitý proud vozidel směřujících k letišti, a ačkoli všichni evidentně spěchali, technika se po dvouproudé komunikaci jen líně vlekla. Častokrát museli uhnout kontingentům s vyšší prioritou a čekat, než se silnice opět uvolní. U nadjezdů k letištním terminálům houf vojenských policistů pomáhal řídit dopravu a naváděl samostatné jednotky, roty či celé prapory na seřadiště, odkud pokračovaly k transportním lodím. Nad oblastí se převalovaly vlny dunivého hluku, každých pět minut odstartoval nebo přistál nákladní stroj, takže se desítky stojánek halily do štiplavé mlhy, přes kterou sluneční paprsky stěží pronikaly.

Vznášející se holografické směrovky je vedly tak dlouho, až se z šedavého, ostře zapáchajícího oparu vyloupl obrys dopravní mašiny pronajaté civilní leteckou společností. Mikrobus zastavil u vytížené nástupní rampy.

„Pohněte si!“ hulákali utahaní členové letové posádky.

Když mariňáci vystoupili, mikrobus okamžitě odjel, aby uvolnil místo dalšímu z řady vozidel přeplněných pěchotou, která se na ně zezadu tlačila.

„Kde jsou naše věci?“ ohlížel se přes rameno Shapiro, když stoupali k průlezu.

„Materiál se shromažďuje na jiném místě a poletí zvláštní nákladní lodí,“ vysvětloval seržant Dickinson. „Tenhle škopek nás vyloží na geostacionárním kosmodromu Nový Port Said II, odkud nás dopravní pendly rozvezou k trajektům.“

„Bože, nenávidím ty stísněný skořápky,“ povzdechl si Quaid.

„Nemysli, že tentokrát budu zase chrápat nahoře,“ hlásil Burkov. „Hezky se prostřídáme.“

Družstvo Charlie se s rotou pěšáků usadilo ve střední sekci trupu a čekalo, až se loď zaplní do posledního místečka. Jelikož se systémy klimatizace aktivovaly až po uzavření vnějších vstupů, bylo uvnitř horko a nedýchatelno.

Po patnácti minutách začala ventilace ochlazovat vzduch, velící důstojníci se usadili a posádka přestala horečnatě pobíhat po stísněných palubách. Naskočily informační přehledové panely a s nimi se objevil startovní odpočet.

Civilní loď se hladce odlepila od země, což většina vojáků kvitovala nadšeným pískotem.

„Hned se pozná, kdo umí, co?“ obrátil se k Porterovi jeho soused, střelec od pěchoty. „Je to jiný kafe, než se nechat věčně omlacovat sebevrahama, který si neprávem říkaj vojenský piloti.“

Porter přikývl a snažil se v úzkém sedadle pohodlně uvelebit.

*****

Pětačtyřicetiminutový let, desetiminutové přiblížení a hodinové čekání, než se pro jejich loď uvolnil přístavní dok, utekly Porterovi hrozně rychle.

Užíval si návalu zmatených pocitů, o nichž si myslel, že se s nimi dávno vyrovnal.

Těšil se do akce, ať už bude jakákoli, ale zároveň se mu do ní ani trochu nechtělo.

Zmocnily se ho neurčité obavy, žaludkem se mu rozlilo hlodavé prázdno.

Ucítil jemné trhnutí, jak loď zachytily kloubové mechanismy a spojily ji napevno s orbitálním kosmodromem. K trupu se natáhly teleskopické tunely, přechodové komory se otevřely a vojsko začalo po jednotkách vystupovat.

„Nejdřív pěchota, potom my,“ ukazoval poručík Ashworth.

„Jsme snad něco míň než oni?“ brblal Muray nespokojeně pod nos.

Vyloďování se vleklo, protože se procházelo vstupními detektory.

Sotva se Quaid dostal pod rám, rozsvítila se červená výstražná světla a zavřeštěla siréna.

„Žádná munice, nevíte o tom?!“ mračil se podsaditý strážný za pultem skeneru.

„Nemám nabito, myslel jsem, že to nevadí,“ ohradil se Quaid a zrudl.

„Tohle je kosmodrom, jestli jste si neráčil všimnout. Platí zde přísná pravidla, vojsko nevyjímaje. Takže odložte všechen zakázaný materiál na tento skluz, prosím!“

Fronta vojáků se zastavila a čekala, zatímco Quaid vytahoval schované zásobníky do PDW. Zezadu se ozývalo vzteklé mumlání a peprné nadávky.

„Jseš blb,“ utrousil Shapiro s pošklebkem. „Příště s sebou vezmi granáty.“

„Bez nábojů je bouchačka na dvě věci. Necejtím se potom bezpečně!“

„Ví to váš velitel?“

Zepředu přispěchal poručík, který předtím prošel v čele družstva. „Quaide, tohle si vyřídíme!“

„Hejbněte, sakra!“ bručeli vojáci v dlouhé řadě.

Quaid se zbavil posledního náboje a prošel rámem. Tentokrát bez poplachu.

Muray, který stál hned za ním, přistoupil ke strážnému a mlčky před něho položil sedm zásobníků. Potom i on prošel detektorem.

„Murayi?!“ sykl poručík výhružným tónem.

„Skrz civilní sektor lezu do akce poprvý, šéfe,“ pokrčil rameny voják. „Tady to nevyšlo, ale na armádní trajekt bych normálně pronesl tlakovou flašku nervovýho plynu, kdybych chtěl.“

„Dobře, že to vím, padejte!“

*****

„Pojďte se číhnout!“ přihnal se Kirsten.

„Co plašíš?“ reagoval Quaid podrážděně. Od chvíle, kdy ho detektor trapně odhalil, měl náladu pod psa.

„To si nemůžete nechat ujít!“ dýchal Kirsten vzrušeně.

„Vychladni a dej si voraz,“ pootevřel Muray jedno oko. Ležel natažený, jako většina ze stovek čekajících vojáků, na podlaze přestupního terminálu, pod hlavou složený opasek, helmu na břiše, a tvářil se naprosto netečně.

„Snad ne zase Olympus Mons?“ připomněl Porter okamžik jeho nedávného uchvácení.

„Něco podobného.“

Porter vstal a strčil nohou do Wheelera. „Drobku, hodnotíme společně.“

Wheeler neprotestoval. Plavně se zvedl a popruh kulometu si pověsil přes rameno.

Přidali se k nim ještě Burkov, Shapiro a Poggy.

Kirsten je vedl hlavním koridorem, který ústil zprava do terminálu. Cestou kličkovali mezi skupinkami vojáků. Tam, kde se vyhnout nedalo, opatrně je překračovali.

„Kam?“ zajímal se Porter.

„Vyhlídková galérie.“

„Jsem vážně napnutej, co by mohlo být tak úchvatného, že to stojí za překážkovou dráhu,“ utrousil Poggy.

Koridorem se oběma směry valil proud vojska v nejrůznějších bojových uniformách, reproduktory vřeštivě vyvolávaly kódová označení jednotek a přiřazovaly jim nástupní brány. Kosmodrom byl pro civilní přepravu zcela uzavřen, nákladní dopravě nezbývalo než čekat na přecpaných veřejných orbitách, dokud nepoleví největší nápor vojenského přesunu.

Na Vyhlídkových terasách, jak se tato sekce nazývala, však bylo kupodivu mnohem volněji. Odkrytá obrovská okna, zvedající se od podlahy ke stropu, dávala nahlédnout do kosmického prostoru. Polokoule rudé planety, zahalená do nařasených mračen blížícího se zimního období, vyčnívala nad přeplněnými doky. To byl velice působivý pohled i pro mnohem zkušenějšího vesmírného cestovatele, než za jakého se Porter považoval. Nebylo to však množství kosmických lodí čekajících na odbavení, ani roje manipulačních robotů, hemžících se jako drobné mušky kolem bizarních konstrukcí překladišť, kvůli čemu je Kirsten přivedl na obloukovou galérii.

Objekt jeho zájmu nehybně trčel ve vyhrazeném sektoru geostacionární orbity, zhruba sto kilometrů nad komplexem kosmodromu, což v tomto případě nebyla vůbec žádná vzdálenost.

„Fíha!“ ulevil si Shapiro.

„Tě pic,“ hvízdl Poggy potichu.

Porter nestačil zírat.

„Pánové, takhle vidím Protectora poprvé!“ vydechl Burkov.

Bitevní mateřská loď byla gigantická. I velké trajekty koloniální flotily vedle ní vypadaly jako zakrslí trpaslíci. Masivní trup obklopoval mihotavý chumel obslužných člunů, kutrů a remorkérů, z několika směrů najednou se k ní sbíhaly proudy zásobovacích plavidel.

„Tak to je paráda,“ poklepal Poggy Kirstena po rameni.

„Jak že je ta obluda dlouhá?“ zaklepal prstem na okno Porter. „Pětadvacet kiláků?“

„Zhruba,“ řekl Wheeler.

„Tam vpravo, není to pretoriánský křižník?“ ukázal Shapiro stranou. „To jsou ty největší bitevníky, a stejně je to pořád ubohej prcek.“

„Fakticky nářez,“ drbal se Kirsten na hlavě.

Z opačné strany vyhlídkové plošiny se k nim připojil seržant Dickinson. „Do hodiny vypadneme.“

„Konečně,“ odfoukl si Burkov. „Hrabe mi.“

„Kocháte se?“

„To teda jo, seržo.“

„Máte proč. Tam budeme mít flek.“

„Hezkej fórek. Utahujete si z nás, co?“

„A proč bych to asi dělal? Časem nás nejspíš šoupnou jinam, ale k Esperanze poletíme na Protectoru.“

„To je gól,“ uchechtl se suše Burkov.

„Proč?“

„Nevím, jestli je to dobrý nebo špatný znamení.“

Družstvo Charlie se nalodilo na padesátimístný člun, který po odpoutání od Port Saidu II zamířil na dvacetiminutový let k vlajkové lodi expediční flotily. Během té doby se napojili na palubní počítač, který jim do pamětí ITWDS natáhl schémata sekcí, v nichž budou dislokováni. Program také uvolnil některá přístupová hesla a oprávnění.

„Snad sis nemyslel, že budeme mít volný pohyb po celé lodi?“ divil se Poggymu seržant Dickinson. „Víte, jaký bordel by to byl, kdyby se každý coural, kde chtěl?“

„Zas budeme dřepět na zadku,“ vzdychl Porter.

„Tentokrát by to mělo být lepší než posledně,“ mínil poručík Ashworth.

„Ať žije armádní komfort,“ utrousil Muray ironicky. „Moc se těším.“

Člun přirazil, zadunělo to, zaskřípalo a trhlo.

Nad přechodovou komorou blikla zelená, z uzávěrů zasyčel vzduch a vstup do spojovacího uzlu se otevřel. Při procházení systémem masivních bloků se vojákům aktivovala místní navigační databáze, takže nehrozilo, že by se v bludišti chodeb ztratili. Dopravní pásy je dovezly na ubytovací palubu, kde snadno našli přidělený úsek s miniaturními dvoumístnými kójemi.

„S tebou spát nebudu, chrápeš,“ ohrnoval Quaid nos nad Burkovem, když zjistil, s kým má být pohromadě.

„Ale budeš,“ zarazil Dickinson protesty.

Porterovi a Wheelerovi to vyšlo. Otec - hlavní řídící počítač MSG Protectoru nebo spíš některý z jeho personálních subsystémů - je umístil do společné kabinky.

Uložili zbraně do zvláštních boxů na chodbě a vydali se pro své věci, které dorazily před nimi. Automatická služba vydala pouze batohy s drobnou výstrojí, kontejnery s těžším vybavením byly již dávno uloženy ve skladech. Navigátor ihned vyznačil nejkratší trasu, kudy se k nim dostat. Bylo patrné, jak účelně jsou všechny prostory začleněny do struktury lodního celku, aby se jednotky při bojových operacích nemísily a nepletly jedna do druhé. Nástupy k letovým palubám se nekřížily, harmonogramy skladových výdejů byly vypracovány do nejpodrobnějších detailů. Inženýři si při navrhování této třídy bitevních mateřských lodí dali skutečně záležet.

Porter zapojil vnitřní komunikační okruh a navolil se na adresu poručíka Ashwortha.

„Wheeler a Porter jsou hotovi, pane,“ ohlásil, když se na obrazovce objevila tvář velitele družstva.

„Neodstartujeme dřív jak zítra. Informační briefing je po večeři, takže si do té doby dejte pohov.“

„Tomu rozumím, pane.“

„Nepochybuji.“ Obraz zmizel.

Porter sklopil lůžko a podíval se na Wheelera, který se složil do těsného výklenku.

„Jak to, že seš pořád v předstihu, Drobečku?“

„Praxe,“ zkroutil Wheeler koutky nepatrně vzhůru.

*****

Večeře nebyla špatná. Po ní se přesunuli do taktického sálu, kde se jim Otec představil v hologramové podobě šedovlasého, vcelku sympaticky se tvářícího generála letectva. Krátce uvedl základní informace o jejích pobytu na palubě Protectoru a upřesnil podrobnosti o startu a hyperprostorovém skoku. Nakonec je odkázal na datovou síť a na velící důstojníky jednotlivých sekcí.

„Jako obvykle zbytečná ztráta času,“ reptal Shapiro, když se vraceli ke svým kójím.

„Bacha na hubu, kámo,“ zvedl Muray varovně ukazováček. „Fotřík tě slyší.“

„Kecy!“

„Jen si nemysli,“ zafrkal Quaid.

„Nevěřím.“

„Ne? Hej, Otče, který bary jsou otevřený v centrálním koridoru?!“ zavolal Muray nahlas.

Terminál na křižovatce před nimi pípl a plochý panel se rozsvítil.

„Co tomu říkáš?“ zašklebil se Quaid.

„Blbost,“ řekl Shapiro, ale netvářil se vůbec jistě.

„Tak se běž podívat,“ pobídl ho Muray.

Zvědavě se shlukli u informačního výstupu. A opravdu, dvě kantýny z dvaceti byly skutečně v provozu.

„Já padnu,“ zaťukal si Poggy na čelo.

„Jóó… bůh je všemocný,“ zatvářil se seržant Dickinson pobaveně. „Má špičkový přehled.“

„Úplně všude?“ nevzdával se Shapiro. „I na hajzlu?“

„Největší potěšení má z toho vidět tě tlačit,“ pochechtával se Porter.

Ta představa ho dostala.

*****

Do večerky zbývaly tři hodiny, a proto se Porter rozhodl, že prozkoumá přilehlé paluby. Chtěl, aby Wheeler šel s ním, ale ten rezolutně prohlásil, že nemá o prolézání úzkých chodeb zájem. Orientace s pomocí osobního navigátoru fungovala bezchybně a brzy Portera dovedla na dokovou palubu. Jak správně předpokládal, přísun a vykládka materiálu běžela neustále ve vysokém tempu. Ve srovnání s ubytovací sekcí, která prozatím zela prázdnotou, zde panoval zběsilý ruch. Již z dálky slyšel hluk strojů a sotva vkročil do rozlehlého koridoru, hbitě uskočil před automatickým manipulátorem, který ho vyděsil výstražným zatroubením. Poté se důsledně držel při stěně, aby uspěchanému procesí robotů a zaměstnaným členům posádky nepřekážel.

Měl štěstí. Jak se rozhlížel po stovkách metrů nákladní galerie, nad nedalekým dokem se rozblikala oranžová světla a okolní randál přehlušilo tlumené zadunění. U hangárových vrat se seřadila fronta

prázdných nakladačů, a jakmile se bezpečnostní uzávěr zvedl, okamžitě najely dovnitř.

Porter popošel, aby viděl, co se v doku děje.

Vlastně byl zklamaný, protože jediné, co zahlédl, byla otevřená rampa nákladní lodi, kterou magnetické zámky připoutaly k hermetickým přírubám na trapu MSG Protectora.

Po skluzech se valila záplava kontejnerů a typizovaných palet. Větší část mizela na dopravnících, některé kusové zásilky přebíraly nakladače a ihned je odvážely ke zvláštním místům určení.

Porter přeběhl přes široký koridor.

Mezi mnohatunovými stroji, manipulátory a jeřáby se hladce pohybovalo pět mužů v červených helmách a umaštěných oranžových vestách. Dohlíželi na složitou choreografii, jež se odehrávala na stísněné ploše vymezené vraty a nákladní lodí.

„Pozor na to!“ ukazoval vedoucí seržant, když na skluz s nosností mnoha desítek tun vyjel zvláštní kontejner. Na každé straně byl označený nezaměnitelnými žlutočernými symboly radioaktivity.

Stroje se zastavily, zahoukala siréna.

Objevil se voják s ovládáním dálkového skeneru.

Detektor obkroužil čtyřmetrovou přepravní schránu.

„V pořádku!“ udělal technik z palce a ukazováčku kolečko.

„Zbavte se toho!“ zahulákal seržant. „Pohyb, ať už tady to svinstvo nevidím!“

Manipulátory se daly do pohybu, nakladač zastavil u kontejneru s milimetrovou přesností. Zámky zapadly, hydraulické rameno zdvihlo těžké břemeno, robot zacouval a plynule se zařadil do provozu v hlavním koridoru. Jeho místo zaujal okamžitě další stroj.

Bylo to fascinující.

Nevznikaly prostoje, všechny úkony na sebe navazovaly v sehraném taktu. Pouze kaskády řinčivého hluku nepříjemně rezonovaly otevřeným dokem.

Porter se uchváceně kochal, dokud mu na rameno nedopadla čísi ruka.

Prudce se otočil.

„Tady nemáš co dělat!“ Voják palubního personálu křičel, přesto mu bylo sotva rozumět.

„Chtěl jsem se podívat!“

Oranžový overal potřásl hlavou. „To nejde!“

Helmu měl omlácenou, rukávy a pracovní rukavice špinavé od šmíry.

Porter kývl a voják ho po lávkách nad koridorem vyprovodil k východu z paluby. „Kdyby se ti něco stalo, byl by z toho malér!“

„O zákazu ani zmínka,“ ťukl Porter do displeje svého ITWDS.

„Ty jsou všude!“ zahulákal voják a ukázal na výstražné nápisy na stěně.

„Aha… asi jsem si jich nevšiml.“ Porter se vrátil do níže položené sekce a nějakou dobu se potuloval chodbami, které spíš připomínaly vylidněné město.

Sem ještě armádní jednotky nedorazily.

Snad později v noci nebo zítra během dne.

Vydal se směrem k zádi, ale po dvou kilometrech dorazil ke kontrolnímu stanovišti, přes které se nedostal. Zde jeho oprávnění končilo a turniket ho odmítl pustit do pokračujícího úseku.

Samoobslužná kantýna, kam se vrátil, zela prázdnotou. Porter si vzal umělohmotný šálek silné instantní kávy a posadil se v zadním rohu. Postupně se objevilo několik členů posádky v modrých pracovních uniformách, odebrali z výdejních pultů, co potřebovali, a ve spěchu odešli. Na něho sotva pohlédli.

Popíjel horkou tekutinu. Přitáhl si k sobě plochý informační panel a zahloubal se do souborů lodního Intranetu.

Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že nad ním někdo stojí.

Tři vojáci, nejspíš mechanici.

„Nevadí, že nám sedíš na místě, co?“ řekl ten napravo.

Porter se podíval po padesátce neobsazených stolků. „Sorry, kámo. Přesunu se.“

„I ty jsou naše,“ zamručel druhý a založil si ruce v bok.

„Vlastně celá kantýna,“ doplnil třetí a ušklíbl se.

„Aha, chápu. Chcete, abych vypadl… to jste mohli říct rovnou.“

„Výjimečně bystrý,“ zakřenil se první.

„Možná si myslíte, že se pobavíte, ale to máte smůlu.“ Tyhle týpky znal. Čenichali příležitost, tři na jednoho byla podle nich férovka. Ať se vzepře, nebo se bude snažit vycouvat, stejně k tomu dojde. Vždycky si najdou záminku. Proto bylo docela fuk, jakou strategii vybere.

„Tak koukej, blátošlape, takový chytráky jako ty prostě žerem. Vysmahni, než napočítám tři! Potom tě…“

„Problém?“ zeptal se Wheeler.

Vůbec si ho nevšimli, dokud nestál za nimi.

„Ale vůbec ne,“ rozvalil se Porter v křesílku o to pohodlněji. „Právě se schylovalo k nejlepšímu. Takové vyvrcholení, řekl bych.“

Mechanici se bojechtivě otočili, jakože další třasořitka pro ně bude vítaným navýšením skóre, ale při pohledu na příchozího zařadili zpátečku.

„No?“ zabručel Wheeler. Znělo to, jako když šelma zavrčí a scvakne mordu plnou ostrých tesáků.

„Jen jsme se chtěli na něco poptat,“ vyrazil ze sebe spěšně první rváč.

„Ale vážně?“ protáhl Porter posměšně.

„To víš, že ano!“ skoro vypískl druhý. „V našem palubním úseku se dozvídáme novinky jako poslední. Měli jsme pocit, že voják elitního komanda by mohl vědět podrobnosti o tom, co se chystá, z první ruky.“

„Nezdálo se mi zrovna…“

„Špatně's nás pochopil. Určitě!“

„Co teda chcete?“

„Vlastně nic,“ řekl třetí a velevýznamně se podíval po časové bublině. „Spěcháme, padáme do rachoty.“

Vytratili se z kantýny jako dým.

„Kdyby něco, klidně se vraťte!“ neodpustil si Porter za nimi zavolat.

„Málem jsi dostal nakládačku.“ Wheeler se posadil ke stolku.

„Já? To ne - zvládnul bych je.“

„Pche,“ mávl Wheeler rukou.

„Nemysli si, žes mě zachránil!“

„Ale kafe bys mohl objednat.“

„To myslím, že asi jo.“

*****

Když budíček vyhnal družstvo Charlie na snídani, byla ubytovací sekce nacpaná k prasknutí. Během noci totiž dopravní lodě přepravily z kosmodromu Nový Port Said II pluk mobilní pěchoty. Dopoledne palubního času, synchronizovaného podle centrálního pozemského,

uteklo při dolaďování posledních drobností. Pak po obědě naskočily na všech palubách MSG Protectoru startovní odpočty. Červené číslice vyzývavě mrkaly z každého monitoru a displeje, vznášely se ve spojovacích chodbách, koridorech, pod stropy místností a nad pohyblivými schodišti. Nedalo se jim vyhnout, nikdo je nemohl přehlédnout ani ignorovat.

„Předstartovní sekvence započata, naloďování ukončeno," rozlehl se mateřskou bitevní lodí Otcův autoritativní hlas. „Čas Té je dvě hodiny, čtrnáct minut a nula tři sekund."

Zdálo se to jako spousta času, ale těch sto třicet čtyři minut bylo pryč dřív, než se kdo nadál. Denní světla zhasla a nahradilo je tlumené osvětlení. Do zšeřelých prostor se vkradla zvláštní napjatá atmosféra a MSG Protector se pohnul z oběžné dráhy Marsu.

Nejprve hladce a nenápadně, bez zbytečného trhání a gravitačních výkyvů.

Po několika desítkách minut ale kladné přetížení vzrostlo natolik, že se dalo pohybovat jen s velkým úsilím. Končetiny ztěžkly, jako by byly ulity z olova. Špatně se dýchalo, hlasivky odmítaly zřetelně artikulovat a sluch zahltily cinkavé a praskavé šelesty.

Trvalo to hodiny a hodiny, zatímco se obří stroj chystal ke skoku mezihvězdným prostorem.

III. KAPITOLA

V libračním bodě mezi Esperanzou a největším z jejích tří měsíců kotvil MSG Protector již patnáct dní. Ústřední hvězda se pozemskému Slunci vůbec nepodobala. Byla pětkrát větší, ale zato mnohem chladnější. Svým rudým světlem zalévala poměrně mladou planetu s jejími pustými měsíci bez atmosféry, pás drobného kosmického smetí a plynného obra o velikosti Saturnu. Dalším markantním rozdílem byl hnědý trpaslík - nikdy nezažehlý zárodek hvězdy, který naštěstí obíhal soustavu po eliptické dráze příliš vzdálené, než aby jeho slapové síly dokázaly Esperanzu významněji ovlivnit. Jediný oběh mu trval přes osm set pozemských let a jeho apogeum bylo natolik daleko, že světlo k tomuto pomyslnému bodu doletělo z mateřské hvězdy až po bezmála dvou a půl měsících.

Od okamžiku přechodu z hyperprostoru byl na lodi vyhlášen plný bojový stav. Denní rozvrhy a plány činnosti se řídily přesnými rozpisy, dozorčí důstojníci a jejich pomocníci příšerně vyváděli, kdykoli odhalili sebemenší odchylku od lodního řádu. Dbali na stoprocentní připravenost a nenechali vojáky expedičních sil ani chvilku zahálet. V denní i noční době probíhalo neustálé vyhlašování poplachů a nástupů k vylodění, zkoušely se katastrofické scénáře, které zahrnovaly činnosti jednotek při požáru a jeho likvidaci, simulovaly se masivní dehermetizace trupu a výpadky hlavních systémů se současným vyřazením funkcí zajišťujících životní podmínky. Byly proti sobě stavěny různě velké oddíly, aby v odlehlejších soustavách chodeb a spojovacích průchodů nacvičovaly taktiku boje při průniku nepřítele na palubu. Tělocvičny a trenažéry byly pořád plně obsazené, na střelnice se průběžně aktualizovaly dlouhé pořadníky.

Do toho se konala podrobná školení o morfologii povrchu planety, klimatických podmínkách, fauně a flóře, probíraly se údaje získané ze sledovacích satelitů. Byly uvolněny kusé informace o situaci a úkolech expedičního sboru, který měl oblast označenou za zónu bojových operací uzavřít do neproniknutelné blokády a poté na Esperanze nastolit pořádek. Vojáci byli seznámeni s prvními střety, které se považovaly spíše za oťukávací a neměly větší strategickou hodnotu.

Oficiálně šlo o to, že Esperanza, tak jako drtivá většina planet mimo Sluneční soustavu, bývala těžební kolonií. Postupně však převládly jiné

zájmy, a protože celkové planetární klima, biosféra a životní podmínky se ukázaly být pro člověka příznivé, odčerpávání nerostných surovin se až na výjimky zastavilo a koloniální správa uvolnila přistěhovalecké kvóty. O planetu se podělila dvě etnika. Majoritní čínská komunita a menšinová latinskoamerická. Nečekaným jablkem sváru se však stalo to, že jelikož se Esperanza nacházela v oblasti pod sférou vlivu jihoamerické federace, exekutiva a vládnoucí aparát se skládal právě ze zástupců tohoto společenství. Asijcům se stávající stav samozřejmě nezamlouval, a tak krajní frakce, které bujely jako houby po dešti, dávaly nespokojenost najevo čím dál hlasitěji a snažily se posílit svůj vliv. To samozřejmě výkonné složky moci nemohly tolerovat a rozhodly se čelit hrozbě silou. Krize dospěla tak daleko, že přerostla v otevřený boj, mocně živený nacionalistickým hnutím. Čínské Revoluční gardy, jak se ke všemu odhodlané bojůvky pyšně nazývaly, svrhly právoplatnou vládu a zmocnily se za pouhých několik dní celé planety. Rozhodovací moc na sebe strhl úzký okruh vůdců vzpoury, kteří sestavili loutkový, v jádru nefunkční parlament a vyhlásili samostatnost na Koloniální konfederaci. Při čistkách, připomínajících spíš genocidu, docházelo k masakrování a systematickému vybíjení latinskoamerického obyvatelstva.

To nemohlo jinak hodně benevolentní a vcelku lhostejné lidstvo nadále přehlížet.

Proto byl vyslán posílený operační svaz v čele s MSG Protectorem, aby ukazoval vlajku - demonstroval přítomnost síly v oblasti. Jenže osvědčená a mnohokrát prověřená taktika nátlaku bez použití otevřeného násilí ve zdejším případě selhala. Naopak ještě víc rozjitřila vášně milionů přistěhovalců ze všech koutů Sluneční soustavy. Tihle zoufale nemajetní lidé se nemínili nechat k ničemu nutit. Nereagovali očekávaným způsobem na kamuflované hrozby ze strany armády, vytrvale setrvávající za teritoriální hranicí otevřeného vesmíru.

Jednání uvázla na mrtvém bodě, vznikla patová situace.

Žádná strana pak již nebyla ochotná ustoupit a slevit ze svých požadavků, snad aby nepřišla o pomyslnou tvář. Federace se cítila příliš silná, vcelku bezvýznamná planeta zase neměla co ztratit. Když totiž selhal chvatný pokus o diplomatické řešení, vojenská operace měla zatrhnout řádění milionů jásajících Číňanů. Přeživší menšina, jejíž část stačila uprchnout nebo se skrývala na nepřístupných místech planety,

pak měla hrát podstatnou úlohu v následné etapě obnovy. Tím to mělo skončit a flotila ověnčená slávou by se stáhla na domovské základny. MCEEC (Main Command for Extra Earth Colonies - velitelství pro mimozemské kolonie) s notorickou důsledností spoléhalo na technologickou převahu a vyspělost moderních zbraňových systémů koloniální armády, ale ani nepřítel na tom nebyl zle. Planeta oplývala ložisky vzácných nerostných surovin, tudíž se dalo s jistotou předpokládat, že diktátorský kroužek se na dlouhodobý odpor svědomitě připravil.

Přes veškerá tvrzení školících důstojníků se mezi vojáky hodně spekulovalo o záhadném spiknutí, obrozeném ilegálním čínském Hnutí za svobodu, jež bylo strašákem už dobrých dvě stě let, a dalších podobných šílenostech, které padnou na přetřes pokaždé, když se není o čem zajímavějším bavit. Tyto podloudně šířené zprávy se jako obvykle pokládaly za výplod nejrůznějších vtipálků, nebo záměrnou dezinformaci armádního velení, kterému měly sloužit k tomu, aby udržovaly morálku na patřičné výši.

Ve vzácných chvílích volna, většinou před spaním, se Porter probíral zpravodajskými pořady, jež zahrnovaly záběry venkovních kamer, redigovaná sledování vojenských satelitů a bezpilotních průzkumných prostředků. Že to na Esperanze nebude žádná procházka, o tom svědčili první ranění. Asi třicet jich záchranný člun dopravil na Protectora již desátého dne dopoledne. Zpráva se okamžitě rozkřikla a na náladě mužstvu nepřidala. Dalším důkazem o urputnosti probíhajících bojů se ukázal přílet nejprve jedné a o pár hodin později i druhé nemocniční lodi. Tahle monstra, přestavěná ze starých nákladních trajektů, se totiž běžně nevyužívala.

„Říkám vám, poserem se z toho!“ prohlašoval Muray vědoucně. Osm vojáků bez velitele a seržanta se tísnilo v obytné kabince a sledovalo nejžhavější aktuality.

„Nevypadá to dobře,“ přikývl Poggy zasmušile.

Porter si byl vědom napjaté atmosféry. Nikdo to sice nevyslovil nahlas, ale obavy tu byly. Prozatím se s jejich nasazením nepočítalo, jenže tomu věřil málokdo.

Situace se mohla změnit během pár minut.

*****

Osmnáctý den byl odvelen prapor mobilní pěchoty z jejich sekce.

Družstvo Charlie se právě vracelo z běžeckých trenažérů. Čekalo před širokou křižovatkou, dokud kolem nich neprošla rota obtěžkaná výstrojí, zbraněmi a municí. Vojáci byli nezvykle zamlklí, strnule si hleděli pod nohy a bez obvyklých chvástavých řečí, věčných poznámek a vtipů směřovali na naloďovací palubu.

Porter si stíral ručníkem pot z obličeje a bylo mu jich líto.

Chápal, co je trápí.

Strach o život.

„Nic moc," šeptl Kirsten.

Jednotka přešla a oni pokračovali ke sprchám a na oběd.

To ti maníci ve výsadkových člunech řítících se k planetě měli docela jiné starosti.

*****

Do večerky scházelo deset minut.

Wheeler ležel s nohama opřenýma o stěnu a listoval si jednou z Porterových příruček.

Porter se s brýlemi na očích probíral hlášeními z bojišť a systémů ELINT (Electronic Intelligence - elektronická rozvědka; elektronické zpravodajství - monitorování a sběr informací o radiolokátorech a systémech elektronického boje protivníka) a SIGINT (Signal Intelligence - signální zpravodajství; sledování komunikace protivníka). Na rozdíl od palubního času, podle kterého panovala noc, vycházelo nad okrajem Esperanzy slunce a zalévalo kontinenty krvavou září. Venkovní kamery zastíněné silnými filtry ukazovaly protuberance - gigantické výrony žhnoucího plazmatu zajaté v magnetických polích sluneční koróny - v jejich děsivé kráse. Tento hrozivý výjev jej však už omrzel. Ovladačem se pohyboval mezi virtuálními výhledy a zaměřoval se na siluety bitevních křižníků. Od předešlého večera pět nových přibylo, ale největší přírůstek napočítal ve skupině zásobovacích lodí. Patnáct set kilometrů za MSG Protectorem nyní kotvilo třicet velkých doprovodných plavidel, kolem nichž se rojila spousta servisních člunů.

„Pamatuješ na ty pěšáky z rána?" zeptal se Wheelera. „Asi jim nezačíná právě nejlepší den."

„Ze se o to pořád staráš,“ zvedl Wheeler oči od manuálu.

„Tak se mrkni.“ Porter zapnul holografický projektor.

Na nízké oběžné dráze visely dvě raketové fregaty a pálily salvu za salvou. Střílely s takovou kadencí, že je řada nákladních kutrů, pendlujících mezi nimi a trajekty, sotva stíhala doplňovat.

„Bude tam peklo.“

„Při tak masivní podpoře asi ano,“ řekl Wheeler.

„Nedělej, sakra, že ti je všechno šumá fuk!“

„Není, ale co s tím z tohohle mrňavýho bidla asi udělám?“

Porter zavrčel a vrátil se k elektronickému zpravodaji.

*****

Dny výcviku a deprimujícího sledování vzrůstající bojové aktivity skončily.

Na družstvo Charlie došla řada. Důstojníci na štábu velení zvláštních operací na ně nezapomněli.

Právě se řadili před střelnicí, když se přihnal poručík Ashworth.

„Výcvik se ruší, okamžitě se vraťte na ubikace. Máte dvě hodiny na přípravu a pak volno. Měli byste ho využít k odpočinku, protože v patnáct nula nula palubního času vyrážíme.“

„To je pod námi noc,“ podotkl Poggy.

„Samozřejmě. Chcete si snad na uvítanou potřást se žluťáky rukou?“

„Jsou nějaké podrobnosti, pane?“ zeptal se Porter.

„Přesouváme se na povrch planety,“ řekl poručík. „Pěchota tam obsadila určité území a vybudovala síť opěrných základen, ze kterých budeme operovat.“

„Bereme s sebou všechno?“ zamumlal Muray. „I buginy?“

„Právě kvůli nim z nás bude báječné průzkumné družstvo,“ řekl seržant Dickinson.

„Chybí nám chlap do počtu,“ namítl Burkov. „Jedna posádka nebude kompletní.“

„Nový pyrotechnik se k nám připojí až dole,“ řekl poručík Ashworth. „Vlastně by tam už měl čtyři týdny být.“

„Zelenáč?“

„Má odsloužené tři roky. Specialista první třídy, jedna bojová mise, v záznamech několik pochval a žádný škraloup. K nám ho převeleli na vlastní žádost.“

„Magor,“ poznamenal Quaid. „Dobrovolně to nikdo udělat nemůže.“

Shapiro po něm nevraživě loupl očima.

„Takže hošan od bigošů, pane?“ zeptal se Kirsten.

„Ano.“

„S Hurtem je nadobro amen, že?“ Porter se lehce pleskl do stehna.

Velitel družstva stroze přikývl. „S tím jste museli počítat.“

„Dost žvanění,“ řekl seržant. „Myslíte, že z toho máme radost? Ne? Tak padejte na sekci a pusťte se do práce.“

Mariňáci zkontrolovali pečlivě svou výbavu, seržant Dickinson je vydusil za každou maličkost, ale nakonec byli se vším hotovi. Nezbývalo než se zkusit natáhnout.

Jenže málokdo usnul.

Leželi ve tmě s rukama za hlavou a zírali do neviditelného stropu.

Byly to dlouhé hodiny.

*****

Dveře se potichu odsunuly a vpustily do tmavé kóje tenký pruh světla. Ve výřezu se objevil obrys čerstvě ostříhané hlavy.

„Spíte?“ zašeptal Kirsten.

„Ne,“ řekl Porter.

„Jo,“ zabručel Wheeler.

„A můžu?“

„Polez, když už seš tady.“

Kirsten za sebou zavřel, ze stěny po hmatu vysunul nízkou stoličku a posadil se.

Porter nad lůžkem rozsvítil modrou lampičku. „Copak?“

Mladý voják chvilku mlčel. „Nemůžu spát. Nepovedlo se mi zakápnout ani na pitomých deset minut.“

„Asi nebudeš sám,“ řekl Porter a uvelebil se v úzkém výklenku.

„Víte, napadlo mě, kdyby se mi něco stalo, tak…“

„Uklidni se!“

„Jenom dát vědět našim,“ pokračoval Kirsten, jako by Portera neslyšel.

„Sklapni!“ řekl Wheeler svým neopomenutelným způsobem a spustil nohy na podlahu.

Kirsten pokrčil rameny.

„Bude to v pohodě,“ řekl Porter a snažil se vloudit do hlasu tu správnou dávku přesvědčivosti, kterou v sobě dosud nenašel.

„Bylo by lepší jít rovnou do toho,“ přejel si Wheeler dlaní po holé hlavě.

„Jsme tým,“ uklouzlo Porterovi. Skoro se zasmál, když si to uvědomil.

„A čemu se tlemíš?“ všiml si jeho výrazu Wheeler.

„Nevěřím, že jsem to vypustil z huby.“

„Starej Zmrd je pořád s námi.“

„To je fakt.“

Kirsten nechápal, o čem se baví, ale v jejich poměrné bezstarostnosti se cítil lépe než v prázdné kabince.

Ulevilo se mu.

„Carpe diem.“ Porter to vyslovil jako zaklínadlo.

*****

Seržant Dickinson je přejel pohledem.

„Připraveni?!“

„Ano, seržante!“ zařvali. Ozvěna se odrazila od vysokého stropu letové paluby.

„Vlevo v bok, hangár číslo dvacet čtyři!“

V zástupu šli širokým koridorem a vlekli obrovské množství výstroje. Potkali skupinku vojáků, tu a tam postával někdo z posádky MSG Protectora a zvědavě je sledoval. Většinou provázely odcházející družstvo soucitné pohledy, ale mariňáci se kupodivu bídně necítili.

Nyní už ne.

Jako zázrakem z nich starosti spadly. Lehce si vykračovali, svaly se jim chvěly přemírou energie.

Porter měl co dělat, aby se ubránil nutkání začít si pohvizdovat.

Kousl se zevnitř do tváře a dělal, že nic.

Vrata doku byla pootevřená. Vešli čtyřmetrovou mezerou orámovanou žlutočernými šikmými pruhy a nastoupili do výsadkového člunu. Stroj patřil k letce bitevní mateřské lodi, takže se nemuseli

protahovat výsuvným tunelem do plavidla ukotveného k venkovnímu plášti. V nákladovém prostoru, který zabíral většinu LCU, se již nacházelo pět terénních bugin nachystaných k transportu. Zbytek místa doplňoval užitečný náklad určený pro pozemní jednotky.

Uslyšeli, jak se zavřela doková vrata, a čekali, než ztichla výkonná čerpadla. Poté se rozletěla vnější propusť a katapult je vymrštil z lodi. Na pár sekund obklopila vojenský stroj řídká mlha z jiskřivých vloček zmrzlého vzduchu, ale pak už se ocitli mezi hvězdami. Gigantický trup MSG Protectora se rychle vzdaloval. Jak se výsadkový člun otáčel, před příď se posunul kotouč planety, jehož okraj obklopovala fantastická žlutooranžová aureola. Lomem paprsků v atmosféře ji vytvářelo slunce nacházející se na opačné straně Esperanzy.

Výsadkový člun nahodil motory, upravil kurs a vyrazil na dvacet tisíc kilometrů dlouhou sestupovou trasu.

*****

Ihned bylo zřejmé, že LCU nesměřuje přímo k planetě, ale k podpůrným raketonosným fregatám.

„Lampasáci se doslechli, co seš zač, Portere," pošklebo val se Quaid v interkomu, „a rozhodli, že budeš krýt naše hrdinná vojska kulometnou palbou z orbity. Kam se prý na tebe hrabou prskavky, který bez ustání chrlí ty válečný necky."

„Závidíš, vole. Ty by ses nedokázal strefit do zadku svý tlustý mámy, i kdyby stála metr od tebe, tak jsi levej."

„Chceš do držky?!"

„Hele, to je moje hláška," ohradil se Muray.

„Začal si."

Poručík Ashworth usazený na třetím sedadle za zády pilotů pozoroval, jak se LCU blíží k fregatám. Autopilot držel naprogramovaný kurs a pro poručíka bylo poměrně zábavné sledovat, jak jim z cesty uhýbají nákladní stroje, které lodě palebné podpory doplňovaly municí.

„Skokane, tady Oko," zabzučelo spojení.

WSO se ušklíbl. „TACC na drátě."

„Skokan na přijmu, Oko," ohlásil se pilot.

„Naše letová kontrola vás převzala od MSG Protectora. Zpracováváme speciální koordináty pro sestup, proto mějte strpení, než to sladíme a prověříme.“

„Vím, co chystáte, Oko, a vůbec se mi to nezamlouvá. Spíš je to čirá šílenost.“

„Ale odvede to pozornost, Skokane. Získáte větší šanci, že si vás vůbec nevšimnou.“

„Jen aby,“ utrousil pilot. „Jak to vypadá na povrchu, Oko?“

„Skokane, ELINT hlásí normální stav. Vidíme několik zdrojů, ale ty pro vás nepředstavují bezprostřední nebezpečí. Horší je to s těmi skrytými.“

„Rozumím, zatím díky.“ Pilot se obrátil k poručíkovi. „Počkáme, než se k nám připojí Valkýry.“

„Bojové stroje?“ podivil se poručík. „To je běžná praxe?“

„Žluťáci se brání, jako kdyby jim šlo o život.“ WSO se znovu ušklíbl. „Snaží se sundat každou mašinu, která vletí do atmosféry, proto všechny zásobovací stroje musí mít doprovod.“

Stovky kilometrů se krátily a po patnácti zdlouhavých minutách se obnovilo spojení.

„Skokane, tady Oko.“

„Oko; Skokan slyší.“

„Jsme hotoví, cesta je připravená. Možná by vás zajímalo, že testoval i sám Otec na Protectoru.“

„Vážně mě to uklidnilo… spusťte přenos.“ Pilot přeběhl prsty po dotykovém displeji na hlavním panelu.

Zatímco probíhala neslyšitelná komunikace mezi palubními počítači, při níž si oba systémy řízení doplňovaly a vylaďovaly navigační údaje, piloti studovali letovou trajektorii.

„Postarejte se, ať vaši kluci přesně vědí, co mají dělat,“ poučil WSO poručíka. „Jestli se k povrchu dostaneme v celku, budete si muset s vykládkou zatraceně hnout. Vyjedete s buginami jako první, o zbytek nákladu se postarají maníci, co na nás budou čekat na přistávací ploše.“

„Neděláme to poprvé,“ řekl Ashworth.

„Fajn,“ kývl pilot. „Je bezva vědět, že nevezeme bandu ušáků. Minule šlo všechno šejdrem; výběr LZ (Landing Zone - přistávací nebo seskoková zóna) na prd a pěšáci se ven hrabali jako tlupa chromejch mrzáků. Než jsme se nadáli, mašina byla jako řešeto. Doteď nechápu,

že jsme nezhebli. Horko těžko jsme se vyškrábali na nízkou oběžnou dráhu, člun nám hořel pod zadkem a nic nefungovalo. Záchranáři si mákli, než nás z toho šrotu vystříhali.“

„Takhle zlý?“ přeskakoval poručík pohledem mezi piloty.

WSO se zasmál a zaťukal klouby do přilby. „Vrak na fleku odepsali, demontážní četa z něho nedokázala vydolovat žádné použitelné náhradní díly.“

„Bylo to hustý,“ řekl pilot vážně. „Popřál jsem svý prdeli sbohem, a to dělám opravdu zřídka.“

„Skokane; Oko. Data kompletní.“

Přihnaly se silně vyzbrojené bitevníky a zařadily se po bocích výsadkového člunu.

„Skokane; tady Liška jedna a Liška dvě,“ ohlásil se vedoucí pilot.

„Rád tě slyším, Liško jedna. Připraveni?“

„Přímo nažhaveni,“ ozval se veselý hlas bojového letce. „Jak tak koukám, bude to divočina.“

Pilot výsadkového člunu už tak rozjařený nebyl. „Víte, co máte dělat, Liško jedna?“

„Nehnout se od tebe, Skokane, a dát po koulích každýmu, kdo se na tebe křivě podívá.“

„Tak nějak si to představuji, Liško jedna.“ Pilot spustil reflexní hledí a položil ruce na ovládací prvky, i když to bylo zbytečné. V tomhle představení hrály prim palubní počítače. „Oko; já Skokan, jsme připraveni.“

„Potvrzuji; Skokane. Příjem ukončen, obousměrná komunikace plných sto procent. Začneme?“

„Ano. Automatika řízení aktivována… teď!“

Virtuální panely zhasly.

Kabina se ponořila do šera, v němž zářily pouze nejdůležitější MFD displeje.

*****

V přepravní kabině se Burkov a Poggy pokřižovali, Muray vyprskl nadávku, Porter sevřel pěsti a snažil se uchlácholit rozbouřený žaludek. Wheeler se pohodlně usadil, podrážky zapřel do podlahy.

Poručík Ashworth si v interkomu odkašlal. „Takže věc se má následovně: Ve spolupráci s oběma fregatami provedeme v závěrečné fázi letu manévr, kterému se říká sestup pod deštníkem. To znamená, že pronikneme k povrchu planety středem husté palebné clony, jejímž jediným cílem je, abychom unikli protivzdušné obraně.“

„Pane?“

„Ano, Burkove?“

„Víme, jak to chodí, pane. Stačí chybička v navádění aktivní munice, která pofrčí kolem nás, a je s námi amen. Vypaříme se a nezbude z nás ani mastnej flek.“

„Velení si je tohoto rizika vědomo, proto máme přidělenu zkušenou posádku, která podobné scénáře nacvičovala. Ale i tak to bude krkolomný sešup. Nachystejte se na nejhorší.“

„Se vší úctou, pane,“ ozval se Dickinson, „ale nikdy jsem o takovém manévru neslyšel.“

„Ani já ne, seržante.“

„Zkurvená improvizace,“ zahučel Quaid.

„Píčovina!“ prskal Muray znechuceně.

„A co my s tím? Dělaj z nás pokusný králíky!“

Pro jistotu však zakryl mikrofon dlaní.

Výsadkový člun pomalu, ale jistě zrychloval.

Porter vzdychl, jenže úlevu mu to nepřineslo. Utáhl podbradník přilby a ujistil se, že spony poutacích pásů jsou zajištěné.

Pilot zkontroloval údaje na stavových řádcích při okrajích zorného pole a přepnul se do plně vizuálního módu. Na zlomek sekundy se ho zmocnila závrať, když kabina kolem něho zmizela a nahradil ji temný kotouč planety řítící se mu vstříc.

Pořád byl ještě čas stroj otočit a vrátit se na mateřskou loď.

„Palubní diagnostika?“

„V zeleném!“ řekl hlas druhého pilota. „APU (Auxiliary Power Unit - pomocná energetická jednotka) a MCPU (Master Controller Processor Unit - hlavní řídící jednotka) rovněž!“

Kdyby chtěl, mohl velitel bachratého letounu natáhnout ruku a dotknout se svého kolegy, zrovna jako poručíka mariňáků, jenže když otočil hlavu jejich směrem, neviděl je. Před očima mu defilovala záplava hvězd, prašný nahnědlý měsíc, poznamenaný nevzhlednými krátery a tektonickými trhlinami, a bezpilotní hlídkové kutry, které v

pravidelných vzdálenostech kroužily okolo obrovského hroznu bitevního svazu. Dozadu odplouvaly raketonosné fregaty, a když se zaklonil, uviděl koutkem oka agresivní čumák jedné z Valkýr - nejspíš Lišku jedna - jak se drží za ocasem LCU.

„Bojové a primární systémy?“ zeptal se do vesmírného prostoru.

„V zeleném!“ hlásil okamžitě WSO.

„Obranné a sekundární systémy?“

„V zeleném!“

„ECM (Elektronics-Countermeasures - elektronický kontrasystém; zařízení pro vedení radioelektronického boje)?“

„Aktivní!“

„Nepřátelský ohlas v cílové oblasti?“

„Negativní.“

„Protivzdušná obrana?“

„Prozatím nezjištěna.“

„IRST (Infra Red Search and Track - infračervený systém pro zjišťování a sledování cílů) a MTI (Moving Target Indication - sledování a vyhledávání pohyblivých pozemních cílů)?“

„V bojovém módu!“

„Navigace a spojení s TACC?“

„V zeleném!“

Paluba se slabě třásla, na informační konzole zamrkal sloupec oranžových světel a vojáky obepjaly ochranné rámy z vysokopevnostního kompozitu.

Piloti se v němém pozdravu setkali sevřenými pěstmi nad středovým ovládacím panelem.

„Jestli se vrátíme v cajku, pořádně se zduním,“ zamumlal WSO.

Pilot navyklým gestem zkontroloval manžety rukavic, které je spojovaly s lehkým skafandrem. Vnímal vibrace, jak integrovaný antiG oblek testoval jednotlivé tělesné zóny. Vojáků v kabině mu bylo upřímně líto. Ti žádnými prostředky, které by je alespoň částečně chránily před vysokým přetížením, vybaveni nebyli.

„Dobrá, jdeme na to!“

„Zlomte vaz!“ popřál jim operační důstojník beze stopy humoru.

*****

Prudké zrychlení vmáčklo deset vojáků do sedadel.

Výsadkový stroj mohutně akceleroval a namířil si to přímo k povrchu Esperanzy. Fregaty zároveň vypálily salvu řízených střel a vypustily satelitem naváděné bomby MOAB (Massive Ordonance Air Blast - těžká zbraň vyvolávající tlakovou vlnu (volný překlad); bomba přezdívaná „Mother of All Bombs“ - „matka všech bomb“) , které do doby, než se dostanou do tak hustých vrstev atmosféry, aby mohly manévrovat, poháněly pomocné reaktivní motorky. Roj destruktivní zkázy byl naprogramován, aby zasáhl vybrané pozice protivzdušné obrany a zaměstnal pozornost nepřítele.

„Nesnáším - kurva - lítání!“ drtil mezi zuby Quaid.

Nikdo ho v basovém dunění motorů a částečně ztlumeném jeku prorážené masy vzduchu neslyšel. Minuty se ztratily v divokých otřesech, na monitoru se již daly rozeznat drobounké jiskřičky explozí. Mohl to vidět každý, kdo měl zájem takové podrobnosti sledovat.

Porter tiskl víčka k sobě, netoužil civět na ubíhající odpočet.

„Fáze zpomalení!“ řekl pilot do interkomu. Navzdory klidnému hlasu mu pod přilbou do obličeje stékal pot.

Výsadkový člun zasténal při negativním přetížení.

„Pošahanej výlet!“ skuhral Poggy. Žaludek měl až v krku, nad bránicí ho řezavě bodalo. Když mu bylo zle posledně, myslel si, že je to proto, že jde do skutečné akce poprvé. Tehdy měl právo být nervózní. Nyní to ale bylo snad stokrát horší. Strach ho rval zubatými ostřími, kdyby se nekousal do rtů a nepolykal krev, asi by se rozječel a nezmlkl by, dokud by mu nepraskly hlasivky.

„Podám si to do civilu!“ přizvukoval mu Quaid, aniž ho slyšel. „Na připitomělý výhody po deseti letech služby se můžu zvysoka vysrat; tahle pakárna za to nestojí!“

Vzadu to tak házelo, že nebýt pevných pásů a rámů, vojáci by se rozbili o stěny přepravní komory. Trhalo to s nimi a škubalo, helmami bušili do konstrukce anatomických sedadel. Obrovská síla se jich snažila zmocnit, chtěla je popadnout a rozdrtit na kaši.

Snášející se dvacetitunové bomby se v grafickém zobrazení znázornily jako krvavě rudé body. Nebýt té barvy, mohli je považovat za hvězdy, tolik jich bylo. A nákladní výsadkový stroj i obě Valkýry se hnaly přímo mezi ně.

„Panebože!“ sykl pilot, ale pohled od pavučiny dat neodvrátil.

Ono to ani nešlo.

Modlil se, aby tenhle šílený krycí manévr vyšel. Při nácviku to vypadalo snadně, když se však měl člověk spolehnout na složitou techniku a slupku titanového pancíře, už to tak veselé nebylo.

Míjely je první z nich.

Nejprve polehoučku, skoro důstojně.

Jak brzdící manévr pokračoval, pumy kolem LCU prolétávaly s větší a větší razancí. Displeje výstražných systémů doslova přetékaly měnícími se údaji o kolizních kursech, pilotní kabina se mihotala blikáním barevných světel a do uší se zadíralo protivné výstražné pištění.

Navigátor s čipem simulujícím neuronovou síť však pracoval bezchybně.

„Zvládneme to!“ dýchal ztěžka WSO.

„Musíš…“ zatínal poručík Ashworth prsty do dlaní.

„Proboha!“ třeštil Shapiro oči na informační panel, přes který přebíhaly tenké pásy poruch.

„Dělej, dělej!“ povzbuzoval v duchu Porter svého soukromého strážného anděla.

Výsadkový člun prorazil řídkou vrstvu oblačnosti a poslední válcovitá bomba se kolem něho mihla jako kámen vystřelený z praku.

„Dokázali jsme to!“ zařval WSO.

„… já to jebu!“ jásal Muray.

Kirsten sepnul dlaně v neslyšné modlitbě.

„Jsme z toho venku!“ vydechl skoro nevěřícně Burkov.

„Ono to fakticky vyšlo!“ divil se Quaid, jako by se stalo něco, s čím vlastně vůbec nepočítal.

„Dosednutí zhruba za pět minut!“ zapraskal v interkomu hlas z kokpitu.

„Připravte se!“ mávl seržant Dickinson.

Ochranné rámy šly nahoru.

Člun nasadil do sevřené zatáčky. Dole na zemi vyrůstaly obrovské gejzíry ohně. V přepravní kabině zhasly obrazové panely a stísněný prostor se ponořil do načervenalé polotmy.

Vojáci si uvolnili popruhy.

„Čtyři minuty!“

S člunem to pořád házelo, ale dalo se to snést. Porter vstal, a zatímco se držel jednou rukou madla, druhou vyškubl ze stojanu svou zbraň, zacvakl spony nosného řemení a posunul si ji na záda. Opatrně se přehoupl k nejbližší bugině, chytil se trubkového rámu a vyšvihl se do otočného střeliště. Pevně se upoutal a po hmatu zkontroloval, jestli je vše řádně zajištěné.

Kanón, nábojové podavače, muniční schránky.

„Tři minuty!“

Přesvědčil se, že ovládání, střelecký počítač, systém chlazení závěru a hlavně jsou v pořádku. Zelený symbol APS (Active Protection Systems - systém aktivní ochrany, jehož úkolem je zneškodnit řízenou střelu dříve, než vozidlo zasáhne) utěšeně poblikával v horním levém okraji hledí hned vedle stavové výseče množství munice. Natáhl ruku a objel prsty plochou hlavici na vrcholu rámu střeliště, v níž se skrývala miniaturizovaná verze TADS (Target Acquisition Designation System - senzorový systém pro vyhledávám a značkování cílů) .

Muray mu od volantu ukázal zdvižený palec.

Viděl, jak ostatní zaujímají místa v terénních vozidlech. Až spadne nájezdová rampa, uvolní se magnetické svorky. Potom výsadkový člun co nejrychleji opustí.

Ačkoli mu srdce bouchalo jako zvon a jazyk povlekla kysele kovová pachuť, zapřel se do postroje a dlaněmi v rukavicích sevřel spušťadla rychlopalné zbraně.

Pravá znamenala průbojné střely, levá tříštivotrhavé granáty.

Lapavý nádech a výdech, tlukot ve spáncích.

Basový hukot, kolébání a obrysy postav v červené tmě.

„Dvě minuty!“

*****

Člun se s kymácením propadl.

Země se přiblížila a letový kurs se vyrovnal.

Kolem se mihly černé homole strmých kopců, rozeklaná údolí, tu a tam zazářily osamělé kytice hořícího podrostu. Stroj měly pod kontrolou počítače, ale pilot brzy převezme řízení. Poslední fázi přiblížení si nenechá ujít. Tady byl stejně dobrý jako umělá inteligence - měl cit a intuici, kterou supervýkonná elektronika postrádala.

Zesílil mód nočního vidění.

Před očima mu jako za bílého dne vyskočila krajina posetá desítkami prudkých návrší, které na jihu ustupovaly poušti, většinou písečné ploše o mnoha milionech kilometrů čtverečních, kde skoro nic nerostlo.

Ze tmy vylétl ohnivý šíp, následovaný klikatými čarami neškodných stopovek.

„Na deváté SAM!“ vyštěkl druhý pilot.

„Vidím! SRBOC (Super Rapid Blooming Chart - vypouštěcí zařízení klamných cílů)?“

„Aktivní!“

Člun provedl úhybný manévr, ale to již odpověděla protiraketová obrana obou Valkýr. Vyšlehly laserové paprsky a střely vybuchly jako ohňostrojové petardy.

„Pozor, zóna výsadku na dohled! Jedna minuta!“

Pilotovi naskočila na hledí síť souřadnic, zablikal a zmizel poslední waypoint, hrubě upravená přistávací plocha vzplála neviditelným světlem pozičního majáku.

„Přebírám řízení!“

„Rozumím!“ odpověděl WSO.

„Liško jedna, kryjte nás!“

„S potěšením, Skokane! Omrkneme okolí a případně to tady trochu vyčistíme, souhlasíš?!“

„Několik minut budu sedět na zemi, takže šťastný lov!“

„Bezva, jdeme na to!“

Bojové stroje se okamžitě odpoutaly od výsadkového člunu.

*****

„Hotovo a v pořádku! Rampa?!“

„Jde dolů!“ ozval se pilot. „Sedm sekund do dotyku!“

Zadní čelo se spustilo a do kabiny vtrhl bouřící vichr. Cloumal s mariňáky, zasypával je drsným prachem a dusil páchnoucími zplodinami zdvihových motorů.

„Čtyři… tři…“

Porter zadržel dech, zapřel se v očekávání nejhoršího.

Výsadkový člun šel zadkem dolů. V otevřeném otvoru se mihla tlumená bodová světla a pak se objevila spálená hlína.

„…jedna… teď! Zelená, padejte!“

Vysunutý podvozek se skřípěním narazil, dosednutí bylo tak prudké, až jim zadrnčely kosti.

„Ven, ven!“ řval seržant Dickinson, zatímco buginy sjížděly po sténající palubě.

Muray na to šlápl, zadní kola se protočila, terénní vozidlo poskočilo a vylétlo z nitra výsadkového člunu. Porter okamžitě smýkl hlavní kanónu doleva, aby z té strany vykryl případný útok. Při tom ignoroval záplavu nových údajů, která se valila po informačních výsečích jeho hledí.

Na okraji přistávací plochy stál voják a skrz oblaka zvířeného prachu na ně mával zeleným chemickým světlem. Asi dvacetičlenná skupina vtrhla do lodi a v zuřivém chvatu se pustila do vykládky zbývajícího materiálu. Kontejnery se posouvaly po skluzech, kde je odebíraly manipulátory a automatická vozítka MULE (Multi-RoleUtility Logistics Equipment - kategorie menších transportních robotů - dálkově řízené vozidlo) s nimi okamžitě ujížděla pryč.

Shapiro přibrzdil u vojáka, který naskočil na stupačku a nahnul se k poručíku Ashworthovi.

„Jeďte rovně, tábor nemůžete minout!“ zakřičel, aby ho bylo v tom randálu vůbec slyšet.

Těsně nad nimi se s burácením přehnala Valkýra a zvedla další smršť prachu. Druhá zůstala viset asi tři sta metrů od nechráněného LCU a lačně pátrala po cílech pro své palubní zbraně.

„Pospěšte si, není tu bezpečno!“ Voják měl špinavé maskáče, otlučenou helmu a útočná puška mu visela šikmo přes prsa.

„Řekli nám, že v noci bude klid,“ namítl poručík Ashworth a přidržel se ochranného rámu.

Voják vycenil zuby. „Blbost! Nad ránem to tady bývá nejhorší!“

Porter, který ho slyšel v interkomu, se instinktivně přikrčil, jako by kulka určená pro něj byla už vypálena. Pohledem zavadil o rozevřený jícen nákladního prostoru, z něhož se valily kontejnery s jídlem, náhradními díly, ale hlavně municí. Tuny střeliva ve zřetelně označených olivových obalech.

Voják seskočil a mávl na ně. „Zmizte, člun za chvíli startuje!“

Rozježděná silnice táhnoucí se podél klikatého hřebene byla úzká, takže museli jet za sebou. Tlumená červená světla se rozplynula v

prachovém oparu, ale Porter přesto zahlédl, jak k výsadkovému člunu přinášejí nosítka s raněnými, kteří měli být evakuováni na oběžnou dráhu.

A pak také velké neforemné pytle.

Bylo jasné, co je v nich.

Mrtví.

*****

Než dorazili do opevněného tábora, LCU skončilo s vykládkou.

Motory se zběsile rozburácely a nákladní člun stoupal na plný tah k oblakům. Musel hbitě zmizet, protože v nízkých výškách byl nejzranitelnější. Valkýry nechaly slídění po čemkoli, co by stálo za zničení, a připojily se k němu jako věrní lovečtí psi.

Povrch silničky byl pouze protažený ženijním buldozerem, takže to s Porterem na vyvýšeném stanovišti dost házelo. Brána základny zela otevřená dokořán, ale palebná stanoviště po stranách byla v plné pohotovosti a dálkově ovládané kulomety je sledovaly, dokud nezajeli dovnitř.

Tady mariňáci zažili menší šok, protože opěrný armádní bod nebylo nic jiného než soustava zákopů, krytů, palpostů a několika primitivních opevnění na holém temeni kopce, jenž sousedil s přistávací plochou. Na stožáru, uprostřed žiletkovým pletivem obehnaného prostoru, zplihle visela potrhaná vlajka Federace a znak jednotky. Nebyla to žádná z moderních základen, které vídávali ve Sluneční soustavě a o nichž jim vykládali instruktoři.

Buginy zastavily a z blízkého okopu jim přiběhl vstříc podsaditý voják bez označení na uniformě.

Potřásl poručíku Ashworthovi rukou a ukázal na svažující se díru v zemi. „Měli jsme tam sklad, ale když jsme se dozvěděli, že vás k nám přeloží, tak jsme ji rozšířili. Ty vozítka si tam schovejte, ať o ně hned nepřijdete. Rozhodně lepší, jak je nechat stát každému na očích.“

„Díky…“

„Jsem kapitán Borowitz, poručíku.“

Tohle místo se Porterovi nelíbilo. Na první pohled bylo zřejmé, že tu vojáci žijí ve velmi drsných podmínkách. Zajistil kanón, popadl napěchovaný bergen, nábojové schránky a Muray zajel do hlubokého

okopu, jehož strop tvořila kovová konstrukce svařená z rozebraných kontejnerů a překrytá skoro pětimetrovou vrstvou udusané zeminy.

„Strašnej smrad," poznamenal Shapiro a odporem krčil nos.

„Vysoký obsah oxidu siřičitého," vysvětlil kapitán. „Ale brzy si zvyknete. Půda je ho plná, teď to není poznat, ale za denního světla uvidíte, jak je žlutá."

Vedl je zákopem, do něhož ústilo mnoho odboček a zakrytých vchodů. Potkali několik omšele vyhlížejících vojáků, zahlédli zvědavé oči.

„Nečekejte luxus."

Porter se protáhl na příkré schodiště, které vedlo do podzemního krytu. Byla to vlastně místnost; speciální unifikovaná buňka, jež se v bojových podmínkách používaly k stavbě variabilních komplexů bunkrů a zodolněných velitelských stanovišť.

Holý krychlový prostor o patnácti metrech čtverečních, vrstva zaschlého bláta na podlaze, šedivé stěny se špinavými fleky a na stropě bledé zářivky chráněné drátěnou síťovinou.

„Jak jsem říkal, žádný Hilton," řekl kapitán a rozmázl si po obličeji mastnou šmouhu. „Podobné kryty máme čtyři, přestože bych jich potřeboval minimálně dvacet. Logistická správa je ale odmítá dodat. Navíc jsem z téhle musel vystěhovat velitele družstev, abych ji pro vás uvolnil. Moji muži nejsou nadšení, ovšem příkazy shora se musí respektovat."

„Klidně si ji zase vezměte, my se zařídíme jinak," namítl poručík Ashworth.

Velitel základny zavrtěl hlavou. „Není potřeba. Většina chlapů stejně spí v dírách zakrytých akorát plachtou. Navíc se sem všichni nevejdete, takže pokud budete v táboře, musíte se nějak prostřídat."

„Předpokládám, že nás tak jako tak využijete."

„Správně, poručíku," řekl Borowitz unaveně. „Jste sice organizačně nezávislí, rozkazy vám nebudu vydávat já, ale přímo SOCOM, jenže když už budete zahrnuti naší laskavou pohostinností, očekávám, že pomůžete, bude-li zapotřebí."

„Samozřejmě."

„Uvítal bych, kdybyste se zapojili do nočních hlídek. Co se týká toho, jak to tady chodí, pravidla jsou jednoduchá: každý poplach je ostrý, nepořádám cvičné tanečky. Průměrně zažijete jeden denně, někdy

i víc. Na štábu je vyvěšen denní rozkaz, vás se však týkat nebude. Když budete cokoliv potřebovat, obraťte se na mého zástupce. Udělá pro vás, co bude v jeho silách.“

„Bylo mi sděleno, že dostanu jednoho muže.“

Kapitán se poškrábal v neoholeném strništi. „Zvláštní věc, ale co se dá dělat. Momentálně je na hlídce, takže se vám ohlásí po ranním střídání… zhruba za tři hodiny.“

Poručík Ashworth přikývl.

„Provedu vás po táboře.“ Kapitán Borowitz bez dalších řečí zmizel na příkrých schodech vedoucích do spojovacího zákopu.

„Už víte, co jsou to polní podmínky, zelenáči?“ zaslechl poručík Murayův jízlivostí přetékající hlas dřív, než vylezl z podzemního krytu.

*****

„Jaký je?“ zeptal se velitel mariňáků.

„Rozhodně vás nezklame,“ odpověděl kapitán poněkud neurčitě. „Neměl jsem s ním problém, trhavinám rozumí, jako střelec taky ujde a není padavka.“

„To se mi ulevilo,“ zavtipkoval suše poručík, zatímco se proplétali klikatým zákopem. „Z osobní složky se úplně všechno nepozná.“

„Stejně ho zkazíte,“ zahučel kapitán spíš pro sebe.

Ashworth se zarazil. „Mariňáky příliš nezbožňujete, že, kapitáne?“

Borowitz se po něm ohlédl. „Vy pěchotu také ne, nebo se snad mýlím?“ V obličeji poznamenaném nedostatkem odpočinku se zablýskaly oči jako dva ohlazené oblázky na dně říčky.

Poručík s ním v duchu souhlasil.

„Co začít bez těhle pocitů?“ navrhl.

„Zkusit se má všechno.“ Borowitz pokynul k obrysům nevzhledné stavby, která vypadala jako přičaplý brouk. „Támhle je štáb, ale to je spíš taková vějička. Do krytu se dostanete od cedule Ošetřovna. Garáže jsou na severní straně, společné latríny a provizorní umyvárny se nacházejí v západním rohu. Podzemní sklady jsou všude kolem, kuchyně je schovaná pod tím velkým přístřeškem. Mám sice kuchaře, ale jak poznáte, dovede zprasit i instantní dávky. Jídelnu ani důstojnický klub jsme ještě nestihli zkolaudovat, takže se každý nají tam, kde se právě svalí. Doporučuji co nejméně se ukazovat, alespoň

nedáte šanci nepřátelskému snajprovi, aby si na vás udělal jméno. Jestli to máte ve zvyku, tady si nenechte od svých mužů salutovat. Moji chlapi tímto způsobem nezdraví, tak se nedivte. Hodnostní označení si strhněte - zvýší to vaše šance coby lovné zvěře.“

„Nejsem včerejší,“ ohradil se poručík Ashworth poněkud dotčeně.

„Já jen pro jistotu.“ Kapitán se chmurně usmál a pokračoval k obrannému valu. „Zbraní máme dostatek, munice také. To je taky jediné, co nám nechybí. Moje žádosti o dodávky jiného materiálu však velení vytrvale ignoruje. Prioritu má zásobování důležitějších pozic.“

„Jste tu dlouho?“

Velitel základny se opřel o předprseň a podíval se do tmy, kde se dala tušit poušť. „Pětatřicet dní. Už druhý týden jsme pod nepřetržitým tlakem. Mám na kontě sedm mrtvých a dvanáct vážně raněných. Útoky odrážíme, ale jak to bude do budoucna, to nevím. A kdy nás někdo vystřídá, to je rovnou ve hvězdách.“

Poručík Ashworth zaslechl nezřetelný šepot hlídky. Mraky se rozplynuly a naoranžovělý měsíc obkroužený jasným halo zářil pár palců nad obzorem. „Každopádně je lepší být v téhle ukoptěné díře na kraji světa, než v hlavním městě. První pěší divize svádí těžké boje o každý dům, do několika čtvrtí se jí pořád nedaří strčit ani nos.“

„Slyším o tom při každém ranním briefingu. Původní obyvatelé zdrhli do hor a ta banda pojančených fanatiků obsadila půlmiliónovou aglomeraci skoro bez jediného výstřelu.“ Kapitán se zahořkle podíval k východu. „Sto padesát kilometrů odtud armáda buduje velkou předsunutou základnu. Mají všechno, na co si vzpomenou, a my, kteří zadržujeme největší nápor, používáme místo kvalitních ochranných bariér pytle s pískem a místo fúzních mikroreaktorů slabé vodíkové články. Proto v táboře nenajdete elektromagnetické zbraně a obranné lasery. Dovedete si to představit?“

Poručík Ashworth přikývl. „Nám zase slibují vlastní kosmické lodi.“

Borowitz se cynicky uchechtl. „Tohle jsem už zaslechl. Super hláška. Ale i tak, podívejte se na mě; disponujete přinejmenším o třídu lepší osobní výbavou.“

Oba chvíli mlčeli a pozorovali matně nasvícené vrcholky pod sebou. Nocí prostupovala zvláštní napjatá atmosféra, kterou pach zkažených vajec ještě zhoršoval.

„Na co čekáme?“ Poručík zkoumal severní horizont, kde pulzoval nevýrazný naoranžovělý závoj.

„Každou chvíli by to mělo začít.“ Kapitán si všiml, kam velitel mariňáků hledí. „To je nejbližší činný vulkán, nic moc velkého. Dál jich je celý pás, který se táhne až k oceánu. Tady je vcelku klidná oblast, asi tři kilometry na západ je gejzírové údolí se spoustou vřídel, horkých pramenů a bahenních jezírek. Zemětřesení bývají hodně nepříjemná.“

V tom se východní obzor zalil bledým světlem a šikmo k nebi vylétlo množství bílých čar. V naprostém tichu kouřových stop přibývalo, až se z nich staly tlusté pruhy, které se mihotaly vlastní vnitřní září. Až teprve potom se přihnalo tlumené burácení, provázené hučivým a neustávajícím svistem.

„Raketové dělostřelectvo,“ poznamenal Borowitz nevzrušeně. „Jsou pravidelní jako hodinky. Den co den, každou noc ostřelují pozice povstalců v přilehlých operačních sektorech. Nechtěl bych být v místě, kam ty jejich prskavky dopadnou.“

Poručík sledoval světelnou show.

Z krytů a děr se vynořilo osazenstvo tábora a beze spěchu zaujalo postavení na předem daných pozicích.

„Jakmile skončí, jsme na řadě. Zakrslíci nás málokdy nechají na pokoji, naštěstí nemají žádnou fantazii, o překvapivé taktice ani nemluvě.“ Kapitán se odvrátil, promluvil do mikrofonu, ale nejspíš se mu dostalo záporné odpovědi, protože se zatvářil zachmuřeně.

„Odveta?“ zeptal se poručík Ashworth.

„Říkejte tomu, jak chcete, každopádně oni si myslí, že jsou tu doma a dost usilovně se nás snaží vytlačit.“

„To se jim nepovede.“

„Asi ne, ale dejte na mě; tenhle konflikt se povleče a nakonec na to nejvíc doplatíme my.“

Kapitán Borowitz si odplivl a ze zad sundal pušku.

*****

Porter se vmáčkl mezi pěšáky na jižním okraji tábora, kam ho poslal seržant Dickinson. Opřel kulomet o předprseň zpevněnou pytli s pískem a rozložil kolem sebe nábojové schránky.

„Vážně se bude něco dít?“ prohodil.

Voják vpravo se nevraživě zakřenil. „Snad se netěšíš?“

„Ne.“ Porter se zahleděl do stometrového holého pásma, které protínaly zátarasy z ostnatého drátu a minová pole. Po očku si ale také prohlížel pěšáky kolem sebe.

Neudivoval ho ani tak jejich zanedbaný vzhled, ale zřejmá zastaralost a opotřebovanost výstroje. Zde se zřetelně ukazovalo, jakým prioritám dávaly generální štáby přednost. Mobilní pěchota se vždycky považovala za póvl, i když morální kredit měla všeobecně velmi vysoký. Je totiž snazší a řádově mnohem levnější vybavit nepočetné zvláštní jednotky, než to samé provést s milionem bigošů.

Na východě vyletěly poslední rakety a nebe ztmavlo.

Deset, možná patnáct sekund trvalo mrtvé ticho.

Pak se ozval zvuk, jako když z oblohy padá hromada železného šrotu.

„Minomety osmdesátky.“ Pěšáci se skrčili na dno okopu a Porter je hbitě napodobil.

„Kryjte se!“ zařval kdosi vzadu.

První salva neškodně přeorala část vnějšího perimetru, ale další střely již zasáhly prostor tábora. Do vzduchu vyletěly sloupy hlíny a kamení, zápalné granáty pokropily zákopy ohnivým deštěm.

Porter se ocitl v přímé palbě poprvé.

Žaludek se mu scvrkl, slyšel hučení zpěněné krve, kterou zdivočelé srdce, poháněné vysokooktanovým adrenalinem, pumpovalo do těla. Každé bouchnutí kamínku do přilby vnímal bezmála jako zásah, sykavě lapal po dechu a ruce se mu neovladatelně třásly. Dostal strašnou žízeň, ale nebyl schopný sáhnout po hadičce za límcem neprůstřelné vesty a napít se. Sluchátka v helmě cosi drmolila, kolem se rozléhaly výkřiky a sporadické výstřely. Snad metr od okraje krytu, kde se schovával, udeřil trhavý granát. Síla výbuchu provalila zpevněnou stěnu okopu, tlaková vlna s ním udeřila o zem a pokusila se mu vyrvat plíce. Ještě zahlédl nesmírný záblesk, který pohltil západní okraj základny, země poskočila, snažila se otočit naruby a poté se vše rozostřilo.

„…kurva, aerosol!“ zaslechl zdálky.

Čísi ruce ho popadly pod rameny.

„Ti zmrdi!“ ozval se nad ním jiný hlas.

Odmítl pomoc a mátožně se posadil.

„Hej, seš v pohodě, kámo?!“ Zamrkal do bledých očí vojáka, který se k němu starostlivě skláněl. „Nevypadáš, že bys to koupil.“

Uvědomil si, že světla je skoro jako ve dne. Bílé světlice nad táborem vrhaly černé rozechvělé stíny, vzhůru stoupal mohutný hřibovitý oblak, krásně viditelný v infračerveném spektru.

„To byla šupa, co?“ prohodil druhý pěšák.

Porterovi pronikavě zvonilo v uších.

Natáhl se po své zbrani, oklepal z ní hlínu a opatrně si klekl.

Táborem se nesl jekot plný bolesti, z různých směrů se ozývala volání a rozkazy.

Vzduch ohavně čpěl.

Připomnělo mu to příhodu z mládí, kdy shořely kamarádovi všechny vlasy. Tehdy se z toho puchu pozvracel.

„Tak co?“ Voják se na něj zkoumavě díval. „Mám přivolat zdravotníka, mariňáku?“

„Nic mi není!“ ohradil se Porter. „Starejte se raději o svý.“

„Arogantní, jak jsem čekal,“ ucedil jiný pěšák. „Je v nejlepším pořádku.“

„To byl předkrm, teprve po něm se bude servírovat hlavní chod,“ řekl první voják a nalehl s puškou na zbytek předprsně. „Asi jsi toho zatím moc nezažil, když tě slaboučká osmdesátka takhle složila, co?“

Porterovi před vnitřním zrakem proplula představa slintajícího gigantického květu a nestvůrného draka. A mrštných stínů v černočerné tmě.

„Ne, moc ne.“

Křik raněných utlumila umělá narkotika, ale vzápětí se po okraji obranného valu rozšířilo šeptavé volání, byly vidět posunky a gesta, jež ukazovala za hranici holého pásma.

Displej IFF poselo velké množství výstražných bodů.

„Je to tady!“

„Dávejte bacha,“ ozval se v interkomu seržant Dickinson.

Tak jo, pomyslel si Porter. Přihrnul před sebe zeminu, aby zpevnil vršek předprsně, na kterou postavil kulomet, zkontroloval závěr a podávací mechanismus.

Bude fungovat.

Rázem se cítil klidnější, uvolněnější.

Pomalu vydechl.

Systém ITWDS mu vykresloval na hledí záměrný bod, tenké obrysové čáry srovnávací databáze označovaly objekty v dosahu přehledového lokátoru a přiřazovaly jim stupeň nebezpečnosti - od světle modré po krvavě červenou.

Nic se zatím nedostalo výš než k zelené.

„Pozor, támhle!“ sykl voják vpravo.

Porter zapátral pohledem.

Nijak plynulý, přesto poměrně rychlý pohyb.

Objekt se zabarvil nepříjemně oranžovou barvou.

„Pavouci!“ ucedil pěšák.

Cinkla pojistka granátometu.

„Nestřílet, čekejte na povel!“ přikázal na komunikačním okruhu velitel tábora.

Od vlajkového stožáru to zafrčelo, jak se do vzduchu vznesl Zvěd, s dutým boucháním vzplál hrozen světlic. Přes terénní nerovnost se převalila tmavá vlna a Porterovi se zježily chloupky na rukou. Už se dalo zaslechnout škrábání stovek běžících nožek.

„Umíš s tím vůbec zacházet?“ trhnul voják bradou k Porterově pile.

„Dej si bacha, abys mi stačil!“

„Vejtaho,“ odfrkl si pěšák.

„Tak schválně,“ šeptl Porter. Oči z blížící se masy nespustil.

„Beru!“

Pěšák vlevo se uchechtl, jako by se dobře bavil.

Explodoval pás směrových min, ale příval robotických útočníků to nezpomalilo.

„Palte!“

*****

Porter šetří municí, pavouky likviduje krátkými dávkami.

Tahle bojová zařízení nejsou moc odolná, několik ran z útočné pušky je spolehlivě vyřídí. Jakmile ovšem najdou svůj cíl, vybuchnou a zasypou okolí smrští osmi tisíc wolframových šipek. Jejich nepřekonatelnou výhodou je, že neznají strach ani bolest. Řídící čip, primitivní verze toho, co se montuje do obyčejných komerčních komunikátorů, navede autonomní bombu spolehlivě na

naprogramovaný cíl. Dají se zhotovit doslova na koleně a nejsou nijak velká, takže se snadno přepravují.

Trrr… trrr… trrr…

Horké nábojnice se sypou Porterovi k nohám.

Střelba rachotí, obranný val vypadá z výšky jako ohnivá koruna, ze které srší žlutavé plaménky výstřelů.

Pažba kope Portera do ramene, před chvilkou založil nový nábojový pás. Vyhledávací systém koriguje seznam cílů. V rozích táborových úseků duní přerušované dávky těžkých kulometů, granátometů a rychlopalných kanónů.

„Třicet sedm… třicet osm," počítá v duchu.

Pavouk po zásahu průbojnými střelami vyvrhuje mechanické vnitřnosti.

Pěšák vpravo mění zásobník. „Nabíjím!"

Sklouzne do podřepu, plastový zásobník ještě nestačí dopadnout na zem a ve zbrani je již nový.

Další a další světlice.

Zvěd vytrvale krouží v malé výšce.

Dým a prach štípe v očích, pot je hustý jako organické lepidlo.

Na třech místech pavouci pronikají do tábora, ale vojáci vědí, co mají dělat. Stahují se z palebných stanovišť, kryjí se v lomených zákopech a likvidují vražedné stroje postupně.

„Padáme!" klepne jej pěšák do ramene a škubne palcem ke spojovacímu okopu. „Je jich dneska nějak moc."

Nad ochrannou bariéru cosi vyskočí.

„Bacha!" vyjekne druhý voják.

Zaduní exploze a pěšák, který vykřikl, schytá plný zásah. Porter vyinkasuje ránu do hrudi a do čela, výbuch jej odhodí jako hračku. Nedaleký přístřešek kuchyně je děravý jako cedník, nakloní se na stranu a složí jako ubohý domeček z karet.

Tentokrát však Porter vědomí neztratí.

Dunění boje mu proniká do morku kostí, je částečně v šoku, ale žádnou bolest necítí.

Okamžitě se drápe na všechny čtyři a hledá kulomet.

Nevidí ho.

Z pouzdra na stehně vytrhne PDW a ostražitě se rozhlíží po dně zdemolovaného zákopu.

Kulhavý poškozený pavouk vyleze na okraj předprsně.

Trrrrr…

Pět šest střel ho smete z dohledu.

Objeví se Zvěd, ale hned zase odletí.

Půda se křečovitě otřese a zasténá.

Na rozervaný bezhlavý trup je ošklivý pohled, ale tomuhle maníkovi už nikdo nepomůže. Druhý voják je na tom možná o něco lépe. Leží v kráteru po granátu, z něhož stoupá pára, nohy nepřirozeně zkroucené. Chroptí, na rtech mu vyskakují krvavé bubliny.

Porterovi je zle, drží se za břicho a nasucho dáví. Když však zachytí jeho vytřeštěný pohled, připlíží se k němu.

„Vypadni!“ zašeptá pěšák.

„Zdravotník!“ zakřičí Porter do mikrofonu. „Potřebuju doktora!“

Útok slábne, ale k rozbitému okopu se stahuje pět vražedných robotů zároveň.

Jako by právě zde tušili snadnou kořist.

Najde kulomet a bleskově ho přebije.

Sotva zacvakne plnou nábojovou schránku, pootočí se a od boku vypálí. Kulky rozryjí hlínu, práší se, zbraň rachotí svou bolestnou píseň. Žhavé nábojnice vyskakují obloukem do vzduchu, v zobrazení termovize září jako padající hvězdy.

Dvě stě střel proletí hlavní, úderník cvakne naprázdno.

Z rozpáleného ústí stoupá stužka bílého dýmu.

„Zůstaňte na svých místech!“ huhlá interkom.

Útok byl zastaven, vojáci se spěšně zbavují posledních pavouků. Vyrážejí automatické odminovače, aby zlikvidovaly zbytky smrtelně nebezpečných nálož.

Porter klečí u raněného vojáka, když zákopovou spojkou přibíhají dva zdravotníci.

„Hej, brácho, dobrý!“ klepne lapiduch Portera po zádech. Zkušeně odstraní neprůstřelnou vestu a zkoumá rozsah poranění. Druhý se hrabe v brašně první pomoci a současně vyhodnocuje údaje získané z biosenzorů.

Porter omámeně zafuní, jako by se právě probudil, a ustoupí stranou. Deaktivuje vyhledávací mód a zvedne hledí.

Nastaví zpocený obličej mírnému vánku.

Objeví se Wheeler a za ním Kirsten.

„Kolik?“ ptá se Kirsten.

„Nevím,“ řekne Porter. „Nepočítal jsem to.“

Wheeler prohlíží zničené palebné stanoviště.

„To se snadno opraví,“ řekne lapiduch, zatímco pěšákovi vpraví tlakovou pistolí do levé paže dávku anestetik. „Ženijní družstvo pošle robota a za hodinu to tady bude vypadat jako předtím.“

Portera vystraší ta nesmyslnost.

Nudný, hloupý a jednotvárný kolotoč.

Jenže při něm umírají lidé.

Mladí kluci, co mohli v tu samou dobu dělat přinejmenším tisíc lepších věcí, než polykat zvířený prach a horký kouř na cizí planetě.

Přiběhnou vojáci s nosítky.

„Byls lepší.“ dostane ze sebe pěšák kuckavě. Na bradu mu steče pramínek krve.

„Nemluv,“ napomene ho zdravotník.

„Já vím,“ řekne Porter bez zájmu.

„Holt štěstí, kámo. Příště ti to natřu.“

„Žádné příště nebude,“ odmítne ho Porter chladně.

Do rozbřesku chybí přinejmenším hodina. Má hledí zvednuté a noktovizor vypnutý, takže toho v mihotavém světle poslední dohořívající světlice moc nevidí.

Je za to rád.

IV. KAPITOLA

Seržant Dickinson postával s desátníkem, jenž měl na starosti zásobování, vedle cisterny a naslouchal syčivému hučení čerpadel napojených na staré a zrezivělé potrubí, co vyčnívalo z rozpukané půdy. Bylo časné dopoledne a silničkou plnou výmolů dojeli do prohlubně, která se podobala starému kráteru. Buginy, které poručík Ashworth poskytl jako doprovod, stály opodál a Burkov s Wheelerem chránili cisterny svými těžkými zbraněmi. Kopcovitá krajina byla většinou holá a prašná, ale dna některých údolí pokrýval hustý koberec vegetace, tvořený obrovskými plochými listy na tlustých hladkých stvolech. Jejich barva byla v převážně červeném slunečním spektru tmavá, skoro černá. Žádná tekoucí voda sice nikde vidět nebyla, ale tam, kde se dařilo živému rostlinstvu, životadárná vláha být musela.

„Proč, kruci, neuděláte vrt přímo v táboře?“ zajímal se seržant Dickinson. „Nemuseli byste se kodrcat pro vodu mimo základnu.“

„Nemáme techniku, podzemní prameny jsou totiž minimálně dvě stě padesát metrů hluboko,“ odpověděl poddůstojník unaveně. „A stejně jí musíme upravit, bez toho se nedá pít.“

„A co rostliny? Určitě se k ní dostanou, jinak by v tomhle suchém parnu zašly.“

„Mají hrozně dlouhé kořeny.“

„Do takové hloubky?“

„Jo.“

Cisterna byla plná. Vojáci odpojili hadice a bachratý stroj popojel, aby uvolnil místo dalšímu.

„Měli jsme vrtnou soupravu slíbenou, jenže místo ní jste dorazili vy.“ Desátník sekl po Dickinsonovi vyčítavým pohledem. „Snad příští týden, do té doby čerpáme zde.“

„Žluťáci na cisterny neútočí?“

„Jedenkrát to zkusili. Pět jsme jich zabili, dva zajali, od té doby dali pokoj. Ve dne máme jasnou převahu, konvoje jsou dobře chráněné a oni to vědí. V noci je to ale naopak, proto také z tábora nevystrčíme nos. O Zvěda nechce kapitán Borowitz za žádnou cenu přijít, proto ho nepoužíváme ani k navádění odvetné palby.“

„Ten dnešní útok za moc nestál,“ nadhodil Dickinson. „Měl jsem pocit, jako by o nic nešlo. Takové vlažné ťuk tuk.“

Poddůstojník se vědoucně zašklebil. „Povstalci nás chtějí spíš opotřebovat a utahat. Na frontální přepad, alespoň v této chvíli, nemají. Ale slyšel jsem, že jinde je to žhavější. Některými úseky se snaží prorazit stůj co stůj, nelitují žádných ztrát. Takže jsme vlastně vděční za relativní klid.“

„Nebo zkouší vázat co nejvíc expedičních jednotek na bezvýznamných kótách, zatímco by se daly jinak nasadit jinde.“

„Třeba.“ Desátník pokrčil rameny.

Cisterna byla plná.

Vojáci uzavřeli kohouty a spěšně odpojili potrubí od ventilů artéské studně.

„Hotovo!“ Seržant Dickinson naskočil na vedoucí buginu a mávl na první tahač.

Malá kolona se rozjela zpět k opevněnému táboru.

*****

„Tyhle krámy jsou pro mě novinka.“ Velitel tábora nakopl špičkou boty zbytky mechanického pavouka.

„Tam, kde jsem působil dříve, jsme je používali k průzkumu v prostředích, kam se člověk neodvážil ani v ochranném obleku,“ řekl poručík Ashworth. „Jsou to odolná a spolehlivá zařízení.“

„A to bylo kde?“

Poručík pokrčil neurčitě rameny.

„Rozumím,“ utrousil kapitán Borowitz. Sjel pohledem z rozbořené kuchyně na spálený pruh země, který po sobě zanechala exploze FAE (Fuel-Air Explosive - výbušný materiál; palivo-vzduchová či objemová detonující výbušnina (aerosol)) „Tři chlapi jsou na tom bledě. Snažil jsem se jim zajistit evakuaci na nemocniční loď, ale velení pluku o tom nechce slyšet. Prý nebudou vypravovat samostatný let kvůli pár maníkům.“

Poručík se zaposlouchal do vzdálené ozvěny prudké dělostřelby. „Výsadkové síly se bůhvíproč nedokáží uchytit na více místech najednou. S vypětím všech sil udrží ta dosavadní. Dokonce i pretoriáni na jihu mají problémy, a to je za poslední desetiletí věc nevídaná. Čtvrtá mechanizovaná brigáda se musela narychlo stáhnout ze Západní pahorkatiny a většinu techniky nechala na místě. Jen si to představte;

taková ostuda. Transportní letectvo má proto ukrutně práce a všechny přepravní kapacity jsou vytížené.“

„Na to kašlu,“ zamručel kapitán nevrle a přihlížel, jak jeho muži rozebírají zaseknutý rychlopalný kanón. Opodál ženijní buldozer opravoval ochranný val. „Tak proč, kruci, nepovolají posily? Prostředky na to koloniální flotila má!“

„Generálové jsou opatrní a netouží riskovat žádnou blamáž,“ připustil poručík. „Co nejdřív vypadalo jako brnkačka - taková svižná policejní akce - se mění ve zdlouhavou řež. Jenže nikdo z těch chytrých analytiků nechápe, v čem je příčina. Vzato čistě statisticky, měli jsme s přehledem vyhrát technickým k.o.“

„Jedno vám povím, kolego,“ řekl kapitán důvěrně. „Lidský život ztratil jakoukoliv cenu. Pamatuji, že kdysi to bylo jiné. Pro obyčejného vojcla se letělo třeba přes půl kontinentu a doktoři se mohli přetrhnout, aby ho zachránili. Netuším, jestli nahoře sedí jen banda blbejch byrokratickejch krys, co bláto bitevního pole viděly akorát za sklem vitríny muzea ve West Pointu, ale teď se na všechno zvysoka dlabe. Moderní trend, tak je to. Vidím to kolem sebe každej ubohej den!“

Ze spojovacího okopu se vynořil voják a zůstal stát kousek od obou důstojníků.

Kapitán Borowitz přestal zkoumat tetelící se vzduch nad jihovýchodním obzorem, odkud se nesly zvuky boje, a ohlédl se. „Máte tu svého člověka, poručíku.“

„Pane, vojín Tanaka,“ řekl voják.

Ashworth sjel přírůstek do svého družstva pohledem. Zaznamenal jeho zarudlá a únavou oteklá víčka, vějířky vrásek kolem semknutých rtů. Malá, ale atleticky stavěná postava, která jej předurčovala k vytrvalosti, svalnaté paže, jež svědčily o značné síle. Když jej poručík zkoumavě hodnotil, voják neuhnul očima, jak měli naučeno nováčci po absolvování přijímače.

„Vypadáte, že jste se v poslední době moc nevyspal,“ pronesl Ashworth konečně.

„Ne, pane,“ zavrtěl hlavou Tanaka. „Včera jsme zaminovávali přístup do nedalekého údolí a v noci jsem držel hlídku.“

„Najděte mého zástupce a hlaste se u něj, postará se o vás. Vydá vám výstroj, kterou jsme s sebou zvlášť přivezli, a ukáže vám, co s tím.

Potom si dejte oddych, protože odpoledne vyrážíme. Od této chvíle jste příslušníkem námořní pěchoty, chtěl jste to tak, ne?“

„Ano, pane.“

„Mimo svou specializaci budete v družstvu na postu střelce. K tomu patří obsluha minigunu na jednom z našich DPV.“ (Desert Patrol Vehicle - pouštní hlídkové vozidlo)

„Zvládnu to, pane.“

„Tak běžte.“

„Jak se vám zamlouvá?“ zajímal se kapitán Borowitz.

„Myslím, že bude v pohodě.“

„Mám nedostatek kvalitních lidí, takže zejména o něho nerad přicházím.“

„Chápu.“

„Víte prd,“ opáčil kapitán Borowitz. „Jak jste vlastně ztratil svého pyrotechnika?“

„To je věc, které pořád nerozumím.“ Poručík Ashworth stáhl obličej do podrážděné grimasy.

Velitel tábora zaslechl v jeho hlase tak podivnou směsici pocitů, že se raději dál nevyptával.

*****

Muray Asistoval Porterovi při prohlídce dvacetimilimetrového kanónu, když seržant Dickinson přivedl nového vojáka.

„Kde je Poggy?“ zeptal se.

Lišák se vysoukal zpod své buginy a utřel si špinavé ruce do zmuchlaného hadru. „Potřebujete něco, seržante?“

„Tohle je odteďka tvůj střelec. Ukaž mu co a jak.“

„Ty vole!“ zamumlal Quaid. „A já myslel, že Charliové jsou na druhý straně minového pole.“

Burkov ho dloubl loktem. „Sklapni.“

Seržant se rozhlédl po vozidlech zaparkovaných před podzemním krytem, kde vojáci dokončovali poslední přípravy na odjezd. „Murayi?“

„Ano, šéfe?“

„Vezmi si to na starost.“

Muray obrátil oči v sloup. „Provedu.“

Seržant s nečitelným výrazem odkráčel a nechal stát Tanaku na místě jako solný sloup.

Snad minutu si osm mariňáků příchozího upřeně prohlíželo. Shapiro vystrčil hlavu zpod volantu, Kirsten vykoukl zpoza zadní nápravy, kde kontroloval zavěšení tlumičů, Wheeler se opřel zkříženými pažemi o závěr kanónu namířeného do nebe a Quaid si vyzývavě vyložil nohy na ochranný rám kabiny. Nikdo nepromluvil, až trapné ticho nakonec prolomil sám voják.

„Fajnový teréňáky," řekl váhavě. „Vsadil bych se, že projedou úplně všude."

„Hele, tebe k nám dali fakticky nastálo?" ušklíbl se Quaid jízlivě.

„Jmenuju se Tanaka, kdyby tě to zajímalo," opáčil voják.

„A vážně si myslíš, že nás to zajímá?"

Voják se zachmuřil, až se mu černé obočí spojilo do rovné linky. „Prý jste přišli o pyrotechnika, je to tak?"

„Když's to slyšel."

„Byl jsem k vám přeložen, s tím se nedá momentálně nic dělat. Tři roky jsem sloužil u pěchoty, to vás žere?"

„Ne."

Mimo Quaida zatím nikdo nepromluvil.

„Tak v čem je problém?"

Quaid se nadechl, aby utrousil uštěpačnou poznámku, ale Shapiro ho předešel.

„Dej si voraz, rozumíš!"

„Ale… no jo." Mariňák uraženě nafoukl tváře.

Tanaka se však dostal do ráže. „Nepásnu vám do klubu, co? Vybalte to, ať je jasno hned od začátku!"

„Tak to není," řekl Kirsten.

„Ne?" uchechtl se pyrotechnik hořce. „A jak teda?"

„Quaide?" řekl Muray.

„Co já?" ohradil se voják.

„Tys to svou nevymáchanou hubou zprasil, tak se vyžvejkni."

Quaid zapátral po osmi tvářích, které dobře znal.

Zaváhal.

„Hele, Hurt byl kámoš. Skončil blbě, chápeš? Nic víc v tom nehledej."

Tanaka se zdráhavě uvolnil. „Vlastně jsem nečekal, že to bude snadný.“

Poggy proklouzl skrz trubky ochranného rámu. „Ukážu ti, kam si dát věci.“

Voják zvedl ze země bergen a šel s ním k bugině s rotačním kulometem na zadním střelišti.

„Shapiro,“ představil se kývnutím Shapiro.

„Burkov,“ klepl se zdravotník do prsou.

Postupně řekli svá jména a tím bylo po ofícialitách. Když k němu Wheeler nečekaně napřáhl ruku, Tanaka nedokázal zakrýt údiv.

„To je Drobeček,“ zasmál se Kirsten.

*****

Hodinu po poledni Burkov vzbudil Tanaku, který vytuhl v koutě podzemní garáže.

„Vyrážíme.“

„Jsem v pohodě,“ ujistil ho voják. Vstal a málem upadl, když ho nohy odmítly poslechnout. Mátožně si sedl na kontejner od munice a třením se snažil obnovit krevní oběh ve ztuhlých svalech.

„Jen se vydejchej,“ ušklíbl se zdravotník a odešel do prudkého slunce.

„Hned jsem tam,“ zamumlal Tanaka a protíral si zalepené oči.

Krátký odpočinek mu nepomohl, spíš se cítil ještě hůř. S protivným mravenčením v lýtkách a ve stehnech kulhal ke štábnímu přístřešku.

„Ale dobré ráno!“ posmíval se Quaid. Měl nohy vyložené na palubní desce buginy a umělohmotnou lžičkou se rýpal v jídle.

Tanaka se nerudně zaškaredil.

„Náš mazánek vstával prdelí napřed, to se podívejme,“ rýpnul si Muray.

Seržant Dickinson hodil Tanakovi sáček MRE. „Najez se.“

„Nemám hlad,“ odtušil voják a vyšvihl se za minigun.

„Nevíš, kdy budeš mít další příležitost se nadlábnout. Pusť se do toho.“

„Rozkaz,“ zamumlal Tanaka. Odtrhl vršek vakuovaného obalu a chemická reakce během několika málo sekund ohřála slanou kašovitou směs proteinů a uhlohydrátů.

Porter pozoroval zpod okraje přilby nového člena družstva a skrytě se bavil. Tomu klukovi se nedivil a ani trochu mu nezáviděl. Na druhou stranu ho obdivoval za to, jak se jim - starým mazákům - dokázal postavit.

Rudé slunce pálilo z bezmračné okrové oblohy a barvilo krajinu do rezavě oranžového odstínu, ze kterého bolely oči. Daleko na severu se zvedal sloup sopečného dýmu, vítr foukal slabý, ale meteorologická předpověď slibovala na večer a noc četné bouřky s možností déletrvajících přeháněk. Objevil se poručík Ashworth a od podrážek se mu při každém kroku prášilo.

Tleskl a natáhl si rukavice. „Vyrážíme na lov!“

A bylo to tu.

Portera z toho až bodlo u srdce. Zacvakl spony postroje a uvolnil pojistku kanónu.

Muray mu ukázal vztyčený palec a nastartoval.

„Řidiči, držte se vedoucího, nechci vidět žádné samostatné manévry,“ připomenul hlas seržanta Dickinsona v interkomu. „Pozorovací služba nehlásí v oblasti pohyb nepřítele, ale i tak; střelci, mějte oči na stopkách!“

„Střílet raději dřív, než pozdě,“ utrousil Burkov a bleskově otočil třicetimilimetrovým kanónem o sto osmdesát stupňů.

Quaid rozverně zahvízdal, namířil na něho nataženým ukazováčkem a dělal, že zuřivě mačká spoušť.

Jdi se bodnout! naznačil Burkov.

Kirsten párkrát prudce rozevřel a sevřel prsty, pevně uchopil volant a sešlápl plynový pedál. Motor na neutrál poslušně zaječel.

Poručík Ashworth se připoutal vedle Shapira a poplácal závěr automatického granátometu, který měl lafetovaný na masivní konzoli před sedačkou.

Wheeler kývl na Portera.

Tanaka se nahrbil a zapřel do tvrdé sedačky. Cítil, jak mu srdce tluče vysoko v krku, nezvyklá situace ho vyváděla z míry. V téhle malé jednotce vládla úplně jiná atmosféra, jakou u mobilní pěchoty nepoznal.

Vzrušení patrné u ostatních mariňáků bylo nakažlivé.

Jak řekl poručík; vyráželi na lov, ne do boje.

To sedělo.

Stali se z nich lovci.

Vysoce pohybliví, samostatní, silně vyzbrojení. Nebezpeční. A odhodlaní nepříteli pořádně zatopit.

Tak si to představoval.

Proto před půl rokem požádal o převelení.

Spustil hledí u přilby a přehlédl soubor dat, který mu naskočil v zorném poli. V horním pravém rohu zablikal výsledek autotestu ITWDS a po něm zmenšená verze taktické mapy. Znal podobné osobní systémy, žádný voják v poli se bez nich neobešel, ale tenhle bojový mód byl přece jen odlišný.

Modernější, přehlednější, s maximálně intuitivním ovládáním.

Také vlastní obraz byl mnohem čistší a jasnější, potřebné kontrasty a kontury výraznější. Systém měl dokonce snahu upravit výsledný vzhled krajiny do nepravých barev, aby byl přijatelnější pro lidské oko. Tuhle funkci však schválně vypnul.

„V pořádku, Tanako?“ zeptal se Dickinson.

„Naprosto, seržante.“

Pět terénních bugin se seřadilo, a když se otevřela brána, vyrazily ze základny.

Jejich odjezd sledoval hlouček pěšáků.

„Zlom vaz, Tanako!“ křičelo jich několik. „Nandej jim to!“

Když je míjeli, Muray jim ukázal prostředníček a Porter posměšně zasalutoval.

Vojáci se jim odměnili urážlivým hulákáním a nadávkami.

Jenže to už táborové valy zmizely za první zatáčkou.

*****

Po pětadvacetikilometrové jízdě na jih, kdy kličkovali mezi ubývajícími kopci a vyhýbali se velkým otevřeným plochám, zastavili ke krátké přestávce.

Poručík Ashworth roztáhl displej z ultratenké aktivní fólie a nastínil svým mužům situaci.

„Na první hlídce máme volnou ruku,“ řekl a zvýrazňoval jednotlivé navigační body na mapě. „Seznámíme se s terénem odtud až k téhle vrchovině, což je trasa dlouhá zhruba tři sta kilometrů. Střihneme to po severozápadním okraji pouště a dostaneme se až sem. Tady se maličko porozhlédneme, podle zpravodajců by tu měl být starý povrchový lom a

hornické městečko, které obývala právě portugalská enkláva. Exilová vláda s ní ztratila před několika dny spojení. Vlastní lidé se k nim nedostanou, protože se kolem motá plno čínských bojůvek. Satelitní průzkum není v oblasti k dispozici, takže je to jen na nás.“

Porter zvedl ruku. „Když narazíme na nepřítele, máme se mu snažit vyhnout?“

„Ne. Slabší skupinky smíme napadat podle uvážení, na silnější jednotky přivoláme leteckou podporu nebo navedeme raketové dělostřelectvo. Bleskově udeříme, způsobíme maximální škody a co nejrychleji zmizíme ze scény. Když se to povede, sebereme cestou zpátky jazyka.“

„To zní jako prima zábavný výlet, pane,“ nechal se slyšet Muray.

„Opravdu?“ opáčil poručík a svinul displej do trubičky. „Třicet minut oddych. Pojedeme přes noc, během dne se schováme a večer budeme opět pokračovat. Podělte se o hlídky.“

Slunce nafouknuté jako týden stará mrtvola se dotklo obzoru.

Porter vzal kulomet a vrátil se sto metrů po stopách pneumatik, jež se vtiskly do půdy. Zalehl na hrbolaté vyvýšenině, přikryl se hejkalem a aktivoval pozorovací režim. Ze svého postavení měl ničím nerušený výhled do pouště, jejíž ostře ohraničený okraj z větrem navátých písčitých dun začínal pár kilometrů odtud.

Bez překvapení zaznamenal drobné jiskřičky pohybující se vyschlým vádím.

Navolil maximální zvětšení a spojil se s poručíkem Ashworthem.

„Průzkumní roboti,“ řekl seržant, který se podíval na Porterův přenos.

„Necháme je být,“ usoudil poručík. „Nás neohrožují.“

Přesto poslal jejich koordináty do operačního centra, aby se o ně postaraly jiné jednotky. Výměnou obdržel kódovaná data z průzkumného satelitu. Družstvo si tak mohlo prohlédnout záběry ve vysokém rozlišení a tomu odpovídající kvalitě.

„Vypadá to dobře,“ usoudil Ashworth.

„Ano,“ potvrdil jeho zástupce.

„Čum, vole, to jsem já a tohle ty!“ strčil Quaid do Poggyho. Kurzorem zvýraznil obrys své postavy, která na záběru z oběžné dráhy ležela za velkým kamenem.

„Stačí si zamávat, co?“ ušklíbl se Lišák. Převalil se na záda a vystrčil do oblohy vztyčený prostředníček.

„Nechte těch blbin,“ napomenul je seržant.

Porter rozbalil energetickou tyčinku. Několika sousty ji sprovodil ze světa a zapil dvěma doušky.

Krajinu zalehlo nahnědlé příšeří a příjemně se ochladilo. Nad západním obzorem se chvěly poslední purpurové zbytky dne, ale i ty během několika minut nadobro zmizí. Od chvíle, kdy vyjeli z tábora, se proplétali jednotvárnou soustavou údolí a proláklin, občas se vyhnuli porostu rostlin, které připomínaly dlouhé štíhlé biče s trsy výrazně nažloutlých chomáčů. Na žádnou zvěř nenarazili, i když lokátory známky pohybu a drobné tvory tu a tam registrovaly. Při zastávkách se setkali pouze s brouky podobnými pavoukům a drobnými muškami, které si vojáků nijak zvlášť nevšímaly.

Porter si již v táboře prolistoval databázi týkající se planety. Esperanza i přes své drsné přírodní podmínky a aktivní vulkanickou činnost byla obyvatelným místem. Poměrně chudá flóra a fauna se většinou držela v oblastech bohatých na vodu. V horách a rozsáhlých pouštních oblastech se vyskytoval pouze hmyz, jedovatá obdoba pozemských ještěrek a některé druhy primitivních savců. Největší zvířata severního kontinentu se podobala zavalitým pásovcům, ačkoli na rozdíl od nich byla masožravá a nebála se zaútočit i na člověka. S trochou obezřetnosti, puškou a dobrými náboji se s nimi ale dalo vypořádat. Proto nebylo divu, že nenároční Číňané, jichž bylo tradičně nejvíc - nic s tím neudělaly ani vleklé válečné konflikty a smrtelná virová pandemie připomínající pozemskou obdobu hemoragické horečky, kterou mezi sebe zavlekli z jakéhosi zastrčeného koutu Galaxie - tolik stáli o tento svět. Pro člověka zhoubné patogeny tu nebyly skoro žádné a se zbytkem si poradil očkováním posílený imunitní systém. Vzduch se dal bez obtíží dýchat; byl sice prosycen jemným sopečným popílkem, ale rozhodně mnohem kvalitnější než na Marsu. A když čichové receptory dostatečně otupěly a odporný smrad přestaly vnímat, rozeznával v něm nepatrné stopy cizí příchutě.

Jako v obchodě s exotickým kořením.

Ale to byl čistě jeho dojem, který nehodlal roztrubovat.

*****

Zbytek noci se rozplynul v oparu nekonečného natřásání a hledání nejschůdnější trasy podle nepříliš podrobné mapy. Vážné obtíže však nastaly ve chvíli, kdy se odporoučel satelitní navigační systém a řidiči jeli doslova naslepo, odkázáni pouze na obraz kombinovaného režimu termovize a zesíleného zbytkového světla. Nad ránem ke všemu vydatně sprchlo a jílovitá půda se změnila v kluziště. Porostu a řídké trávy sice v kopcích přibylo, ale bahno se i tak lepilo na protáčející se pneumatiky a ulpívalo v tlusté vrstvě na všem, čeho se dotklo. Už tak opatrný postup se ještě zpomalil.

Pošmourné dopoledne odpočívali v nenápadné roklině, buginy zakryté maskovacími sítěmi, tři hlídky rozmístěné po okolních vršcích. Po poledni s předstihem vyrazili a zanedlouho objevili klíčovou silnici klikatící se pustou pahorkatinou. K jejich smůle po ní právě projížděl roztahaný konvoj automatických nákladáků s otlučenými kontejnery. Nedalo se spoléhat na to, že staré, sotva se plazící herky nejsou vybaveny kamerovými systémy napojenými na vzdálenou obsluhu, proto vojáci trpělivě čekali v mokrém porostu, dokud poslední stroj nezmizel z dohledu. Teprve, když bylo jisté, že je vzduch čistý, najeli obezřetně na silnici a vyrazili směrem, odkud konvoj přijel.

K večeru se mraky roztrhaly, vysvitlo obrovské slunce, vzduch se ohřál a nasáklá půda začala vysychat. Terén se stal kamenitějším a hned se jelo mnohem lépe. Když se opět setmělo, ve chvatu spolykali denní příděl tablet imunizačního preparátu, speciálně vyrobeného pro biosféru Esperanzy, a naházeli do sebe chemicky ohřívanou směs vysokoenergetického jídla.

Tanaka sebral odpadky a dal je do pytle, který upevnil ke koši na užitečný náklad své buginy. Muray seškrabával nožem zaschlé bláto z kalhot a neprůstřelné vesty, Burkov si rozmrzele pohvizdoval. Porter se opíral o otočné stříliště a zíval. Quaid se vytasil s odrbaným balíčkem starých karet a zlákal Poggyho a Kirstena k rychlé partičce pokeru za zadní nápravou velitelského vozidla. Poručíka Ashwortha plně zaměstnávala komunikace se SOCOM a seržant Dickinson byl s Wheelerem a Shapirem na obhlídce.

Den se loučil ohnivým soumrakem, pochmurně podbarveným pásy černofialových mračen.

„DRŽ SE!“ zakřičel Muray.

Bugina vletěla do výmolu a prudce nadskočila.

„Dávej, sakra, bacha!“ sykl Porter naštvaně. Ačkoli byl ve vrcholné kondici a pásy ho od nejhoršího uchránily, z vyrovnávání otřesů ho bolely paže a ramena, z prstů se mu vytrácel cit. Od neustálého napětí ho pálilo hrudní a zádové svalstvo, nohy měl úplně roztřesené.

„Dělám, co můžu,“ zahučel Muray stejně naštvaně a otočil volantem.

Motor zaskučel, zadní široké pneumatiky se protočily a zabraly. Bláto od nich vystříklo, bugina se smykem vyhnula jámě plné vody a vrátila se zpátky na cestu značenou pouze hlubokými kolejemi vyrytými v rozměklé zemi. Posledních několik kilometrů byla jízda hotovým utrpením.

Porter se sehnul, aby se vyhnul nízké větvi, ale vzápětí jej po přilbě švihla jiná.

„Kurva!“ zavrčel.

„Vpředu je to nejhorší,“ řekl Muray a pral se s řízením. Neposlušný stroj nechtěl držet ve stopách po nákladťácích. „Za minutku nás seržant vystřídá.“

„Jen aby,“ ucedil Porter. Nočního harcování měl plné zuby.

A právě v tu chvíli mu na okraji lokátorové výseče vyskočil pravidelný obrys.

„Stůj!“ vyštěkl do mikrofonu.

Muray poslušně dupl na brzdu, terénní vozidlo ještě několik metrů klouzalo, než se zastavilo.

Porter se podíval, kde jsou ostatní.

Čtveřice bodů se přibližovala. Ani jim se nejelo snadno.

„Vedoucí, já Jednička; mám v dosahu pravděpodobný cíl Tango,“ oznámil do interkomu.

„Rozumím, Jedničko; vyčkej na místě,“ odpověděl poručík Ashworth.

Porter zacvičil ztuhlými rameny a zhluboka nasál studený vzduch. Pach tlejících rostlin, vlhka a jílovitého bláta byl hutný a kluzký, na sliznici v nose zanechával nepříjemný povlak, jehož se nedokázal zbavit.

Tmu nic nerušilo, všude byl klid. Foukal čerstvý vítr a sklepával z bičovitých větví přebytečné kapky vody. Povstalci, pokud tu vůbec byli, dávno zalezli někam, kde bylo teplo a sucho. Před chvílí sice přestalo

pršet, ale nízká mračna zatím nevypadala, že by se měla protrhat. Jejich příkrov v termovizi připomínal špatně opracovanou olověnou poklici.

Druhá noc na cestě a únava stačily k tomu, že Porter přestával věřit informacím z databáze.

Jemu osobně se Esperanza vůbec nelíbila.

Družstvo Charlie se přikradlo na dohled městečka schovaného uprostřed vymýceného a vyčištěného pásu místní vysočiny. Vpředu šli nejprve pěšky dva průzkumníci a teprve sto metrů za nimi se rozblácenou polní stezkou plazily buginy. Vozidla zastavila pod ochranou čtyři metry vysokého porostu kapradin a vojáci deset minut pozorovali shluk asi sedmdesáti domů, společenských prostor, skleníků a farem.

Na ulicích svítilo několik lamp, opuštěnost přesto zívala z každého temnějšího kouta. V mnohahektarovém obytném areálu nebyla patrná jediná známka života, ale navzdory nepřítomnosti obyvatel nepůsobilo městečko nijak sešle. Chodníky a silnice vypadaly udržovaně, na geometricky pravidelných záhonech nerostl plevel, některé okrasné keře kvetly. Bylo skoro jisté, že lidé odsud zmizeli teprve nedávno.

Tři domy strávil požár a jejich rozvalené sutiny dosud čpěly hořkou spáleninou. Asi deset oken se vysypalo, tucet civilních dodávek a užitkových nákladďáků postávalo chaoticky napříč hlavní ulicí. Nehybnost a opuštěnost celého výjevu, pruhy dvoubarevného měsíčního světla a ve větru šumící trsy rostlin působily zlověstně.

„Negativní, nikdo není doma," řekl seržant Dickinson.

Pět terénních vozidel překonalo nesklizené pole a najelo opatrně mezi budovy. Vojáci některé z nich zběžně prohledali.

Muray zastavil na začátku silnice, jež protínala městečko od severu k jihu, a Porter s odjištěným kanónem a prsty na spouštích hlídal, kdyby se zjevil někdo s nepřátelskými úmysly. Z pozorování prázdných budov a čekání, než se vrátí ostatní, ho vyrušilo tlumené dunění a blýskání, které se přivalilo od severovýchodu.

„Dostávají pořádně na prdel," okomentoval to suše Muray.

„Kdo?" zeptal se Porter, ale vlastně ho to ani nezajímalo.

Středem široké vozovky se k nim blížil stroj s Poggym a Tanakou. Střídavě je zalévalo hnědé a naoranžovělé světlo měsíců, nebo je pohlcovaly černé stíny podél zdí, jež zasahovaly mnohdy až k bílé dělící čáře.

„Jak to mám vědět,“ opáčil Muray, „když starej nechce, abychom kvůli zaměření byli napojeni na WAN.“ (Wide-Area Network - síť pro širší oblast)

Bugina zastavila vedle jejich.

Lišák kývl a v zrcadlovém hledí se mu mihl pokroucený obraz telekomunikačního stožáru. Tanaka zamířil minigun na vrcholek vysokého sila.

„Ideální místo pro odstřelovače,“ řekl.

„Rozhodně,“ souhlasil Porter.

„Kam se vypařili?“ utrousil Muray. „Žádná divoká mela tady nebyla, nestřílelo se, generátory pořád fungují, pouliční světla svítí. V každým baráku stačí lusknout prstem a ohřeje se ti pozdní večeře.“

„Asi utekli,“ mínil Tanaka.

„A všechny teréňáky nechali doma? To ne, kámo; chodit pěšky se dneska nenosí, zvlášť v takovýhle divočině, kde stovky kiláků na všechny strany nic není. Když nejsi zvyklej, za hodinu seš odvařenej a na zádech toho taky moc neodtáhneš.“

„Třeba nebyl čas.“

„Kdepak, v tom je něco jinýho. Mám na to čuch.“

„Nelíbí se mi to,“ řekl Porter.

„Ani mně ne,“ potvrdil Poggy.

„Sranda jako v márnici,“ zazubil se Muray. Lehce sešlápl plyn a motor poslušně zabzučel.

Porter se zadíval ke konci pusté ulice, kde noční vítr prohánět odpadky a chomáče uschlé trávy.

Zamrazilo ho.

Hřbitov… domov duchů.

Blbost.

Přesto se za kanónem přikrčil a pevněji sevřel spušťadla. Hlavní s integrovaným chladičem přejel ke vzdáleným skleníkům, které by bez výkonných senzorů v helmě vůbec neviděl.

Srdce mu rytmicky tlouklo pod hrudní kostí.

Bylo to zlé místo.

*****

Záhada opuštěného města se záhy vyřešila sama od sebe.

Nebo to tak alespoň vypadalo.

Quaid zabrzdil u největšího ze tří obchodů, vyskočil na chodník a popadl svou karabinu. Houknul na Wheelera, že je hned zpátky, a vpadl do otevřeného vchodu.

Bylo to riskantní, ale tuhle příležitost nemínil propást.

Drobeček sice nespokojeně zafuněl, ale nahlas neprotestoval. Otočil ústí kanónu na průčelí budovy, připravený ji trhavými granáty rozmetat na kusy.

Samozřejmě, že v prázdném krámě nic neobjevil. Pažbou pušky rozbil vitríny šesti velkých výdejních pultů, ale až na zahnívající balíčky potravin byly dočista vymetené. Kdo by také v takovém zapadáku, kde hydroponické hnojivo bylo nejpotřebnějším produktem, prodával zlato nebo šperky?

Bláhová naděje.

„Hni zadkem!“ vrčel Wheeler ze sluchátek.

„Co myslíš, že asi dělám?!“ odsekl Quaid. Ještě se chtěl pro klid duše mrknout i k té hranaté boudě vzadu na pozemku. Co kdyby byl majitel natolik fikaný a cennosti schovával v trezoru mimo prodejnu. Pro tuto příležitost měl u sebe pásky termitové nálože.

Dorazil k šedivé betonové krychli. Dveře neviděl, takže se nevzhlednou stavbu rozhodl obejít. Musel sebou mrsknout, dokud na jeho soukromý výlet nekápl seržant nebo poručík.

Z toho by byl parádní průser.

S namířenou puškou oběhl roh. Vítr vál vytrvale směrem od něho, takže málem zahučel do masového hrobu dřív, než ucítil nasládlý puch hnijícího masa.

„Kurva!“ zasakroval a už se nezmohl na slovo.

*****

Jedenáct mužů se ohromeně shromáždí na okraji nepravidelné holiny, kterou vyplňuje obdélníková jáma vyhloubená bagry nebo buldozery. Nasvědčují tomu i stopy pásů vyrytých v měkké půdě.

Hrob do tří čtvrtin zaplňují rozkládající se těla.

Ženy, muži, děti.

Staří i mladí, všichni společně.

Propletené končetiny, nehybná objetí. Ztuhlé masky nepříčetného vzteku, zoufalství a nekonečné bolesti. Hrůzné rány, zohavení, kusy potrhaného masa, vnitřnosti rozházené jako konfety po zhýralém večírku.

„To ne…“ zaskučí Kirsten. „To se mi zdá!“

Nejdříve Poggy a po něm Shapiro vyhodí večerní porci MRE.

Tanakovi dá hodně práce, polykání a dýchání s rukou na ústech, aby zpacifikoval zběsile se vzpouzející žaludek.

„Panebože,“ šeptne Porter.

„Kdo tohle…?“ kousne se do rtů Quaid.

Wheeler zírá na moře lidských ostatků s tak strašlivým výrazem v nehybné tváři, že se od něho seržant Dickinson podvědomě odtáhne.

„To je…“ I zdravotník Burkov ztratí řeč.

„Zkurvená zrůdnost,“ pronese poručík Ashworth zvolna. Zvedne hledí helmy a přejede si dlaní v rukavici po oroseném čele. „Slyšel jsem o podobných věcech, to ano, ale nevěřil. Nechápu to.“

„Museli je sem nahnat jako dobytek,“ zašeptá Kirsten.

„Někdo se zasraně vyžíval!“ chrčí Poggy. Výraz mu ztuhne do zvláštní grimasy s ošklivě povislými koutky.

„Ty zrůdy to bavilo,“ řekne Muray skoro bezhlesně.

„Nad ledasčím se dá přivřít oko, ale obyčejní civilové?“ Seržantovi cuká obličejem série drobných tiků.

Porter obchází hromady hlíny u okraje hrobu, ale zároveň dává pozor, aby se k němu příliš nepřiblížil. Takový nával odporu a nenávisti ještě nezažil.

Je intenzivní, bolí, pálí a řeže.

Uvědomí si, že má mokro kolem očí. Tentokrát to není jenom pot.

Zírá do jámy a nemůže se od toho výjevu odtrhnout. Vstřebává atmosféru hrůzyplného zatracení jako přeschlá houba.

A pak se v něm cosi pohne.

Sklouzne to jako červ do žaludku a tam ve zpěněné žluči mrazí jako kostlivý hnát čerstvě vytažený z márničního mrazáku.

*****

„Pořídím záznam,“ řekl poručík. Stoupl si stranou a spustil nahrávání do paměti ITWDS.

Poggy a Shapiro si zuřivě otírali ústa, Tanaka bledý jako stěna poodešel dozadu a úplně se odvrátil.

„Tohle nemůže nikomu projít!“ vymáčkl ze sebe Kirsten zuřivě. V hlase mu byla znát taková pomstychtivost, že to zarazilo i Portera, kterého napadaly stejné myšlenky.

„To máš recht!“ zaskřípěl Muray. „Mají to u mě, všichni!“

Wheeler nemusel říkat nic.

„Pojďte pryč,“ navrhl Burkov.

„Hotovo, balíme,“ pobídl je poručík Ashworth.

„Já těm zbabělejm zmrdům ukážu!“ zahrozil Quaid a plný bezmocné zášti nakopl kámen na okraji masového hrobu.

„Ne!“ vykřikl Porter, který zahlédl, jak špinavý křemen padá obloukem mezi zmrzačená těla.

Tiché bzučení, kterého si v hluku rozbouřených emocí nevšímali, přešlo mžikem v syčivé ječeni. Z jámy se zvedl gigantický mrak černého hmyzu a jako nestvůrné tornádo zastínil oblohu plnou hvězd.

„Proboha, pryč!“ zařval seržant. „Mazejte!“

Vycvičení a na všechno připravení mariňáci utíkali. Tohle bylo něco, čemu se nemohli postavit. Naskákali do bugin a zastavili se až na opačné straně prázdného městečka. Černý hmyz je nepronásledoval, měl dostatek vydatnější potravy v díře vyhrabané buldozery.

Shapiro se nahnul přes vyztužený bok vozidla a naprázdno dávil.

„Nech toho,“ podal mu Burkov polní láhev.

„Asi to nevydržím…“

„Ale vydržíš,“ řekl tvrdě poručík. „Napij se!“

Shapiro hltavě vyprázdnil polovinu čutory. Krátce se podíval do důstojníkova bezvýrazného obličeje a kalných očí a pokusil se sebrat.

Šlo mu to.

V. KAPITOLA

Do hluboké pánve je dovedly stopy těžkých stavebních strojů, které nedokázal zahladit ani včerejší vydatný liják. Pod ostrým zlomem se rozkládala mrtvá krajina, desítky kilometrů čtverečních odkrytých skal, gigantických jam a špičatých hromad suti. Byl to starý, dávno zavřený povrchový důl. Na mnoha místech se tyčily nepotřebné těžební mechanismy, jejichž odolné konstrukce se hroutily pod náporem času a agresivní přírody. Mamutí rypadla, široké dopravníky, nakladače, neohrabané roboty a manipulátory obrůstala vegetace a obalovala je neforemným hávem suchých i živých rostlin, kterým za denního světla prosvítaly temně oranžové obrazce rzi. Vraky nákladáků stály seřazené na vyvýšeném parkovišti jako kostry na posmrtné přehlídce, z provizorních staveb a ubikací pro dělníky zbyly obvodové zdi a na přistávací plošině dřímalo nakloněné na bok archaické torzo letounu VTOL (Vertical-Take Off-and-Landing - s kolmým startem a přistáním).

Po krátké poradě schválil operační důstojník družstvu další postup.

Dojeli, kam až se s ohledem na vlastní bezpečnost odvážili, a poté terénní buginy zamaskovali stranou od cesty. Spustili funkce aktivního rušení a na zbylé tři kilometry se pustili po svých.

Obtíženi zbraněmi a municí.

Až na tichá gesta a jednoslovné pokyny interkomem spolu vojáci vůbec nemluvili. I když v jejich profesionálním chování nemělo být pro podobné úvahy místo, všichni se v duchu zaobírali stejným násilným aktem.

Pomstou.

Poručík Ashworth pokrčil ruku v lokti, zdvihl dva prsty a švihem ukázal doprava a doleva.

Družstvo se rozdělilo.

Porter se držel za seržantem Dickinsonem, dával pozor na každý krok. Opatrně kladl nohu před nohu, krátká pažba kulometu se dotýkala pravého ramene.

Bylo mu odporně.

Na jazyku, na patře a také vzadu v hrdle a v nose cítil hořkosladkou pachuť základní suroviny, která odjakživa urychlovala lidské činy do nejvyšších obrátek.

Nenávist.

Vzpomínky na stovky zmasakrovaných těl žhnuly rudě rozžhaveným železem. Před očima mu visela příliš živá scéna, jako vystřižená z laciného hororu. Zkratkovitě fungující podvědomí z ní zlomyslně vypreparovávalo statické momentky: dva chorobně nateklé měsíce netečně shlížejí na nedávná jatka. Oživlé stíny a paprsky studeného světla tančí hustou travou, prodírají se a přeskakují po exotických stromech a jejich stočených jehlicích, které připomínají drápy. Jako v milisekundových zášlezích blesku vyvstávají a zase mizí černobílé rozšklebené obrysy, pokroucení skřeti, v něž se mění nízké pichlavé rostliny. Deštěm slepené hroudy jílu věrně napodobují, ale zároveň parodují důstojné urnové mohyly.

Popraviště.

Brána pekelná.

…a zaměřovací kříž.

Míhal se mu před očima jako nespokojená duše, která si nemíní dopřát klidu.

Netoužil po ničem jiném, než se podívat na člověka, co byl za tohle zodpovědný, přes zaměřovač jakékoliv zbraně.

A stisknout spoušť. Chladně a bez výčitek.

Chtěl jsi smrt? Tady ji máš!

Výstřel, hluk energie rozpínajících se plynů pohlcený tlumičem. Žhavá střela letící podzvukovou rychlostí. Uder, výbuch bolesti a okamžitý pád do ledové nicoty.

Snad i do věčného zatracení.

V to Porter rozhodně doufal.

Šlapal pravidelným tempem, nesoustředil se na pohyb. Sestupoval z kopce, vyhýbal se plazivým kořenům a zrádným kamenům. Sledoval záda vojáka před sebou, poslouchal hlášení a doporučení průzkumníka na čele jednotky.

Pot mu stékal po tvářích jako slzy.

Byl i stejně slaný.

*****

Šepot větru, syčení dechu v rozbolavělém hrdle. Bublavé šumění zpěněné krve, dusot ve spáncích. Tlumený, přesto zřetelný tlukot srdce pod neprůstřelnou vestou.

Porter přenese váhu z nohy na nohu.

Čeká, zbraň namířenou do tmy, která pro něho neexistuje.

Pootočí se, kontroluje prostor.

Před ním se rozprostírá svět zelenošedých obrysů a ploch. Oranžový kříž záměrného bodu poskakuje podle toho, jak pohybuje hlavní kulometu.

Támhle někde by měl být Tanaka.

Mírně rozmrzele se dotkne ovládacího prvku DTD systému. Aktivní složka IFF mu okamžitě zobrazí polohu všech vojáků. Porovná informaci se skutečností a teprve poté pyrotechnika odhalí.

Splývá se zbytky jakéhosi velkého stroje.

On a nováček Tanaka - potomek japonských vysídlenců - kryjí skupiny, které prozkoumávají shluk baráků pod úpatím vysokého útesu. Tyhle ubikace se od ostatních letitých ruin zřetelně liší, někdo je postavil teprve nedávno, nebo je alespoň nechal důkladně opravit.

Nehlučně přeběhne nechráněnou písčinu nad srázem.

Dolů vede nepoužívaná cesta.

Porter zaklekne.

Neviditelný laserový paprsek zaměřovače se dotkne ochozu v prvním patře.

Shapiro se zvedá a dává znamení, že vzduch je čistý. V ruce drží zneškodněnou hlavici výstražného senzoru.

Wheeler, Burkov a seržant Dickinson se prosmýknou pod podpěrným lešením, zajišťují prostranství po levé straně. Z opačné strany je obchází druhý tým.

Na odstavné ploše stojí několik provozuschopných stavebních strojů. Buldozery, bagry, nakladače a otlučené tahače na velkých kolech. Vzadu je rozházeno plno náhradních dílů, hromady se jich vrší na paletách podél garáží. Motory, převodovky, hydraulické systémy, bloky jednoduché elektroniky. Vykuchaná zařízení, polorozebrané mechanismy. Důl byl v minulosti zakonzervovaný, ale povstalecká vláda se jej snaží narychlo zprovoznit. Obsluha povrchových těžebních stanovišť je jednoduchá, na rozdíl od hlubinných ražeb nevyžaduje speciálně vyškolený personál. Automatická rypadla a dopravníky

pracují s minimálním dohledem, jejich porucha nezpůsobí žádnou katastrofu. Nefunkční celky se prostě vymění, odpadá složitá manipulace v těsných prostorách důlních šachet. Nerostné suroviny jsou, nehledě na politickou situaci, na trhu stále žádanou komoditou a dá se na nich slušně vydělat. A za získané finanční prostředky se snadno nakoupí moderní zbraně, které nový režim na Esperanze tolik potřebuje.

Podle všeho tu může být tak třicet lidí.

Matně osvětlené okno, ztlumená hudba.

Jinak tma a klid.

Náhle se jedny dveře bez varování otevřou.

„Pozor!“ varuje Porter. „Muž, horní poschodí, vchod druhý zleva!“

Vojáci ztuhnou, promění se ve stíny.

Chlapík vyloudí táhlý bublavý zvuk, který se nese pořádně daleko.

Je tak hlasitý, že ho slyší i krycí tým na kamenitém svahu.

To je ale síla, pomyslí si Porter.

Muž má cosi v ruce.

Nevidí to zřetelně.

Co to dělá?

Dělník napřáhne paži, věc padá z ochozu.

„Něco odhodil, něco odhodil!“

Porter přesto váhá.

Ticho je jejich spojenec, hlasitý výstřel by vše pokazil. Prozradil je.

„Kurva, kryjte se!“ ozývá se šeptem seržant Dickinson.

Tmavý kompaktní předmět se točí ve vzduchu.

Oranžový kříž překrývá střed těla. Osnova utkaná ze světla diody, pavučina smrti.

Jestli k tomu dojde, dávka průbojných střel přesekne trup vedví.

Instinkt velí domáčknout spoušť. Porter však z chlapa hrozbu necítí.

Zadrží prst na posledním milimetru.

Snad se nespletl.

Bouchnutí, zacinkání, chřestění.

„Nestřílet!“ vydechne poručík Ashworth.

„Opakuji: Nestřílet! Krycí skupino?!“

Prázdná plechovka od piva poskakuje mezi kamením.

„Rozumím, nestřílet!“ potvrdí Porter a povolí tlak ukazováčku.

Úleva.

Muž si znovu burácivě upšoukne, otočí se a s prásknutím dveří jim zmizí z dohledu.

Ten měl štěstí!

Nedozví se, jak málo chybělo, aby se jeho mozek rozprskl o zeď.

„Stav?“ ujišťuje se o situaci poručík.

„První skupina, čisto!“

„Druhá skupina, čisto!“

„Krycí skupina, čisto! Kontakt negativní!“

„Rozumím, dokončete obhlídku!“

Ještě dvakrát změní Porter stanoviště, aby si zachoval přehled o dění pod sebou.

Šedozelené barvy se míhají, kříž vykružuje složité prostorové piruety.

Jazyk trpce pálí po žluči.

Těžařský tábor je propátrán a prohledán. Detektory a skenery jsou při tom nezbytnými pomocníky. Není tu jediný voják, ale to nic neznamená. Vzadu v garážích je schováno pět obrněných transportérů, pancéřované nákladňáky, spousta beden s municí a dva bojoví droni. Starší, ale funkční ARV (Armed Robotic Vehicle - kategorie větších bojových robotů) by obyčejné pěchotě dokázaly pořádně zavařit.

„Stáhněte se!“ zavelí poručík Ashworth. „Srovnáme tohle hnízdo se zemí!“

*****

„Charlie jedna, já modrý dva.“

Družstvo mariňáků čekalo nad spícím dolem na pokyny z operačního střediska.

„Charlie jedna na příjmu!“ Poručík Ashworth se nalogoval na kódovaný komunikační kanál.

„Charlie jedna, máme problémy se sledovacím satelitem. Jaká je situace na místě?“

Poručík se nemusel ani podívat přes vrchol hřebene. „Modrý dva, cílová oblast v klidu, nepřátelská aktivita nulová.“

„Rozumím, Charlie jedna. Vyčkejte na přijmu, zkoušíme nad oblast přesunout zálohu.“

„Charlie jedna čeká.“

Nečekaně jim z displejů zmizela rastrová navigační síť.

„Charlie jedna, Modrý dva.“

„Modrý dva, Charlie jedna.“

„Charlie jedna, zhoršují se potíže se zavedením zálohy. To znamená, že jste bez podpory taktického sledování. Opakuji: jste bez podpory taktického sledování.“ Hlas velícího důstojníka neprojevoval sebemenší stopu emocí. Mluvil klidně jako stroj.

„Jak dlouho potrvá, než to obnovíte, Modrý dva?“

„Nevím, Charlie jedna. Každopádně to nebude hned, proto vás předám pozemní kontrole.“

„Rozumím, Modrý dva.“ Poručík Ashworth přesto znepokojeně zafuněl.

Celé se to příliš protahovalo.

Uplynuly čtyři napjaté minuty.

„Charlie jedna, já Červený sedm,“ ozval se konečně WCO. (Weapons Control Officer - důstojník řídící palbu)

„Jsme připraveni.“

Poručík si viditelně oddechl. „My také, Červený sedm!“

„Rozumím, označte cíle a hlaste opravy.“

„Označeno!“

Porter si vyčistil větší část zorného pole od nepotřebných údajů a sledoval, co se děje v setmělém táboře. Ať už spal v budovách kdokoli, ani v nejmenším netušil, co se na ně chystá.

„Charlie jedna; první redukovaná salva letí!“

Přesto trvalo zhruba minutu a půl, než čtyři samonaváděcí dělostřelecké granáty urazily po balistické křivce vzdálenost od nejbližší základny a přiřítily se z bezmračné oblohy. Rachotivé kvílení zakončily obrovskými výbuchy, které proměnily nejvzdálenější garáže v obrovské krátery.

„To jsou dvěstěpětky!“ zakřičel Shapiro přikrčený mezi kameny. „Kurva!“

Přesně jak vojáci předpokládali, z ubikací se vyhrnuly polonahé postavy a nechápavě zíraly na dýmající trosky, kde v ohni třaskaly zbytky pěchotní munice. Někteří, jimž to rychleji zapalovalo, nebo měli vyvinutější pud sebezáchovy, utíkali k terénním vozidlům.

Ozval se zvuk, jako když přijíždí nákladní vlak, a další dva granáty dopadly na zaparkované náklaďáky. Většinu jich ve zlomku sekundy

proměnily ve smršť úlomků ne větších než palec, které se rozletěly na stovky metrů daleko a zbytek zničila tlaková vlna. Střepiny posrážely houf zoufale pokřikujících mužů a ti, kdo se poté dokázali pohybovat po svých, se rozprchli jako hejno vyděšených kuřat. Nezajímal je osud krvácejících kamarádů, kteří s vyhřezlými břichy, zmasakrovanými obličeji, odťatými končetinami a otevřenými lebkami zůstali ležet v blátě a řvali bolestí.

Tady šlo o život.

Poručík schovaný za hranou útesu určil nové cíle a ničivá smršť se přesunula doprava.

S duněním, které družstvo mariňáků vmáčklo do rozměklé půdy, se nad nimi přehnala smrt a zaryla se do jednopatrových baráků. K nebi vylétly stovky tun hlíny, tmu rozzářily oslnivé záblesky, země se pod obludnými nárazy chvěla a snažila se překroutit naruby. Šlehaly barevné plameny, pršelo kamení a trosky z rozmetaných budov. Dusivá směsice prachu a kyselého kouře zahalila lom.

Porter s hlavou staženou mezi ramena a s kamínky bubnujícími na přilbu sledoval, jak se areál mění ve změť žhnoucího kovu a hlubokých kráterů. Po ubytovnách personálu přišly na řadu přední garáže a nakonec čerstvě opravené důlní mechanismy.

„Rozumím, Charlie jedna. Přeji pěkný zbytek noci. Červený sedm, konec.“

Vysílačka zmlkla.

„Přežil vůbec někdo?“ ptal se seržant Dickinson. „Vidíte něco?“

„Hele, támhle!“ vyjekl Quaid.

Z páchnoucí mlhy se do kamenitého svahu drápala osamělá postava.

„Portere, jazyk se žene přímo k tobě!“ upozornil poručík Ashworth.

„Postarám se o něj!“

Jakmile se chlap překulil přes hranu odtěženého skalnatého hřbetu a postavil se na nohy, Porter k němu přiskočil a úderem pažby ho poslal zpátky k zemi.

„Ani hnout!“ zařval a z několika centimetrů mu mířil ústím hlavně do obličeje.

Číňan otřeseně kulil šikmé oči, z rozraženého obočí a nosu se mu spustila krev, přesto zadrmolil pár nesrozumitelných slov.

„Drž hubu!“ Porter ho vší silou nakopl pod žebra a přišlápl mu ruku, aby nemohl utéct. Zápěstní kůstky drcené mezi silnou podrážkou a ostrým kamením suše zapraskaly.

Chlap protočil bělma a omdlel.

Ze tmy přiběhl Tanaka a zkušeně převalil zajatce na břicho. Zkroutil mu paže za zády a stáhl je jednorázovými pouty tak silně, až se zařízla do kůže. Vzápětí se objevil zbytek družstva.

Řidiči přivolávali dálkovým ovládáním svoje buginy, zatímco střelci zaujali obranné pozice.

Ten bengál musel být slyšet v okruhu desítek kilometrů. Bylo by dost divné, kdyby se nikdo nepřijel dřív nebo později přesvědčit, co bylo terčem intenzivního ostřelování.

Když terénní vozidla dorazila, Wheeler s Porterem popadli spoutaného zajatce a nacpali ho do velkého drátěného koše nad zadní nápravou velitelského stroje. Pro jistotu ho navíc dalšími pouty přicvakli k trubkovému rámu zadního střeliště.

Potom vyrazili na zpáteční cestu.

Tentokrát se družstvo Charlie vracelo nejkratším možným směrem.

Na okliky nebyl čas, zajatce bylo potřeba dopravit do bezpečí co nejdříve. Ačkoli měl na sobě špinavé a potrhané oblečení, plno povrchových zranění a škrábanců, celkový dojem neodpovídal představě dělníka či technika zaměstnaného v provozu povrchového dolu. Na poručíkovy otázky odpovídal zarytým mlčením, vzácně utrousil slovo, které elektronický tlumočník přeložil jako šťavnatou nadávku. Při jedné ze sporadických zastávek, když mu Burkov dával napít, se ho pokusil neobratně nakopnout.

„Třeba chcípni!“ utrhl se na něj zdravotník a schoval polní láhev. „Kašlu na tebe, zmetku.“

Číňan vychrlil proud drmolivých vět a zadýchaně zmlkl. „„Cože?“ odtáhl se Burkov překvapeně. „Co to meleš?“

„Ten se nějak rozkecal,“ ušklíbl se Muray.

Zajatec vyštěkl asi deset slov a zatřásl pouty.

„…stejně vás dostanou! Vás všechny! Nemáte šanci!“ přeložil aktivovaný tlumočník.

„Nežvaň,“ řek poručík Ashworth naschvál.

Jenže zajatec zmlkl a rozrušeně oddechoval.

„To městečko nedaleko lomu, to byla vaše práce?!“ neodpustil si seržant Dickinson.

Drobný chlapík polkl a skousl si rty.

„Nechceš o tom mluvit?“

Ticho.

Poručík pokus o výslech vzdal.

Quaid se nenápadně ochomýtl kolem zajatec.

„Ještě rád zazpíváš, sráči,“ sykl, „až si tě vezmou do parády profíci ze zpravodajskýho.“

Číňan po něm plivl.

„Quaide?!“ zahrozil seržant. „Vykašli se na to!“

„Ano, seržante!“ Přesto si neodpustil ukázat spoutanému zajatci prostředníček, kterým si výmluvně přejel přes krk.

Porter, stejně jako ostatní, cítil k jejich úlovku palčivou nenávist. Nejraději by ho na místě sprovodil ze světa, bez ohledu na cenu informací, které z něho odborníci mohli vydolovat. Proto, když se malá kolona řadila k odjezdu, namířil dvacetimilimetrový kanón přímo na něho.

Jejich pohledy se střetly těsně nad ústím dlouhé hlavně.

Porterovy světle šedé oči se zajatcovýma černýma.

Touha zabíjet versus něco mnohem hlubšího.

Číňan měl strach. Také byl vyčerpaný a nejistý. Zdecimovaný nepohodlím, kdy trávil dlouhé hodiny zavřený v koši na užitečný náklad, a bolestivými zraněními, které mu způsobily střepiny, pažba kulometu a tvrdé výsadkářské baganče. Ale bylo tu i cosi skoro nepostřehnutelného, jiskřička vlastní důležitosti a uvědomění si blížícího se konce. Odhodlání nepoddat se do poslední chvíle. Hrdost a vnitřní síla. Spravedlivý vztek…

…a tajemství.

Tohle Porter spolehlivě poznal.

A věděl to i zajatec, dřív než se přetrhlo to nehmotné kratičké spojení.

„Právě jsem se dozvěděl zajímavou novinku,“ připojil se kapitán Borowitz k poručíku Ashworthovi den poté, co se v pořádku vrátili na základnu pěchoty.

„Ano?“ zvedl velitel mariňáků pohled od rozebrané pušky a zamžoural do oranžové záře, která proměnila příchozího v černou siluetu.

„Ten Číňan, co jste ho dotáhli, nebyl obyčejná ryba.“

„To mě těší.“

„Před pár hodinami se zabil.“

„Vida,“ podivil se poručík a nechal čištění. „Jakpak se mu to mohlo povést?“

„Když ho odsud včera tak narychlo odlifrovali, vzali si ho do práce řezníci ze Z-týmu. Prý se do něho pustili polehoučku, dost ho šetřili, aby jim vydržel až do finále. Tomu zmetkovi však stačila minuta, kdy ho nechali bez dozoru. Zahrál to na ně, aby si mysleli, že je mimo. V mžiku si překousl žíly na zápěstích a bez pípnutí vykrvácel. Ruce si roztrhal na kost jako divoké zvíře.“

„A tohle víte odkud?“

„Mám jistý zdroj,“ pokrčil rameny kapitán.

„Nesnažili se ho zachránit?“

„Ale to víte, že ano. Jenže měli smůlu.“

„To je průser.“

„Parádní,“ přikývl kapitán. „Už se skutálelo pár hlav, některé dokonce i na štábu flotily. CINC (Commander In Chief - vrchní velitel; vyslovuje se „sink“, většinou čtyřhvězdičkový generál) řádí jako pominutý.“

„To se podívejme,“ zavrtěl hlavou poručík Ashworth, zatímco zručně skládal útočnou pušku. „Udělat něco takového znamená mít neskutečnou vůli a být naprosto zoufalý.“

„Hmm.“ Borowitz se opřel o podstavec RCWS (Remote Controlled Weapon Station - dálkově řízené palebné stanoviště) a vyhlédl přes ochranný val.

„Vyždímali z něj alespoň nějakou výpověď? Třeba o tom hornickém městečku?“

„Tohle nevím,“ řekl kapitán.

„Byla to příšerná podívaná.“

„Taková je válka.“

„Bezdůvodný masakr civilů nemá s vojenskými operacemi nic společného! To je čirá zhovadilost!“

„To řekněte jim, poručíku.“

Ashworth prudce vstal. „Musím dohlédnout na své lidi.“

„Kdy vyrážíte?“

„O půlnoci.“

„Obdrželi jste pokyny?“

„Jako obvykle pouze rámcově.“

„SOCOM vás nenechá ani odfrknout.“

Poručík našpulil rty.

„Snad nebudeme mít potíže se odsud dostat.“

„Pošlu Zvěda,“ slíbil kapitán Borowitz.

„Díky.“

Velitel tábora se zachmuřeně díval za poručíkem, který seběhl po příkrých schůdcích vedoucích z krytu opevněného stovkami pytlů s pískem. Na udusané hliněné podlaze se válela vrstva vystřílených patron z posledního útoku, ale obsluha minigunu již připravila zásobu nových muničních schránek. Horký vzduch prosycovaly pachy z polní kuchyně, kde kuchař připravoval teplý oběd.

Snad to bude tentokrát k jídlu, zadoufal kapitán Borowitz.

VI. KAPITOLA

Pětkrát vyrazilo družstvo charlie na několikadenní průzkumné hlídky. Vojáci najezdili stovky kilometrů, objevili nedávno opuštěný tábor, napadli a zničili zásobovací konvoj a střetli se v divoké přestřelce se skupinou povstalců o velikosti roty. Získali dalšího zajatce, tentokrát však bezvýznamného kmána, který toho o plánech svých velitelů mnoho nevěděl a měl tudíž pouze minimální zpravodajskou hodnotu. Několikrát naváděli palbu raketového dělostřelectva, nápomocno jim bylo i letectvo a jejich průzkumné letouny. Spolupracovali s mobilní pěchotou a oddíly rangers, hledali nejschůdnější trasy pro Pátou tankovou brigádu. Provedli také útok na opevněnou základnu ukrytou v nepřístupném údolí, což naštěstí odnesla jen Quaidova bugina, kterou se jim podařilo odtáhnout a tím zachránit cennou výzbroj.

Velitelství speciálních operací jim nedávalo moc příležitostí na oddech. V táboře kapitána Borowitze, který pořád čekal na vystřídání, provedli nejnutnější opravy, doplnili munici a zásoby, a už je opět hnali do akce. Pátrali po nepříteli, jenž se neustále přesouval z místa na místo a lstivě manévroval, aby se vyhnul střetům s pravidelnými jednotkami koloniální armády.

Strategické plány se však mariňáků netýkaly. Jejich úkoly zněly zpravidla jednoduše: Vyhledejte a zničte…

Většinou operovali kolem řetězce vlastních základen, v kamenité a suché pahorkatině, ale občas se pustili i dál, aby prozkoumali oblast, která se operativcům na oběžné dráze zdála zajímavá z taktického hlediska nebo panovalo podezření, že se tam ukrývá nepřítel. Jednou se dokonce dostali daleko na sever, až do blízkosti činné sopky, místními posádkami láskyplně přezdívané Stará kráva, která chrlila do stratosféry hustá mračna dýmu a ohlušovala je řevem častých erupcí. Lávové proudy se valily z jejího nitra několika vedlejšími sopouchy a rozžhavené magma létalo daleko od zuřícího jícnu.

Země se hrůzostrašně otřásala, z rozšklebených trhlin ve ztvrdlé půdě tryskaly gejzíry horké páry a bahna, vzduch smrděl koncentrovanými sirnými výpary. Krajina byla v okruhu mnoha desítek kilometrů mrtvá, pohřbená pod nánosy jemného popílku. Přesto zde družstvo Charlie několik hodin slídilo po skupince Číňanů, která se jim ztratila v bludišti obrovských čedičových skalisek a ztuhlých lávových

polí. Po obzvláště silném výbuchu, kdy sopka zaburácela jako právě probuzené monstrum a černou oblohu překřížil bezpočet rudých stuh padajících ohnivých pum, poručík své muže odvolal.

S úlevou nechali běsnící vulkán za zády. Porterovi se zákopy a podzemní bunkry jejich tábora náhle jevily jako hotové rajské útočiště.

Dnes to však bylo jiné. Buginy uháněly plochou pouští, od pneumatik odlétával písek a prach za nimi vytvářel rezavý závoj, který se v nehybném horkém ovzduší jen zvolna rozplýval.

Ještě v noci sjelo družstvo Charlie z pahorkatiny a obrátilo se na jih. Vnořilo se mezi vysoké přesypy a větrem naváté duny, jež jako nekonečně pomalé vlnobití ukusovaly z nehostinné krajiny. A dříve, než se na nebi rozzářil ohňostroj raketové dělostřelby, byli hezkých sto kilometrů od své základny. Měli překonat část pouště o velikosti menšího světadílu, kde se bojové operace vedly jen vzácně. Za ní se však nacházel sektor, z něhož povstalci překvapivě důrazným odporem zahnali invazní jednotky výsadkářů a mobilní pěchoty s velkými ztrátami zpět na oběžnou dráhu. Proto SOCOM vyslalo družstvo Charlie, aby nepozorovaně proniklo do hornaté oblasti z nejméně očekávaného směru, který nepřítel podle všech zpráv skoro nehlídal.

Aby si řidiči odpočinuli, střídali se v řízení se svými střelci. Zastávek bylo málo a pouze na pár desítek minut.

Těsně po poledni ztratili mariňáci nejprve spojení s operačním střediskem a chvíli poté se záhadně vytratily signály všech satelitů a zabezpečovacích lodí vesmírné flotily. Technika občas selhávala, docházelo k nejrůznějším výpadkům datalinkových sítí a informačních subsystémů, takže se neznepokojovali. Přišli tím sice o veškerou elektronickou podporu, aktuální mapy a výnosy zpravodajských serverů, ale bez údajů zpracovávaných v reálném čase se dalo několik hodin přežít. Jenže když ohluchly i komunikační kanály pozemních jednotek, včetně všudypřítomného LFOC (Landing Force Operations Center - operační středisko výsadkových sil), začalo být jasné, že je něco špatně.

Poručík Ashworth nařídil kontrolu spojení.

„Do jednoho kilometru je to s interkomem tak na tři, pane," informoval jej o výsledku testu Shapiro. „Dost to chrastí, je tu spousta poruch, které nelze odstínit. Horší je, že nad jeden tisíc metrů se příjem

rapidně zhoršuje a nad dva tisíce není ani vnitřní spojení prakticky použitelné.“

„A příčina?“

Shapiro pokrčil rameny. „Nevím, pane. U nás chyba není, přístroje jsou OK.“

Porter se ze střeliště rozhlížel po krajině rovné jako stůl. Pouze vpravo se nad vrstvou chvějícího horkého vzduchu zvedaly skalnaté útvary. Rudá koule slunečního disku zmatověla a kolem jejího okraje se utvořilo ohromné halo, které přesahovalo polovinu oblohy. Velký měsíc, jenž se před hodinou vyhoupl nad obzor, se stal okamžitě mnohem zřetelnějším. A jak se jeho stín dotkl Esperanzy, vytvořil v její troposféře silný zákrytový pás, který se jako gigantický černý pruh pohyboval podle směru otáčení planety.

„Vypadá to hnusně,“ řekl Muray a obloukem objel podezřelou proláklinu v jinak absolutně rovném terénu.

Poručík zkoumal podivně se měnící nebe. „Jak dlouho to může trvat?“

„Minuty, hodiny… neumím na to dát odpověď, pane.“

„V čem je problém?“

Shapiro se poškrábal na nose. „Je to nejspíš přirozeného původu. Někdy vznikají jakési kapsy, interferenční anomálie, které při shodě určitých příhodných podmínek mohou podobně velké poruchy vyvolat.“

Velitel družstva potřásl hlavou a přejel pohledem přes hlaveň granátometu k obzoru.

Chvění masy žhavého vzduchu mizelo ve zvláštním oparu, husté šedi, jež se náhle objevila všude kolem nich.

„Nevěřím na duchy,“ ucedil.

„Pane?“ obrátil se Shapiro, který ho zaslechl.

„To nic. Pokračujeme!“

Buginy nabraly opět svou cestovní rychlost.

*****

Hodina uplynula jako nic a výpadek spojení pořád trval.

Charakter krajiny se změnil jen málo. Ploché a tvrdé dno vyschlého solného jezera zvolna ustoupilo nízkým písečným dunám, jenže co v překvapení nedokázala poušť, to hravě přetrumfla odpolední obloha.

Její jinak ohnivě oranžový nádech se vytratil, jako by jej někdo postříkal silným odbarvovačem. Ostrý sluneční disk se nejprve rozostřil, v několika málo minutách se rozplizl do všech směrů a jednoduše zmizel. Hvězda samozřejmě nezhasla, ale překryl ji jakýsi příkrov, jenž bránil paprskům, aby se dostaly k povrchu Esperanzy. Stalo se to tak rychle, že vojáci uvyklí na světelné spektrum posunuté do výrazné červené a oranžové si nejdříve mysleli, že svět ztratil veškeré barvy.

Nebe získalo jednolitý odstín vychladlého popela, zrovna tak písek a kamení. Vše najednou vypadalo úplně jinak. Pouštní panorama dostalo snovou podobu starých černobílých fotografií, horizont se rozplynul, jako by ani neexistoval.

Ochladilo se.

Poručík jedoucí vpředu zvedl paži a řidiči poslušně zastavili.

„Oko, já Charlie jedna," řekl do mikrofonu a současně se dotkl tlačítka spojení.

Nic.

„Oko, já Charlie jedna!"

Na všech komunikačních okruzích expedičního sboru bylo ticho jako v hrobě. Dokonce i předešlé statické poruchy a praskot zmizely.

Kdyby jedenáct mariňáků zůstalo ve vesmíru samo, vypadalo by to navlas stejně.

„Opakuji: Oko, já Charlie jedna; ozvěte se! Oko… je tam vůbec někdo?! Kdokoliv?"

„Je to zbytečné," řekl seržant Dickinson.

Poručík nechal marných pokusů, rozepnul popruhy a stoupl si na sedačku terénní buginy. Tvář se mu stáhla napětím.

Stejnou úzkost cítil nejen Porter, ale i ostatní.

Hlodavé prázdno v žaludku, ostrý osten dotýkající se jedovatým hrotem srdce a tupý bolestivý tlak pod bránicí.

Pohyboval hlavní kanónu v drobných nervózních elipsách, ukazováčky na zdvojených spouštích.

„Máte tucha, o co tu hergot kráčí?" zeptal se Quaid.

Tanaka seskočil na zem, sehnul se a nabral do dlaně hrst písku. Promnul jej, čichl k němu a nechal ho v tenkém šustivém pramínku propadnout mezi prsty.

„Zjistils něco, šamane?" zeptal se Muray jízlivě.

„Převážně křemen a vápenec,“ opáčil voják s nehnutou tváří. „Co taky jiného?“

Muray zaskřípěl zuby.

„Spojení je v čudu, ale magnetické kompasy pořád fungují, takže budeme pokračovat podle plánu a doufat, že tohle zvláštní počasí brzy přejde,“ řekl poručík Ashworth. „Poruchy v komunikaci s ním pravděpodobně úzce souvisí.“

Bylo to rozumné rozhodnutí.

Ono stejně jiné udělat nešlo.

*****

Bylo to jako ujíždět nicotou vypreparovanou z představ duševně nemocného.

Svět pohltila jednobarevná šeď.

Buginy se pohupovaly na drolivých přesypech jako loďky na moři. Kam se člověk podíval, viděl pořád ten samý obraz.

Prázdno.

Teplota klesla na jakousi neutrální úroveň, kdy nebylo teplo ani zima. I ten nejslabší vánek ustal a intenzita měkkého rozptýleného světla se s postupujícím odpolednem vůbec neměnila. Zrak vojákům napovídal, že mlžná clona - vzdálená necelých sto metrů - se pohybuje současně s nimi. Jako by se nacházeli v bublině, za jejíž hranicí končil prostor i čas. Meteorologický radar, kterým disponovalo velitelské vozidlo, je však utvrzoval o opaku: žádný opar fyzicky neexistoval, ovzduší planety bylo křišťálově čisté, nebe bez mráčku.

„Buď jsme se zbláznili, nebo se nám to jenom zdá,“ prohlásil Kirsten.

Porter ho sice slyšel, ale vojákův hlas byl tlumený, jako by je od sebe dělilo půl kontinentu, a ne pouhých osm metrů.

„Všichni spíme,“ přitakal Poggy. Prudce sešlápl plyn, zadní kola zabrala a bugina doslova seskočila z dvoumetrové duny. Zakvílení motoru bylo jediným hlasitějším zvukem, ale i to utonulo v prostoru.

Porter se schválně štípl přes maskáče do stehna.

Bolelo to.

„Ti parchanti nám nějakým způsobem otrávili vodu,“ soudil Quaid vztekle. „Tohle je delirium těsně před odvozem na krchov.“

„Onen svět,“ ozval se Tanaka hrdelním přízvukem.

To znělo pravděpodobně.

Quaid morbidně zahýkal.

*****

Seržant Dickinson mrkl na časový ukazatel.

Pokud nezobrazoval nesmyslné hodnoty, což si nemohl nijak ověřit, slunce právě zapadalo. A jestli nebylo úplně všechno špatně, mělo by se začít stmívat i v téhle jednobarevné realitě.

Buginy vyšplhaly na příkrou dunu a podél jejího hřbetu pokračovaly dál. Nemělo cenu snažit se přejíždět mořem ztuhlých vln napříč, to stálo příliš námahy a času. Takhle byla jízda snazší a hladší, i když se od plánovaného směru poněkud odchylovali.

Dickinson si opět vyvolal časové schéma.

Určitě byl netrpělivý, moc spěchal. Uplynulo sotva pár minut od poslední kontroly, proto nedokázal odhalit žádný příznak nastávajícího soumraku. Jenže vlastní zkušenost mu našeptávala, že za normálních okolností by byla dávno tma.

Otočil minigunem doprava a zachytil poručíkův pohled.

Ten uhodl, na co jeho zástupce myslí, a krouživým posunkem naznačil pohyb hodinových ručiček.

Seržant přikývl.

Přední kola pouštní buginy se propadla do prašné jámy. Naštěstí jej popruhy od nejhoršího uchránily. Kirsten se nezdál, ale s vozidlem to uměl. Bez zbytečného panikaření vymanévroval na pevnější povrch a teprve potom zrychlil, aby dohnal ostatní.

Družstvo nezastavovalo, aby si odpočinulo.

Řidiči podvědomě tušili, jak je důležité se z téhle hluché anomálie co nejdříve dostat.

To, že by šedivou mlhou a prázdnotou mohla být postižena celá planeta, si nikdo nepřipouštěl.

Nakonec se začalo opožděně stmívat.

Byl to pomalý proces a děl se spíše skoky, než plynulým úbytkem světla, ale i tak nastala skoro tma.

Skoro.

Neobjevila se zářivá souhvězdí ani krátery zohyzděné měsíce, na snovou pouš se nesnesla úplná noc. Část rozptýleného příšeří tu pořád byla. Tak nějak to asi vypadá za polárním kruhem před příchodem plného léta, kdy slunce zmizí pod obzorem pouze na chvíli.

Porter si lokl vody a pak si ze své vyvýšené pozice momentálně vedoucího vozidla všiml dvojité linky, která zleva doprava křižovala směr jejich jízdy. První sekundu si myslel, že se mu to zdá, tak to bylo nečekané.

Sjeli do mělké prohlubně, takže ztratil čáru z očí, ale když se stroj vyhoupl zpátky na vrchol písečného hřbetu, uviděl ji znovu.

A byla blíž.

„Zpomal," řekl a namířil kanón přímo kupředu.

Ospalost z něj spadla, opět byl čilý a ostražitý. Připravený se bránit.

Muray se na nic neptal.

Přibrzdil a ve sluchátkách zaznělo jeho sykavé nadechnutí. Nyní i on rozeznal, že souběžné pruhy byly do měkkého povrchu něčím vytlačeny.

„Pořád pokračuj, dokud ti neřeknu."

Když je dohonil zbytek družstva, velitelský stroj popojel kupředu a zbylé čtyři jej s odstupem kryly.

„Támhle jsou další," upozornil Wheeler.

O padesát metrů dál se táhla mezí dunami jiná dvojice stop. Zřetelně vystupovala ze světlejšího podkladu.

„Tanky," řekl poručík a vyskočil z buginy. „Jely tudy tanky."

*****

„Dohromady tři a vypadá to na naše," soudil seržant Dickinson, když přejížděl špičkami prstů po drolivém profilu širokých pásů.

„Alespoň, že tak," přitakal poručík Ashworth a svítil na zem zastíněnou baterkou pod hlavní pušky.

„Každopádně se v tomhle terénu nemůžou pohybovat nijak svižně."

„Řekl bych, že tudy projeli teprve nedávno."

„Pustíme se za nimi?"

„Určitě," přikývl poručík. „Třeba znají víc odpovědí na některé otázky než my."

Vojákům se ulevilo. Už nebudou v téhle jinozemi sami. S obnoveným elánem se pustili do krkolomné stíhací jízdy, přesto je to stálo nekonečné dvě a půl hodiny a poslední zbytky sil, než narazili na náznak přítomnosti bitevních tanků. Do té doby pouze sledovali kroutící se koleje a pochybovali, že je to něco víc, než bludná chiméra vedoucí odnikud nikam.

Jako zázrakem naskočil na displejích lokátorů výrazný oranžový bod.

Průzkumný radiolokátor na velitelské bugině se bleskově zaměřil a vyhodnotil o něm všechny dostupné údaje. „Je to Zvěd," řekl seržant Dickinson ve vedoucím vozidle. Buginy zpomalily a přeskupily se do volné klínové formace. Bylo bezpečnější nespěchat, kdo ví, jak nervózní byly posádky tanků a jak moc je svědily prsty na spouštích.

Zvěd vzápětí opravdu přiletěl, obkroužil družstvo Charlie a zůstal opodál ve visu. Jeho detektory zkoumaly pět lehkých terénních vozidel a předávaly informace veliteli tankové čety.

A střeleckým počítačům. Portera z té představy zamrazilo. Jestli se poručík mýlil v odhadu, brzy bude po nich. Trhavé granáty je smetou z povrchu Esperanzy, sfouknou je jako svíčky.

„…jste kdo?" zachroptělo ve vysílačkách. „Tady průzkumné družstvo námořní pěchoty Charlie," identifikoval se poručík Ashworth. Vlastně to ani říkat nemusel, protože senzory IFF to stejně udělaly za něj.

„Mám vás jako pozitivní," řekl cizí hlas. S každým ujetým metrem se příjem zlepšoval. „Pokračujte stejným směrem, ve vlastním zájmu se ale vyvarujte jakékoliv hlouposti. Držíme vás na mušce… pro jistotu."

„Bude to v pořádku." Poručík Ashworth věděl z vlastní zkušenosti, jakou paseku dovede nadělat, když někomu ujedou přetažené nervy.

Buginy se plazily křivolakým vadím ve stopách tankových pásů a Zvěd je vytrvale sledoval.

*****

První, co mariňáci uviděli, když se jejich DPV vyhouply na písečný val, byla trojice hrozivých kanónů, mířící na ně z pouhých čtyřiceti metrů. Dva útočné bez posádky a o něco větší velitelský stroj. Zbývající

automatický tank se nacházel ve vzdálenějším vrcholu rovnostranného čtverce a kryl svou zbraní protilehlý prostor kruhové obrany.

Buginy zajely k mohutným obrněncům a zastavily.

„Hlavně v klidu," zamumlal seržant Dickinson ke svým mužům.

Porter držel ruce v klíně a na svůj rychlopalný kanón otočený neutrálně k obloze se raději ani nepodíval. Věděl, že posádka schovaná za tlustým pancířem velitelského vozidla je bedlivě prověřuje prostřednictvím citlivých senzorů. Opravdu vroucně doufal, že jsou jejich identifikační znaky v pořádku, aby je bojové počítače mylně neoznačily za nepřítele.

Zde byla důvěra velice ošemetná věc.

Na agresivně tvarované věži nejbližšího tanku se s bouchnutím otevřel poklop a přes přední pancíř mrštně seskočil voják v černé kombinéze.

„Vítám vás na naší párty." V hlase mu zaznívala nefalšovaná úleva.

Poručík Ashworth napřáhl ruku k pozdravu. „Námořní pěchota."

„Podporučík Button, průzkumný odřad Čtvrté obrněné brigády." Tankista potřásl Ashworthovi pravicí a pak krátce zasalutoval.

Jako na povel se v průlezech objevily tři nové tváře.

„Zaparkujte s těmi vozítky mezi nás," vyzval je podporučík Button. „Dokud se neudělá světlo, stejně se odsud nehneme."

„Pár hodin oddechu nám prospěje," přijal nabídku velitel mariňáků. „Jsme na cestě den a půl."

„V tomhle?" zeptal se tankista a zakroužil rukou.

Poručík Ashworth potřásl hlavou. „Ne… tohle trvá od dnešního odpoledne, takže asi deset hodin."

Podporučík se zaraženě podrbal na bradě.

Ashworth se zatvářil podezřívavě. „Je to snad jinak?"

„Pět dní."

„To není možné!"

Porter se ošil a ohlédl se po Drobečkoví, který škubl rameny. Voják, jenž vylezl z řidičského poklopu a usadil se na předním blatníku, souhlasně přikývl.

Podporučík svěsil koutky, na čele mu naskočily hluboké rovnoběžné vrásky. „Pět dní, co slunce zmizelo a spolklo nás odporné šero. Od té doby jde všechno šejdrem."

„Ztratili jste spojení?"

„Kompletně. Všechny frekvence a okruhy jsou hluché, neozve se na nich ani hlásek.“

„Předtím bylo plno poruch.“

„Přesně!“ řekl tankista. „Jakmile se ale vypařilo slunce, bylo po všem.“

„Jenže přístroje fungují a navigační kompasy se orientují.“

„Ano, i když v omezeném rozsahu. Pár kiláků a se vším je šlus. Ani Zvěd zvlášť nepomůže. A co se týká měření času; žádnou změnu jsme nezpozorovali, ačkoliv normální členění dne reálu rozhodně neodpovídá. Světlo a tma se střídají v nepravidelných intervalech. Kupříkladu my máme momentálně zhruba poledne.“

„Do prdele,“ ujelo Murayovi.

Poručík Ashworth si uvolnil podbradník a sundal helmu. „Prostě nic z toho nechápu.“

„To asi nikdo,“ ušklíbl se podporučík. „Byli jsme s rotou pěšáků na rutinním průzkumu. Jejich transportéry se zdržely v závěsu a najednou byly fuč. Otočili jsme to, jenže jsme je nenašli. Jako kdyby je spolkla poušť. Předtím jsme si trochu zkracovali cestu, takže kóta devět-devět-sedm nebyla daleko. A od té doby se pořád vracíme. Za těch pět dní jsme urazili přinejmenším tři sta kiláků, ale pořád nic. Písek nemá konce, jen samé duny a duny. Jsme z toho na palici.“

Velitel družstva Charlie se zhluboka nadechl a až nyní si uvědomil, že vzduch je prostý obvyklého zápachu zkažených vajec.

„Nejspíš vás nepotěším,“ řekl rozvážně. „My se ztratili v polovině trasy přes solnou pláň. A jeli jsme na jih.“

„My na sever…“ hlesl podporučík Button.

„Soudě podle vašich stop, držíme se přibližně stejným směrem, i když každý míříme někam jinam. Takže který rozcestník je ten správný?“

„Vida, problém. Vlastně mě to nepřekvapuje.“ Tankista se podrbal na bradě.

Poručík Ashworth vypustil zadržený dech. „Je zbytečné o tom plkat, stejně houby vymyslíme.“

Podporučík souhlasil. „Najíte se s námi? Zrovna jsme se chtěli naobědvat.“

„Díky, ale vezeme si vlastní zásoby, nebudeme brát z vašich.“

Mladý podporučík mávl pohrdavě rukou. „Znám ty vaše lisované placky - pěknej blivajz. Zvu vás, tak se nestarejte. Máme jídla dost.“

Seržant Dickinson přistoupil k oběma důstojníkům. „Menší pozdní večeře by bodla, pane.“

Tankista se zasmál. „Rozumná řeč, seržante.“

Poručík Ashworth povolil. „Dobře, souhlasím.“

*****

Mariňáci postavili buginy tak, aby doplnily mezery v obraně, a poté se shromáždili u velitelského tanku, kde jim čtyřčlenná osádka ochotně nabídla z vlastních potravin. Konzervované jídlo bylo na rozdíl od dehydrovaných dávek podstatně chutnější a stravitelnější. Zatímco jedli, Zvěd kroužil v polotmě a hlídal. Přesto vždy jeden z vojáků držel službu u průzkumného terminálu, aby spustil poplach, kdyby se v dosahu průzkumného radaru něco podezřelého šustlo.

Porter seděl na zadním pancíři, zády opřený o věž, a lžičkou vybíral zbytky vanilkového pudinku. Nakonec sáčkový obal roztrhl, vnitřek dočista vylízal a spokojeně jej zmuchlal.

„Super,“ pochvaloval si. Na jazyku převaloval příjemnou sladkost.

Velitel tankové čety, poručík Ashworth a seržant Dickinson se shlukli na vedlejším obrněnci a cosi tam spolu probírali. Mariňáci, kteří měli za sebou náročnou jízdu, využili příležitosti a postupně se vytratili. Tankisté byli přátelští, evidentně měli radost z jejich přítomnosti, ale společných témat k pokecu se mnoho nenašlo. Porter byl utahaný jako kůň, na spánek přesto neměl ani pomyšlení. Prohodil několik vět s operátorem útočných strojů, podíval se do stísněného vnitřku velitelského vozidla, ale byl rád, když se ocitl zpátky na čerstvém vzduchu, který nepáchl po gumě, kovu a střelivinách.

Uvelebil se mezi výstupky střeleckého systému a přehledového radaru na stropě věže, do klína si položil kulomet. Tenhle tank byl podstatně modernější typ, než s jakými se doposud setkal nebo na kterých probíhal jeho výcvik. Byl mohutný a pohled na něj naháněl patřičný respekt. Široké pásy a masivní pojezdová kola chránily boční desky z uhlíkového kompozitu, ostrá sekera čelního pancíře přecházela v korbu s charakteristickým lomeným tvarováním, které vpředu ukrývalo místo řidiče, za ním se nacházely pracoviště velitele a střelce a

až za nimi řídící terminál operátora. Vzadu v korbě pak byla pohonná hybridní jednotka a pomocné agregáty. Na omak zvláštní materiál v sobě spojoval nejlepší vlastnosti vrstveného keramického pancéřování s titanovým pletivem a inteligentní reaktivní ochrany. Věž byla plochá a protažená do délky, kde byl zásobník munice. Ze sníženého nosu vystupovala maska kanónu, jež pokračovala dlouhou hlavní ovinutou tenkými elektromagnetickými prstenci až k sekundárnímu balistickému programátoru na jejím ústí. Navíc byla osazena dvěma dálkově ovládanými těžkými kulomety, po stranách se nacházela pouzdra s řízenými střelami, úzký hřeben nesl sadu optoelektronických senzorů, rušiček a diskovitou hlavici obranného laseru.

Porter se těšil z chladu, který byl příjemnou změnou po horkých dnech pod rudým sluncem. Obavy z toho, v jaké situaci se ocitli, odsunul na neurčito.

Na tank se vyšvihla štíhlá postava v maskáčích.

„Můžu?“ zeptal se Tanaka šeptem. Helmu držel v ruce a krátká útočná karabina se mu houpala na prsou.

„Jasně, že jo.“ Porter se šoupl, aby mu uvolnil místo.

Několik minut mlčeli, ale nebylo v tom nic tíživého ani trapného. Každý se zabýval svými, i když podobnými myšlenkami.

„Je to stejně zvláštní,“ prohodil nakonec Tanaka a zvedl pohled k neviditelným hvězdám. „Kde jsme se to ocitli?“

„Vysvětlí se to.“

„Tím bych si nebyl tak jistý.“

Porter nakrčil nos a neodpověděl. Zhluboka nasál vzduch.

Tahle noc byla opravdu divná, ať si nahlas říkal, co chtěl. Bylo to všude kolem.

Opar šedivé polotmy tím byl úplně prosáklý.

„Iluze, fatamorgána téhle blbé planety, co jiného?“

Tanaka zamručel, vstal a seskočil na kryt motoru. „Nemůžu si pomoct, ale mám silné tušení, že jsme se ocitli někde jinde.“

Porter se za ním díval, vyšpulil ret a pak se do něho kousl.

Zvěd kdesi ve výšce zpěvavě bzučel.

„To máš sakra pravdu, kamaráde,“ řekl velice potichu.

*****

Pro někoho ráno, pro někoho večer se obě skupiny rozdělily.

Velitel tankové čety podporučík Button a velitel mariňáckého družstva poručík Ashworth se totiž neshodli na tom, co dál. Tankisté celkem logicky přehodnotili svůj názor a rozhodli se otočit a vrátit po vlastních stopách v naději, že je dovedou k jejich pozicím. Trmácet se do pochybného neznáma se najednou nezdálo jako nejrozumnější nápad. Poručík Ashworth ale nesouhlasil. Soudil, že je jedno, kam se vydají. Podstatné bylo vymotat se z bludného kruhu.

Teprve potom se uvidí, jak na tom jsou.

A proto se rozhodl pokračovat dál na jih.

Bylo by samozřejmě nejlepší, kdyby postupovali společně, ale těžkopádné obrněnce by je zdržovaly. Rovněž nemohl jejich veliteli nařizovat, co mají a co nemají dělat. Měl sice vyšší hodnost, ale taková rozhodnutí do jeho kompetence nespadala. Odjížděli těsně po mihotavém rozednění, a než obrysy tanků pohltilo mléčné šero, otočil se a zamával na rozloučenou.

Sypký písek, chlad a světlo vyzařující jakoby odevšad.

Byli zase sami.

*****

Dvacet, čtyřicet, možná šedesát kilometrů.

Porter se vysíleně držel na nepohodlné sedačce, trpěl s každým nárazem a otupěle zíral před sebe. Krajina se ani o chloupek nezměnila a jeho únavou a nudou pálily oči.

Pak však bylo něco jinak.

Vedoucí vozidlo vjelo do ústí koryta, ze kterého se nedalo odbočit. Skoro to vypadalo, jako by jim ho někdo strčil do cesty. Pískovcové stěny nebyly vysoké, ale měly příliš strmý sklon, než aby je buginy dokázaly zdolat a přitom se nepřevrátily. Proto družstvo pokračovalo jediným možným směrem - kupředu. Jemný prach ustoupil kamenité, jako beton tvrdé půdě poseté štěrkem a většími kameny.

I dosud neutrální atmosféra se změnila.

Muray se za řízením nahrbil, Porter se podezíravě rozhlédl.

„Cejtíš to?“ zeptal se Muray v interkomu.

„Jo,“ sykl Porter.

V hlavě mu bzučelo, jako by se mu v uších usadil roj včel.

„Nezpomalujte, hlavně nezpomalujte!“ uslyšeli poručíka Ashwortha.

„Kurva, co to je?!“ vyjekl Quaid.

Muray se vyhnul balvanu a málem narazil do druhého.

„Dávej bacha!“ vyštěkl Porter. Rozčileně těkal pohledem po příkrých srázech.

Všudypřítomná hradba šedi se ještě víc přiblížila a sevřela je do dusivého objetí.

Porter neovladatelné zajektal zuby.

Vnitřnosti se mu obracely naruby, tisíce ostrých pálivých háčků se mu je chystalo vyrvat z těla.

Neviditelní rybáři nahodili pruty.

Stačilo jen zaseknout.

„Šlápněte na to, sakra!“

Terénní čtyřkolky se krkolomnou rychlostí hnaly vpřed. Kličkovaly, smykem uhýbaly před nenadálými překážkami a neustále si prohazovaly místa ve formaci.

„Pozor, vlevo!“ vykřikl Tanaka.

Při horních okrajích kaňonu se mihly neurčité tvary, o málo tmavší obrysy čehosi, ale šedivý opar byl příliš hustý, než aby se toho dalo rozeznat víc.

I tak to stačilo.

Neslyšitelné hučení přešlo rázem ve zdivočelý nesnesitelný řev.

Burácející předivo hmoty.

Porter schválně praštil čelem do závěru kanónu, helma však prudký náraz vydržela. Muray sešlápl plyn nadoraz, z pevných ploch a hran se staly rozmazané šmouhy.

…a pak to bylo ve zlomku sekundy pryč.

V Porterovi povolilo napětí silou výbuchu. Kdyby ho nedržel čtyřbodový postroj, z uhánějící buginy by vypadl. Malátně otočil kanónem dozadu, snad by i vystřelil, ale už nebylo po čem.

Přelud zmizel.

Za nimi zůstávaly jen stopy po pneumatikách a zvířený prach.

Ohnul se v pase a vzbouřená snídaně vychrstla přes zadní nápravu.

Hned to bylo lepší.

Řidiči ten nápor vydrželi a zpomalili až po dalších deseti kilometrech.

Muray zvedl hledí a přejel si hřbetem ruky pod nosem. Když ji odtáhl, rukavice byla zamazaná od zaschlé krve. „A kurva," zamumlal.

*****

„Zasraná esperanza! Tuhle štaci nám byl čert dlužnej!" prskal Quaid zuřivě.

„Co si pamatuješ?" zeptal se ho Tanaka.

„Co jako si mám pamatovat, ty vole?!"

„Zařaď zpátečku, hochu," napomenul ho seržant Dickinson.

„Zkus třeba poslední půl hodinu," řekl Wheeler.

„Nechápu…" zabručel Quaid bůhvíproč nasupeně. Přesto poslušně přimhouřil víčka a zapátral v paměti. V jiné situaci by zasychající šmouha pod spodním rtem, která připomínala hustý džem, vypadala snad legračně, nyní to však Porterovi zábavné nepřipadalo.

Možná proto, že všem bylo tak zle a nemohli přijít na to proč.

Quaid se opřel o přední kolo buginy a prstem dloubl do hlubokého vzorku. „Poslední věc, co na tuty vím, je když jsme vjížděli do toho pitomýho kaňonu. A potom už jsme byli tady."

„Víte někdo, jak jsme se dostali skrz?" Poručík Ashworth se tvářil ustaraně.

„Ne, pane," řekl seržant Dickinson.

Vojáci vrtěli hlavami.

Portera na samém okraji vědomí trápila nepolapitelná představa. Dotýkala se ho lehoučkými motýlími křídly, zlomyslně jej lechtala mezi spánky, přesto sejí nedokázal zmocnit. Vychytrale unikala bloudícím duševním prstům.

Kluzká jako bahenní červ.

Šeď, hustá mlha, kameny. Trhavý pohyb a natřásání.

Rozostřené obrysy - pohled zespodu - možná stavby, možná něco úplně jiného.

Otřásl se.

„Bolí mě šiška," odfoukl si právě Quaid.

To Portera taky.

„Vůbec nic si nepamatuju," řekl nejistě Kirsten. „Ale měl bych."

Burkov kývl a přejel si jazykem po zubech. Polovina se jich kývala, na dásních cítil slanou pachuť mědi.

„Hotová černá díra,“ přisvědčil Muray a napil se. Když polkl, zhnuseně se zaškaredil.

Hrtan ho pálil jako čert.

Poggy kopal špičkou boty do oválných kamínků a prsty zatínal do předpažbí karabiny. Měl pocit, jako by s ním pořádně zatřepali, uvnitř důkladně promíchali a co zbylo, vysáli.

Byl úplně vybrakovaný.

„Něco tam bylo.“ Tanaka ukázal nataženou paží ve směru, odkud přijeli.

Poručík Ashworth se zastavil a podíval se až tam, kde se otisky deseti párů kol ztrácely ve špinavě mléčném oparu.

„Chtěl by ses vrátit?“ zeptal se Wheeler nováčka. Na rozdíl od ostatních jako by jeho zlatavá pleť a duhové panenky v šeru zářily.

Porterovi se z té představy udělalo vysloveně zle. Takový nával fyzického odporu ještě v životě nezažil. Roztřásl se, potlačil nutkavý záchvat kašle, který by skončil dalším zvracením. Pálilo ho na prsou, hlavu měl jak ve svěráku.

Byl to strach. Čirý extrakt panické hrůzy směstnaný do zlomku sekundy.

Raději by si usekl ruku, prostřelil nohu, než aby se dobrovolně vydal zpět do místa, které jim nepatřilo.

„Za nic na světě!“ zareagoval prudce Tanaka.

Vojáci mlčeli jako zařezaní. Hleděli jeden na druhého v tichém porozumění.

„Tak o tom už nemluvte,“ řekl poručík nezvykle mírně.

*****

O hodinu později se šedivá hradba zvolna a bez efektů rozplynula.

Nejprve se oteplilo, bledé světlo se rozjasnilo a přešlo do obvyklé výrazné červené.

Neprojeli žádnou bariérou, vlastně se nic mimořádného neudálo.

Žádný znatelný přechod, žádné fantastické skopičinky.

Kolem nich se opět rozkládala ta samá poušť a rudé slunce zabíralo přes čtvrtinu oblohy, jako by z ní vůbec nezmizelo. Přesto, když se vojáci ohlédli, byli nepochopitelně zklamaní.

Tam, kde čekali mlhavou oponu či alespoň veliký kouřový mrak, nacházel se čirý a průzračný vzduch. Viditelnost byla vynikající, výraznou linku severního obzoru nic nepřerušovalo. Stopy terénních bugin po pár stech metrech nekončily, jak celkem oprávněně předpokládali, ale klikatily se do dálky, přetínaly vrcholky písečných vln a střídavě mizely v údolích mezi nimi. Jediný rozdíl byl v tom, že hory před nimi byly mnohem blíž, než jak si je pamatovali.

Přijímací anténa na velitelském vozidle se automaticky rozevřela a vojáky zahltil příval elektronických signálů, výseče na jejich hledích se zaplnily obrazovými i textovými údaji, které předtím postrádali.

„Oko, já Charlie jedna!“ ozval se ihned poručík Ashworth.

Operační důstojník jako by na jeho volací znak vysloveně čekal.

„Charlie jedna,“ zaburácel ze sluchátek, „kde se flákáte?! Můžete mi vysvětlit, proč s vámi už tři hodiny nemůžu navázat spojení a váš identifikační kód se ztratil ze sítě?“

Jenom tři hodiny? napadlo Portera.

Datum a časový údaj na stavovém řádku MFD však potvrzovaly to, co říkal operační důstojník. Ačkoli se to zdálo nemožné, byli mimo pouhých sto osmdesát minut.

Desítky ujetých kilometrů, noc, tanková četa podporučíka Buttona a zběsilý závod děsivým kaňonem se Porterovi náhle jevily jako nepodařený sen. Výplod blouznivé mysli vykolejené horkem, únavou a škodlivým vlivem silného elektromagnetického záření indukovaného přílišnou blízkostí mateřské hvězdy. Kdyby neviděl posunky vojáků, jimiž dávali najevo své překvapení, byl by myslel, že si zdříml.

Takhle to pořád byla alespoň zčásti skutečnost.

Mapy a aktualizované snímky, které si spěšně vyvolal, byly prázdné. Nenacházel se na nich ani stín jakékoli anomálie.

Bizardní zážitek, o němž si nebyl jistý, zda se opravdu stal.

„Oko, rovněž jsem se nemohl dovolat!“ odsekl poručík Ashworth. „Asi jsme se dostali do rozsáhlé lokální poruchy, jinak si to nedovedu vysvětlit.“

„Charlie jedna, nezpozoroval jsi během té doby cokoliv mimořádného?“

Poručík Ashworth se zarazil.

Nezazněl v tom hlase dychtivý podtón?

To ho bůhvíproč varovalo.

„Nerozumím, Oko. Výpadek spojení, jinak situace normální.“

Rychle se zorientoval, což mu sloužilo k dobru. Co také mohl vykládat lampasákovi na oběžné dráze? Vždyť by je rovnou zavřeli do polstrovaných cel a omotali svěracími kazajkami, kdyby se opovážil tvrdit něco jiného.

„Budu chtít záznam, Charlie jedna,“ prohlásilo operační středisko.

„Rozumím, Oko. Jinak pokračuji podle plánu.“ Poručíka doslova svrběl jazyk, jak se toužil zeptat, co je s průzkumným odřadem Čtvrté tankové brigády.

Jenže si musel nechat zajít chuť…

„Charlie jedna, Oko, konec.“ Zelené značky spojení zmizely.

„Myslím, že to tak bylo správné, pane,“ prohodil seržant Dickinson.

Poručík se úkosem ohlédl, ale do tváře svého zástupce skrz zrcadlové hledí neviděl.

Buginy uhnuly ostře doprava a okraj pouště se znatelně přiblížil. Písek ustoupil a místo něho se objevily ploché žulové plotny a sporadicky roztroušené pískovcové bloky vytvarované větrnou erozí do prapodivných tvarů. Ve stinných proláklinách a vyschlých řečištích živořily hnědavé porosty zakrslých a neduživých křovin. Mezi kameny se tu a tam válely kostry velkých zvířat, které gigantická ohnivá koule na bezmračné obloze barvila do rezavých odstínů.

*****

Poručík Ashworth se prstem dotkl mapy, ta plynule změnila měřítko a vystředila se na menší část hornatého terénu. „Primárním úkolem je vyhledat mobilní THEX (Tactical High Energy Xaser - taktický vysokoenergetický xaser; Xaser — rentgenový laser (podle paprsků X); usměrňuje elektromagnetické záření na frekvenci odpovídající rentgenovým paprskům. Je výjimečný tím, že nepůsobí teplem, nýbrž rázovou vlnou, která cíl doslova roztrhne), který je postrachem našeho letectva. Každý stroj, který se dostane poblíž, to má spočítané. Proto nad touto oblastí nic nelétá, velení chce omezit ztráty na minimum.“

„Kde ti bastardi berou takové hračky?“ krčil nos Poggy. „Nejsou v platnosti zbrojní embarga?“

„Naivko!“ ucedil Shapiro.

„Z oběžné dráhy se ho nedaří detekovat. Obsluha není padlá na hlavu a po každém použití ihned mění stanoviště. Přístroje zapínají pouze při zaměřování, což jsou řádově pouhé sekundy. Dost málo na to, aby proti nim bylo možné cokoliv podniknout. Navíc prý disponují autonomně operujícími ochrannými prostředky, které se k hlavní operační jednotce nepřiblíží na méně jak deset kilometrů. Využívají maskování typu AS (Advanced Stealth - pokročilá neviditelnost), proto je tak obtížné je odhalit.“

„A jak ho najdeme my, pane?“ namítl Tanaka rozumně. „Vymezený sektor má rozlohu tisíce čtverečních kilometrů. Jestli se xaser neustále přemísťuje, můžeme se honit křížem krážem do soudného dne a stejně na něj nenatrefíme.“

„Pravidelné jednotky se s těžkou technikou přes poušť a do hor neodváží právě kvůli nemožnosti povolat leteckou podporu. Oblast není zabezpečená a plošné bombardování nebo nasazení taktických termonukleárních zbraní se nejeví jako efektivní,“ řekl seržant Dickinson. „Proto je vytipováno několik žhavých míst, která jsou nonstop monitorována, a právě ty si pohlídáme. Jestliže se THEX objeví, dostaneme echo a půjdeme mu po krku.“

„Proč se armáda zajímá právě o tyhle kopce, pane?“ řekl Burkov. „Je tady mimo pusté divočiny i něco jiného, o čem nevíme a co stojí za tu námahu?“

„O tom nemám žádné informace,“ pokrčil rameny poručík Ashworth.

„Nebudou tak padlí na hlavu, aby zařízení posadili na obyčejné náklaďáky. Určitě používají obrněné transportéry nebo pancéřované tahače. S těmi si asi neporadíme.“

„Proto s sebou máme CUTLASS (Combat UAV Target Locate and Strike System - bojový UAV pro jednorázové použití),“ řekl seržant Dickinson a ukázal na zapečetěné pouzdro, které bylo připevněno na boku jeho buginy.

„Co nese za překvápko?“ položil Kirsten dlaň na podlouhlý kontejner bez označení. „Snad ne právě nukleární granát?“

„FCG (Flux Compression Generator - výbušný generátor indukčního toku) ,“ prozradil seržant.

„Mikrovlnka,“ utrousil Burkov suše.

„Bude to nenápadné a elegantní. Na obsluze a nosičích nezáleží, důležité je odrovnat neuronové procesory. A než rákosníci kápnou na to, co se stalo, budeme v prachu.“

„Kdo ho navede?“ zajímal se okamžitě Muray. Bylo jasné, že by to byl rád právě on.

Body přidělované v rámci kariérního řádu za úspěšně splněné úkoly se hodily každému.

„Shapiro,“ řekl poručík.

Spojař se potutelně ušklíbl a Muray zklamaně zafuněl. Displej zmatněl a svinul se do tenkého pouzdra, které si poručík zastrčil do kapsy na stehně.

Porter vylezl na buginu, opřel se o kanón a rozbalil balíček se sušenkami. Když se podíval k jihu, daly se v podvečerním oparu zahlédnout rudohnědorezavé kopce a monstrózní hranaté monolity, jejichž stíny se plazily po neúrodné zemi. A teprve až za nimi se zvedaly vysoké hory, jejichž nejvyšší vrcholky pokrývaly ledovce a zahalovaly je nařasené chuchvalce mraků. Tam se daly očekávat vydatnější deště a bohatší vegetace.

Vlastně se na tu změnu docela těšil. Vedra měl plné zuby.

VII. KAPITOLA

Útrapy náročného přesunu skončily, družstvo námořní pěchoty Charlie se propracovalo do cílové oblasti. Poručík Ashworth vybral relativně bezpečné místo pro základní tábor v rozsedlině na západním okraji hustě zarostlého údolíčka. Na přilehlém vrcholku, odkud byl slušný rozhled po okolí, nechal vybudovat stálé pozorovací stanoviště a v okruhu jednoho kilometru rozmístit síť senzorů ADAS (Air-DeliverableAcoustic System - pozemní akustický senzor; pokládán ručně nebo ze vzduchu; plně pasivní systém autonomně zjišťuje, určuje a sleduje hluk produkovaný procházejícími osobami, pozemními vozidly nebo letadly a podává informace o jejich přibližování nebo výskytu; uplatnění: systém včasné výstrahy, ochrana hranic). Seržant Dickinson vypracoval rozpis hlídek na pozorovatelně a sestavil čtyřčlenné hotovostní směny.

Území podél strmého hřebene sice neoplývalo bůhvíjakou aktivitou, ale sami tu nebyli. Několikrát zahlédli obojživelné transportéry, jak se namáhavě prodírají rozbahněnou lesní silničkou, lokátory občas upozornily na přítomnost menších skupinek lidí. Tu a tam se také objevil automatický průzkumný prostředek, ať již létající nebo pozemní, který rozhodně nepatřil koloniální armádě. Proto se mariňáci měli na pozoru, aby se předčasně neprozradili. Hlídky byly ale i tak nudné a skupiny, které vyrážely do okolí, se vracely vyčerpané pochodem spletitou džunglí. Buginy nepoužívali, celou dobu stály v hustém podrostu, zakryté maskovacími sítěmi a s plně aktivovanými rušícími systémy.

Seržant Dickinson se vrátil s tříčlennou skupinou z noční obhlídky, jež je zavedla k bahnité stezce, kde nastražili citlivé senzory a jen tak pro jistotu dvě silné trhavé nálože. Porter se po příchodu vyčerpaně svalil na rozloženou karimatku, shodil ze sebe taktickou vestu, kulomet opřel o kontejner sloužící jako provizorní stůl a masíroval si namožená lýtka.

Tanaka se usadil vedle něho a zhluboka oddechoval. Sundal si helmu a otíral obličej lesknoucí se potem. Jeho mandlové oči zíraly bez mrkání do korun kapraďovitých stromů, co se nad nimi pohupovaly v mírném vánku. Dolů k parné zemi však nepronikl sebeslabší závan vzduchu, který by jim alespoň na chvíli ulevil.

„Stojí to za ty prachy?“ šklebil se Kirsten a hltavě pil z přenosného kanystru.

„Ne,“ řekl Porter. Když si vzpomněl na studené a suché podzemní prostory lunárního města, mohl se jenom litovat.

„Blbej les,“ ucedil Tanaka. „Doufám, že odsud brzy vypadneme.“

„Buď rád, že tě nechce sežrat,“ utrousil Kirsten, stáhl si přes hlavu neprůstřelnou vestu a zbavil se loketních chráničů.

„Cože?“ podivil se Tanaka.

Seržant Dickinson rozhrnul oponu talířovitých listů.

„Jenom, že to ještě není tak hrozné,“ mávl Kirsten rukou.

„Máte odpočinek,“ řekl seržant a doplnil si z kanystru polní lahve. „Tak toho koukejte využít.“

„Hurá,“ utrousil Porter a lehl si.

Ještě než usnul, zahlédl skrz přivřená víčka Wheelera, jak lehkým krokem sestupuje z pozorovatelny.

Vypadal, že je v pohodě.'

To mu prostě záviděl.

*****

Porter spal skoro čtyři hodiny, než jej k vědomí přivedlo vytrvalé cloumání.

„No jo… už jdu,“ zamumlal.

„To opakuješ pět minut! Hni sebou!“

Pootevřel oko na malinkatou škvírečku.

Nad ním se skláněl seržant Dickinson a netvářil se právě mile.

To Portera přece jen probralo.

Posadil se a mnul si zalepená víčka.

„Je na tobě řada,“ řekl seržant a trhl palcem vzhůru.

„Letím jak šíp,“ zachrchlal Porter.

„Švihej, nejseš sám, kdo chce chrápat.“

Porter si narazil helmu, sebral kulomet a rozhlédl se po nehybných postavách. Kdyby nevěděl, že spí, klidně by si je spletl s mrtvolami, které někdo rozhodil po zšeřelém lese.

Vyšplhal ke stanovišti a vystřídal Shapira, který ani nepromluvil. Pouze naznačil, že je všechno v pořádku, a byl pryč.

Porter zaujal jeho místo, pilu si položil do klína.

Tady na kopci bylo mnohem víc světla, hustý porost zřídnul a místy tvořil volné mýtiny. Z okraje hřebene, kde se krčilo maskované pozorovací stanoviště, bylo vidět do rozlehlé krajiny plné kopců a zubatých skal vyčnívajících z džungle. Nad hlavou mu viselo červené slunce a nad východní obzor se právě vynořil veliký kulatý měsíc. Ten menší sklouzával za štíty horského masivu.

Beze spěchu probral bojové a vyhledávací módy ITWDS a nakonec zobrazování přilbového displeje vypnul. Nadzvedl hledí a vyčistil ho od mastných skvrn a zaschlého potu.

Čerstvý vítr byl báječný.

Nastavil mu obličej.

Přesto, že se mu z únavy dělalo mdlo, vychutnával si chvíli samoty.

Vycítil pohyb.

Trhl sebou a přeostřil ze vzdálených pahorků na hnědým lišejníkem obrostlý žulový balvan. V rovině s jeho očima lezl po povrchu odlomené skály podivný brouk.

Protáhlé tělíčko veliké jako mužská pěst, chlupaté nožičky a průhledná blanitá křidélka protkaná sítí purpurových žilek. Kulatý prstenec tenkého krunýře a na něm černé body obklopené šupinatými chlopněmi. Asi to byly oči, protože jak brouk nerušené lezl, natáčel ty maličké, ostře strukturované výběžky stále na stejné místo.

Na něho. Porter se otřásl.

Brouk strnul. Cvakavě zavrčel, roztáhl křídla a odletěl pryč jako šipka.

Jen se mihl proti špinavě rezavým oblakům.

Portera přepadl divný pocit.

Zavalil ho jako dusivý příval. Srdce se mu splašeně rozbušilo a on nechápal proč.

Prales jako by se náhle vyprázdnil nebo zčistajasna vymřel. Obvyklý šum jeho hmyzích obyvatel ztichl, dokonce i vítr ustal.

Vzduch byl těžký a nehybný, pootevřenými ústy namáhavě lapal po dechu.

Trvalo to však pouze pár okamžiků.

Z daleka se přivalilo tlumené zaburácení.

Zvláštní bouřka, pomyslel si Porter otráveně.

A pak dorazily pomalejší seismické vlny a zemětřesení křečovitě zahýbalo zemí.

Porter upadl, všude kolem něho se sypala hlína, kutálely kameny, opodál sjel do údolí kus svahu a jako lavina smetl vše, co se mu připletlo do cesty. S ohlušujícím rachotem vyoraly tisíce tun bahna v pralesní vegetaci širokou brázdu a vytvořily vysoký val, který pohřbil spoustu vyděšených zvířat. Marně zatínal prsty do půdy, otřesy s ním bezmocně pohazovaly jako vlny s kusem dřívka. Jen tak tak zachránil kulomet, aby ho nepohltila rozšklebená trhlina. Vzduch se naplnil mračny dusivého prachu, nechutný zápach zkažených vajec zhutněl a opodál nakrátko vytryskly gejzíry vřící páry.

Syčely a ječely jako klubka podrážděných hadů.

Zemětřesení ustalo stejně rychle, jako začalo. Následovalo sice několik sekundárních otřesů, ale ty byly proti hlavnímu představení slabým odvarem.

Porter se zmoženě posadil.

Byl otřesený, rozbolavělý a pořádně vyděšený.

„Portere, seš v pořádku? Ozvi se!“ zachraptěl interkom.

„OK a na přijmu,“ odpověděl slabým hlasem. „A vy tam dole?“

„Nikdo nemá ani škrábanec, jen nám to rozházelo všechny věci.“

„Super,“ zamumlal a podezíravě se díval do místa, kde před chvilkou zela zubatá trhlina. Pozorovací stanoviště však přežilo kupodivu bez poškození.

„Nepotřebuješ vystřídat?“ zeptal se seržant Dickinson.

„Ne, to je v pohodě,“ odmítl.

Seržant se vrátil k řešení problémů v táboře a Porter osaměl. Pozoroval hřibovitý oblak zvedající se zpoza severního obzoru, kde rozbouřená sopka vyvrhovala stovky tisíc tun žhavého popela, a vůbec se nenudil.

„Ty mrcho,“ utrousil na adresu běsnícího vulkánu.

Uplynuly další dva dny a začal třetí.

Minulý večer přinesl chvilkové vzrušení, když hlídka spustila planý poplach kolem nákladňáků, které se prodíraly lesní silnicí nedaleko pozorovacího stanoviště. Vozidla byla plně obsazena ozbrojenci, jenže tohle nebyl jejich úkol, proto je mariňáci nechali na pokoji. Noc propršela, ale ráno se oblačnost protrhla, ukázalo se slunce a z nasáklé půdy stoupala pára. V dusném vlhku se objevily roje nepříjemně dotěrných duhových mušek, které vojákům s velkou chutí lezly do uší, očí, nosů a úst. Nijak zvlášť nepomáhaly ani repelenty osvědčené z

Gorty, což bylo s podivem, protože tamní hmyz byl svou agresivitou proslulý.

„Brzy dojdou potravinové příděly," prozradil Porterovi Burkov, když ho po snídani střídal na pozorovatelně.

Portera to netrápilo. Popadl kulomet a sklouzl po svahu do základního tábora.

Právě se dobýval do ohřátého sáčku s masovou kaší, když k němu přiklekl seržant.

„Až se najíš, dojdeš s Kirstenem pro vodu," oznámil mu. „Vezmete prázdné vaky, zeptej se taky ostatních, jestli nepotřebují naplnit polní lahve."

„Můžu klidně hned," nabídl se Porter. „Tahle šlichta mi nikam neuteče."

Dickinson se zvedl a plácl ho po rameni. „Koukej to dojíst."

OBLOHU ZAKRYLY MRAKY a lehce sprchlo. Za hodinu se opět vyčasilo a pichlavé oranžové slunce se opřelo do lesního porostu neztenčenou silou.

„Když se do zítřejšího poledne nic nestane, pošlou průzkumné letadlo," informoval vojáky poručík Ashworth.

I jemu se tupé vysedávání zajídalo.

„To je dost!" ulevil si Quaid. „Snad to žluťásky povzbudí k větší aktivitě."

„Během noci byl až na kolonu cisteren klid," řekl Shapiro. „Kam se právě tudy harcují, to by mě vážně zajímalo. Cílové zóny jsou jinak pořád prázdné."

„To nic neznamená. Dostat se na ně dá i z opačných stran údolí, a tam my nevidíme."

„Co na to ELINT a jeho satelity, veliteli?"

„Negativní."

„Nebylo by rozumnější přesunout se blíž, pane?" řekl Poggy. „Nebo někde poblíž zavěsit Kolibříka?"

„Možná ano, možná ne," prohodil poručík neurčitě. „SOCOM asi ví, proč nechce, abychom byli jakkoliv aktivní."

„Velký kulový," vrčel si pro sebe Muray na pozorovacím stanovišti. Na půl ucha poslouchal debatu v interkomu.

„Docházejí zásoby, pane," poznamenal seržant.

„Buď nás vystřídá jiné družstvo, nebo si budeme muset potravu obstarat z místních zdrojů.“

Porter se v duchu otřásl.

Všichni absolvovali minimálně jeden kurs přežití, takže opatřit si jídlo by pro ně neměl být takový problém. Ostatně databáze o planetě uváděla seznam potencionálně poživatelných rostlin, plodů a několika druhů zdejší fauny. Jenže už nikdo nezdůraznil, že u zvířat se jednalo převážně o brouky a hmyz. V nejlepším případě o jakousi podivnou odrůdu slepých hadů.

„Hlásím se dobrovolně na první lov,“ vycenil zuby Quaid a odpudivě zamlaskal.

„Uvidíme,“ uzavřel poručík.

*****

„Slyšíte to?!“ zpozorněl Tanaka kolem třetí odpoledne. Porter nastražil uší, ale mimo obvyklých pralesních zvuků neslyšel nic zvláštního.

„Co je?“ vytrhl se seržant Dickinson z přemýšlení.

„Zvuk leteckých motorů!“ ozval se hlídkující Kirsten.

„DTD?“ dožadoval se okamžitě poručík Ashworth.

„Negativní!“ odpověděl okamžitě Shapiro.

„Jak to?!“

„Nevím, pane!“

„A co IFF?“

„Totéž. Nemám žádný signál.“

Porter konečně zaslechl sílící hučení.

Natočil se po směru, odkud přicházelo – něco se mu na něm nezdálo.

Kolísalo a vynechávalo.

Stejně jako ostatní popadl helmu a spěšně si ji narazil na hlavu. Aktivoval její systém a vskočil do obrazového módu. „Vidím ho!“ oznámil Kirsten. „Východoseverovýchod, letí dost nízko, sotva ve třech stech metrech.“

Na výnosu jeho vizuálních senzorů zpozorovali zvětšující se tmavý bod.

Byl to mohutný transportní letoun sloužící k přepravě vojenské techniky.

„Tísňové volání na nouzové frekvenci!“ řekl celkem zbytečně Shapiro.

Evidentně vážně poškozený stroj sotva letěl. Táhl za sebou mastnou kouřovou stopu, přetížené motory kvílely a křídla s masivními vnějšími pylony nekontrolovatelně vibrovala.

„Pilot chce mašinu dotáhnout do oblasti kontrolované pozemní armádou a tam se teprve pokusí o nouzové přistání. Tady nemá šanci.“

„Dokáže to?“ Porter se skrčil za stromem na dně údolí, přesto fascinovaně sledoval souboj vzdušného obra s gravitací planety, který se mu odehrával pouhých pár centimetrů od očí.

„Tvrdí, že ano.“

„Snad budou mít štěstí,“ zadoufal Poggy.

Průzkumníci drželi neznámé posádce palce ze všech sil.

Málem by zapomněli, proč tu jsou, kdyby je poručík nevrátil zpátky do reality.

Na hledí mu totiž vyskočila prioritní zpráva.

„Náš cíl aktivní!“ zařval. „Na svá místa! Shapiro, do toho!“

„Parchanti se nechali vyprovokovat, taková klika!“ zajásal Muray a šplhal ve spěchu na pozorovací stanoviště, aby se přidal ke Kirstenovi.

Shapiro utrhl plomby a válcovité pouzdro se rozbalilo. Vyjmul z ochranné pěny funkční celky a zručně je sesadil dohromady. Rozložil deltovitá křídla, zajistil směrovku a aktivoval ruční pojistku FCG. Zapojil blok mikropočítače, uchopil do levé ruky jednoduché ovládání. Na hledí se mu objevil grafický panel řízení.

Wheeler převzal letadélko a postavil se na začátek krátkého průseku.

„Oblast tři!“ vyštěkl poručík, který odečítal přicházející údaje.

„Vážně se tam nějak proplížili, zmetci!“ vrtěl hlavou Quaid.

„Jsem připravený!“ ohlásil Shapiro.

„Máš zelenou!“

„Zelená, rozumím!“ Shapiro zvedl ruku do vzduchu a odpočítával na prstech od pěti do jedné. Když sbalil pěst, Wheeler se zaklonil a prudkým švihem paží poslal letounek mezi stromy.

Proudový motorek zabral, Shapiro jemně pohnul řízením a jednorázová útočná zbraň se vznesla nad hladinu lesa.

Transportní letoun je minul zleva a nemocný řev motorů zeslábl.

„Protiletadlová palba negativní!“ oznámil Kirsten.

„Asi si to rozmysleli, nebo byl moc nízko.“

„Hlavní je, že vystrčili růžky!“

Mezi průzkumníky zavládlo rozjařené vzrušení.'

Proto tu přece byli.

Nadešla jejich chvíle.

Shapiro vymazal z mysli vše nepodstatné. Hledí jeho přilby zneprůhlednělo, aby mohl nerušeně sledovat let maličkého CUTLASSu. Pohled z integrované kamery, kterou stroj nesl, si však navolili i ostatní, včetně poručíka Ashwortha.

Wheeler se postavil nad Shapira a se zbraní v ruce ho chránil.

Smrtící hračka se přehoupla přes zarostlý hřeben a těsně nad vrcholky vegetace klouzala ke svému terči.

*****

„Už to tutově zabalili,“ šeptl Poggy Porterovi.

„Shapiro je najde, tak rychle se zdekovat nesvedou.“

Letadélko nesoucí výbušný generátor mikrovlnného záření minulo další skalnatý ostroh a vyhnulo se vysokému stromu.

„Tři tisíce metrů do předpokládaného cíle,“ řekl seržant Dickinson.

Kamera proletěla úzkou roklinou a zamířila mezi svahy, které se stáčely k východu. Vojákům se před očima míhaly tenké kmeny a trsy nažloutlých šlahounů. Občas se ocitly tak blízko, že měli chuť natáhnout ruce a dotknout se jich.

„Dva tisíce metrů!“

Prohnali se levotočivou zatáčkou a před objektivem kamery se objevila holá planina.

Shapiro sklesal ještě o něco níž a opatrně kličkoval mezi roztřepenými korunami.

„Kde jsou?“ zavrčel Muray netrpělivě a propátrával pohledem okraj lesa.

Zapojilo se čidlo MAD (Magnetic Anomaly Detection - detektor elektromagnetických anomálií) a znázornilo shluk bodů na levé straně kotliny.

Shapiro poopravil kurs. Kamera zachytila v průsečíku dálkoměru tři tahače HEMTT (Heavy Extended Mobility Tactical Truck - těžký taktický nákladní automobil) a pět lehkých obrněných vozidel s miniguny a řízenými střelami. Nejdelší návěs měl nad pancéřovou

nástavbou teleskopické rameno radarové antény složené do pochodové polohy.

Obsluha právě nasedala.

„Podívejme se na macka, je to vážně on," zamnul si dlaně Quaid.

„Jeden tisíc metrů!" řekl Dickinson. „Přesně na čas."

Měl to být snadný zásah. CUTLASS se nepozorovaně a hlavně nečekaně přiblíží k vozidlu s kulovou hlavicí laseru a odpálí FCG. Nikdo nezemře, pouze citlivé a špatně odstínitelné elektronické systémy budou neopravitelně zničeny. Z vyspělé techniky za milióny nových dolarů se stane hromada nepoužitelného haraburdí.

Na ten okamžik se těšili.

„Sedm set metrů!"

Porter neklidně poposedl a sledoval tahače. Zřetelně viděl vojáky ve skvrnitých uniformách, jak se hemží okolo. Během pár minut by odjeli a ztratili se na lesních cestách. Smůla.

*****

„Zelená stále platí!" práskl interkomem hlas poručíka Ashwortha.

„Rozumím, zelená," zopakoval Shapiro. Letounek se snášel k vozidlům, a přestože vypnul motor, aby nebyl slyšet, nabíral rychlost. Mikropočítač se zaměřil na cíl a převzal nad zbraní plnou kontrolu.

Výhled poskočil, naklonil se a v záběru se mihl bok trajleru. Byl pomalovaný hnědými kamuflážními skvrnami, na chlazených výstupech agregátů byly šablonou nastříkány znaky s čísly a stručné nápisy v azbuce. U kabiny stál chlap v maskáčích a zuřivě gestikuloval.

CUTLASS neomylně zaútočil.

Ale to již mariňáci neviděli.

Obraz zmizel a v tmavém výřezu hledí jim naskočila stručná zpráva: Ztráta signálu.

*****

Shapiro vyskočil a odhodil nepotřebný ovladač do pytle s odpadky.

„Pozorovatelno, potvrďte zásah!" dožadoval se poručík Ashworth.

„Potvrzuji!" odpověděl Kirsten ze stanoviště, odkud měl na cílovou plochu perfektní výhled. „Plných sto procent."

„Okamžitě odjíždíme!“

Vojáci se ani chystat nemuseli, všechno bylo dávno připravené, stačilo stáhnout z bugin maskovací sítě a vyrazit.

Z dálky zazněla přerušovaná palba.

„Pozorovatelno; co se to tam děje?“

„Odsud to vypadá, jako bychom rozkopli vosí hnízdo,“ hlásil Kirsten. „Okolo tahačů se rojí plno maníků, ty, které sejmuly střepiny z CUTLASSu, odtahují stranou. Čtyři transportéry pálí nazdařbůh do lesa. Možná si myslí, že někoho zasáhnou.“

„Murayi?“

„Jsem dole, šéfe!“ Muray vyběhl zpod trsu velkých listů, pomohl Porterovi smotat síť a upevnit ji do držáků za sedadlem řidiče.

„Kirstene, stáhni se!“

„To je zlé, pane!“ vykřikl voják v interkomu.

Přenos z jeho kamerových senzorů ukázal, jak se z lesa vynořilo plno tmavých bodů a letělo směrem k nim.

„Kurva, Pátrači!“ vykřikl Quaid.

„Tak to je v prdeli!“ ulevil si Muray a skočil za řízení.

„Kirstene, ať už seš tady!“ zařval seržant Dickinson.

„Balím to!“ Voják se prosmýkl pod převislými větvemi a už se hnal po kluzkých kořenech do údolí.

Porter se vyšvihl na své místo a připoutal se. Kopnutím uvolnil aretaci kanónu a aktivoval střelecký systém. V zorném poli se mu ihned objevil jasně oranžový zaměřovací kříž obkroužený pomocnými kružnicemi, pole dálkoměru a SMS.

Srdce mu bouchalo až v krku.

Teď nastane ta pravá řežba. Cítil to v kostech.

Kirsten vyletěl z lesa jako splašený, několika dlouhými skoky se ocitl u svého vozidla a skočil za volant.

„Odjezd!“ Poručík Ashworth zuřivě zamával vpřed.

Pět bugin s protáčejícími se koly vyrazilo po sotva znatelné stezce vinoucí se kapraďovitým podrostem.

*****

Přilbové displeje přetékaly novými a novými položkami, na které upozorňovaly lokátory ITWDS a obranné systémy terénních vozidel.

Deset nepřátelských Pátračů zakroužilo nad mýtinou, kde explodovala mikrovlnná zbraň, a poté se rozlétlo do okolí. Na ploše stovek čtverečních kilometrů se objevovaly nové pozice, jak se zapínaly vyhledávací přístroje autonomních bojových mechanismů.

„Do prdele, těch je!“ sykl Muray a s obavou se ohlížel po světlých skvrnách, které se míhaly mezi větvemi.

„Čum radši na cestu,“ varoval ho Porter. „O dotěrný hmyz se postarám já.“

„Běda jak ne,“ ucedil Muray a říznul prudkou zatáčku za vedoucím vozidlem.

Buginy prolétly ve sprškách vodní tříště mělkým brodem a škrábaly se do kopce. Když tou samou cestou před několika dny přijížděli, bylo to mnohem snazší, protože nemuseli spěchat. Nyní jim na každém metru hrozilo, že narazí do balvanu nebo povaleného kmene, a taktický ústup připomínal zdivočelou horskou dráhu.

Jedno je jisté, pomyslel si poručík Ashworth, zatímco se pevně držel a koutkem oka zároveň sledoval Shapira, jak se pere s řízením. Zasáhli jsme do černého!

Kirsten točil volantem, střídavě šlapal na plyn a na brzdu. Bugina chytla v blátě smyk. Trsy dužnatých větví bušily do čelního průhledného štítu, chomáče žlutých stvolů se zachytávaly na ochranných rámech, pancéřových plátech a výstroji navěšené zvenku na vozidle. Tolik se soustředil na řízení, že nevnímal nic jiného. Když ale náhodou mrkl na výseč lokátoru, zděsil se.

„Odsud se nedostaneme!“ zakřičel a řízeným smykem se vyhnul díře, aniž by vozidlo převrátil.

Vystříkl vějíř mazlavého bahna.

„Houby,“ ucedil seržant Dickinson skrčený za rotačním kulometem.

Buginy přelétly ostrý horizont a po nebezpečné stezce se řítily do strže.

„Kde jste, hajzlové?!“ zařval Quaid.

Současně zaječela ve sluchátkách dobře známá zvuková výstraha a spustily se dýmové generátory upevněné pod pouzdry se senzorovými hlavicemi.

Byli zaměřeni.

„Pozor na třetí hodině!“ zahulákal Burkov.

Nad průsekem, ve vzdálenosti asi dvou set metrů, se vznášel Pátrač.

„Mám ho!“ Tanakův minigun vyplivl metrový snop ohně a dýmu a příval střel rozsekl štíhlý trup vedví.

„Na sedmé!“

Nad křovisky se mihl jiný stroj.

Wheeler se otočil proti směru jízdy, vypálil salvu tří granátů a sestřelil drona z oblohy.

Právě včas, protože jim nad hlavami zasvištěla řízená střela, která po ztrátě naváděcího paprsku přišla o cíl a neškodně vybuchla v lese.

„Těsně!“ Poručík s obavami sledoval stahující se smyčku bojové techniky. Celé to vypadalo jako past, co čeká, aby ve správný okamžik sklapla zubaté čelisti a rozdrtila kosti i tkáně v krvavou změť.

V kruhu rudých bodů se rozevřela skulina.

Nepatrná, ale přece…

„Doprava!“ vykřikl rozkaz. Musí prorazit za každou cenu a je celkem fuk, jakým směrem. Třeba i hlouběji do nepřátelského území, hlavně, že nechají pronásledovatele za sebou.

Shapiro poslušně odbočil a sešlápl plyn k podlaze. Bugina disponující ohromujícím přebytkem výkonu místy odskakovala od země.

Byl to závod o sekundy.

„Bacha, další!“

Tentokrát se o samonaváděcí střelu postaraly nízkofrekvenční lasery aktivní obrany.

„Pátrač na šesté!“

Zaduněly kanóny i miniguny.

Porter se pootočil a vypálil pět granátů STS (Selectively Targeted Skeet - přesně naváděná munice proti malým pohyblivým cílům) po transportéru, jenž se jim snažil zkřížit cestu.

Následoval zběsilý úhybný manévr.

„Sundejte ho, proboha, sundejte ho!“ ječel Burkov a kopal do nábojového podavače, který se v kritické chvíli zasekl.

Porter se obracel ze strany na stranu ve snaze vykrýt zadní polosféru.

Bum, bum, bum…

Pátrač uhnul, klesl a znovu vyskočil do vzduchu. Pět kilometrů západně vypálil nalétávající dron čtyři protitankové střely.

Poggy nezvládl zatáčku a bugina vletěla do hlubokých výmolů. Předek se vzepjal, zadní kola zatančila ve vzduchu, s neuvěřitelným

štěstím se však nepřevrátila. Tanakovi se uvolněný bezpečnostní postroj zatáhl okolo krku, a nebýt límce neprůstřelné vesty, utrhl by mu hlavu.

Šikovně unikající Pátrač konečně inkasoval zásah, převrátil se a jako ohnivá koule zapadl do pusté rokliny. Protitankové rakety vybuchly, oslepeny falešnými signály mariňáckých rušiček.

Muray se zběsilým rozrážením řídkých křovisek propracoval dopředu. Bugina vyletěla do otevřeného prostoru, Porter se škubnutím otočil po směru jízdy a stiskl obě spouště dvacetimilimetrového automatického kanónu.

U ústí soutěsky totiž vyčkávavě trůnil pětimetrový bojový robot.

Porter viděl těsně nad osou hlavně žlutavé záblehy výstřelů, jak jeho zbraň vychrlila salvu střídavě průbojné a tříštivotrhavé munice. Těsně za nimi spustil palbu poručíkův granátomet a Burkovův třicetimilimetrový kanón.

Starší model neohrabaného ARV také vypálil z obou zbraní a Porter málem cítil, jak se mu střely z velkorážových zbraní otřely o ramena. Nestačil však úlevou mrknout a v následující vteřině desítka zásahů roztrhala kovovou obludu na kusy.

„Jupíííí!“ ječel Quaid freneticky.

Hřib plamenů a dýmu s hučením teprve nabíral na velikosti, když pět bugin minulo rozšklebený vrak. Unikli z obklíčení, jenže neměli zdaleka vyhráno. Byli daleko od svých základen a krajina patřila pomstychtivým Číňanům.

Bude záležet na jejich obratnosti, taktice a pořádné porci štěstí.

Jinak svými kostmi ozdobí neúrodnou půdu Esperanzy.

Hon neúnavně pokračoval.

Zbylí Pátrači se prozatím nepřiblížili. Drželi si odstup, takže pro prchající družstvo Charlie nepředstavovali bezprostřední nebezpečí. Horší bylo, že ozbrojená obsluha nezůstala u zničeného protivzdušného kompletu, ale zapojila se do stíhání opovážlivých vetřelců.

„Oko; já Charlie jedna! Likvidace THEXu úspěšná!“ oznámil poručík Ashworth operačnímu středisku.

„Rozumím; Charlie jedna,“ odpověděl klidný hlas. „Sledujeme ten mumraj, žádáš o podporu?“

„Bodlo by, kdybychom se mohli odpoutat, Oko,“ souhlasil poručík. Nečekaný náraz ho vymrštil proti granátometu, z boku udeřil helmou do trubkového rámu, jen to zazvonilo. Zaklel a na jazyku ochutnal krev.

Otřesy s ním hodily do strany, nedokázal je bezezbytku eliminovat čtyřbodový postroj ani speciální sedačka.

„Posílám tři Valkýry, které mám nejblíž, Charlie jedna. Snad se k vám dostanou v pořádku, když jste AD (Air Defense - protivzdušná obrana) vyřídili.“

„Rozumím a díky.“

Družstvu Charlie se nedařilo vymanit z nesprávného směru. Kdykoli se o to pokusilo, dostalo se na dostřel svým pronásledovatelům. Proto mariňáci ujížděli k horám a netrpělivě vyhlíželi slíbenou leteckou pomoc.

„Jakmile to za námi vyčistí, otočíme se a pomažeme domů,“ nastínil přes interkom seržant Dickinson jednoduchý plán. Vozidla se právě prodírala dnem kruhové kotliny, kola na naftovité půdě klouzala a husté šlahouny bičíkovitých rostlin tloukly špatně chráněné střelce přes helmy, ruce a snažily se je srazit z otočných střelišť.

Porter nemohl obdivovat fantastickou rudohnědou krajinu s ostře ohraničenými stíny, které po zemi rozhazovalo zapadající slunce. Adrenalin mu z krve částečně vyšuměl, ale stále ho zbývalo dost, aby byl doslova napumpovaný energií. Zrychlený tep mu bubnoval ve spáncích a vyprahlý jazyk se lepil na patro. Bugina se škrábala do kopce, kameny odlétávaly od pneumatik a Muray hledal cestu, kde žádná nikdy nebyla.

*****

Bitevní letouny se přihnaly s apokalyptickým řevem v minimální výšce, piloti udělali sevřený okruh, aby dali palubním systémům šanci vyhledat a určit jednotlivé cíle, a zaútočily.

Družstvo Charlie se zastavilo a z pahorku sledovalo dění pod sebou. Porter se opřel lokty o zabahněný rám a nastavil pětinásobné přiblížení průhledového displeje. Muray rozepjal pásy a sedl si na pancéřovaný okraj sedačky.

Divoké víry aerosolových explozí nenasytně polykaly a ničily vše v dosahu. Vegetace hořela a postup pronásledovatelů se zastavil. Při opakovaném průletu Valkýry několik transportérů zničily řízenými střelami a prchající posádky ostatních vozidel pokropily palbou z elektromagnetických kanónů.

„Hezké,“ pochvaloval si Poggy. „Jen do nich!“

Quaid uznale zahvízdal při obzvláště silném výbuchu, který proměnil velkého drona ve žhnoucí změť kovového šrotu.

„Dostávaj na prdel, rákosáci,“ radoval se mstivě Burkov.

„Ještě támhle!“ zakřičel Kirsten a mával do míst, kde se pod skalnatým převisem snažila schovat tři obrněná vozidla.

Dva piloti, jako by ho slyšeli, zvedli letouny do výšky, aby odpálili střely z výhodnější pozice. Jenže, než to mohli provést, stroje zmizely z oblohy.

Neobjevil se žádný záblesk, nevylétly protiletadlové rakety.

Silně vyzbrojené Valkýry se prostě rozpadly v mračnech trosek.

„Kurva!“ sykl Muray.

Porter vytřeštil oči.

Třetí pilot hbitě zareagoval a jeho stroj vlétl mezi holé kopce, aby v co nejmenší výšce unikl z ohroženého prostoru.

Ztratil se mariňákům z očí a již se neobjevil. Jeho konec nedoprovázel vůbec žádný zvuk.

Seržant Dickinson zaťal prsty do opěrek.

„Co to bylo, Charlie jedna?!“ dožadoval se vzápětí operační důstojník.

„Nemám potuchy, Oko,“ odpověděl poručík Ashworth. Za spuštěným hledím nebylo vidět, jak nejistě se zatvářil.

„Byla to zbraň, Charlie jedna?!“

„Negativní, Oko. Nic podobného jsem v životě neviděl.“ Červené body na displeji lokátoru se opět daly do pohybu.

Na komunikačním kanále se rozhostilo ticho. Radiový provoz na jiných frekvencích byl v souvislosti s probíhajícími vojenskými akcemi velmi čilý, ale mariňáci z drmolivých hlášení neslyšeli ani slovo.

„Za těchto okolností nemohu vyslat další letouny,“ řekl po dobré půlminutě operační důstojník. „I když byl THEX podle vašeho hlášení umlčen, oblast je pro nasazení vzdušných sil evidentně stále extrémně nebezpečná.“

„Oko, co s námi bude?“

„Zákaz přeletů zůstává nadále v platnosti, Charlie jedna.“

„A okamžitá dělostřelecká podpora?“

„Jste naneštěstí mimo dosah všech dostupných jednotek.“ „Takže nás odepíšete.“

To nebyla otázka.

Vojáci hleděli na svého velitele, kterému se v zrcadlovém hledí odráželo zapadající slunce.

„Dostanete jakoukoli možnou podporu, kterou SOCOM schválí, to dobře víš, Charlie jedna. Strategická situace na Severním kontinentě není ideální, došlo k několika závažným logistickým skluzům, materiálních zdrojů je kritický nedostatek. Dobíhá pouze krytí akcí prioritního významu. Dokud nedorazí SG (Support Group - zásobovací skupina), jsou veškeré bojové operace až do odvolání pozastaveny.“

„Rozumím.“

Operační důstojník si musel být toho hořkého tónu vědom.

„Do té doby si musíte poradit, jak nejlépe dokážete, Charlie jedna.“

„Uvidíme,“ ucedil poručík Ashworth. „Oko, já Charlie jedna; konec.“

„Je mi líto, Charlie jedna,“ řekl hlas z oběžné dráhy, než se ukončilo spojení.

„Ať se ta všivá pakáž táhne vysrat!“ Muray si znechuceně odplivl.

„Klidně nás nechaj, ať pochcípeme!“ vyštěkl Poggy rozhořčeně.

„Na tom něco pravdy bude,“ utrousil seržant a kopl do schránky s municí.

Z dálky zaznělo sílící rachocení motorů, nad protějším údolím se objevil Pátrač, ale když po něm Wheeler vystřelil, obezřetně se stáhl a nezaútočil.

Číňanům nejspíš stačilo, že věděli, kde mariňáci jsou.

S plynoucím časem jejich šance jen porostou.

Nafouklé slunce sklouzlo ze tří čtvrtin pod zubatý horizont. Z trávy, střapatého mechu a puklin ve vyschlé zemi vylétávaly roje blanitého hmyzu a kroužily s nepříjemným bzučením nad buginami. Vzduch jako by zhoustl a jeho štiplavý pach se vytratil. Polovina nebe zahořela paletou oranžových odstínů, rozervaná oblaka se rozzářila jako pekelné lampy. Horký vzduch se tetelil a s nastupující tmou připomínal vlnící se drapérii.

Porter se rozhlédl.

V nose ho šimral pach kovu, povýstřelových zplodin z kanónu a vlastního potu.

Poručík Ashworth vymazal z přehledového displeje taktickou mapu, která byla v oblasti před nimi podivuhodně prázdná a nekonkrétní.

Stoupl si na sedadlo a chytil se rámu, na němž byla upevněna zadní lafeta třicetimilimetrového kanónu.

„Pánové, tohle přeci umíme," prohlásil s jistotou. „Zvládneme to!"

Dusivá atmosféra soumraku tím získala na jakési pochybné slavnostnosti.

„Jistě, pane," řekl seržant Dickinson a pěstí uhodil do závěru rotačního kulometu. „Dáme jim to sežrat!"

*****

Později, když byla hluboká noc, ale krajinu zalévalo okrové světlo měsíce, motor Poggyho buginy ztratil výkon, zaskomíral a zdechl. Během vynucené zastávky Lišák zjistil, že soustavu palivových článků zasáhla velká střepina.

„Opravíš to?" Seržant Poggymu svítil, zatímco zbytek vozidel utvořil kolem poškozeného stroje kruh.

„Ani náhodou." Lišák se vysoukal zpod zadní nápravy a otřel si špinavé dlaně do kalhot.

„Ne?"

„Kdyby byla po ruce mobilní dílna, pak snad ano. Ale takhle…" Otráveně pokrčil rameny.

Ačkoli se snažili ze všech sil, svým pronásledovatelům neunikli. Jejich náskok vzrostl na mizerných patnáct kilometrů, a pak už ani o metr. Ocitli se v neznámé končině, zatímco Číňané se svými pomalejšími a podstatně neohrabanějšími transportéry věděli o každém sjízdnějším terénu - a také toho s úspěchem využívali.

„Necháme ji tady," rozhodl poručík Ashworth, který řešil deset problémů zároveň.

Vojáci okamžitě nepojízdnou buginu očesali o veškerou výstroj a rozdělili ji po zbývajících strojích. Munici do rotačního kulometu si vzal Dickinson, Tanaka zručně připravil tři nenápadné nálože, které upevnil pod závěr minigunu a řidičovo sedadlo, poslední schoval do radomu senzorové hlavice. Citlivým čidlem navíc propojil pět směrových protipěchotních min, jež zamaskoval poblíž.

„Jestli je nenajdou, tak jsou blbci," prohodil posměšně a nasoukal se za Murayovo sedadlo. Lišák se zase uvelebil za Quaidem.

*****

Neuplynulo ani čtyřicet minut a z kopců za nimi vyšlehl záblesk světla. Po chvilce se přivalila tlumená ozvěna burácivého výbuchu.

„Vážně jsou to blbci!“ zakřičel Tanaka.

Porter si dovolil krátké ohlédnutí.

„Dobře jim tak!“ ucedil.

„Nejsou moc daleko, co?!“

„Dohánějí nás.“

Automatická převodovka podřadila a bugina s poskakováním sjela po sypkém svahu. Muray kroutil volantem, aby srovnal neposlušný zadek, jenže se nevyhnul hranatému balvanu a pravé přední kolo do něho narazilo takovou silou, že jim i přes chrániče v ústech zacvakaly zuby.

„Hni se!“ Motor zakvílel a pneumatiky zabraly.

Tanaka polykal prach a snažil se nemyslet na bolestivě naraženou kostrč. Předjelo je velitelské vozidlo a přebralo od nich místo v čele skupiny. Vyschlé řečiště se rozšiřovalo a terén vypadal o něco lépe.

*****

Po půlnoci už bylo jasné, že takhle to dál nepůjde.

Smečky pronásledovatelů se zbavit nedokázali, a když vjeli do slepé soutěsky a museli se ve spěchu vracet, poručík Ashworth dospěl k razantnímu rozhodnutí.

„Nepatrná šance, ale může se vyplatit,“ řekl, když mariňáci pobrali zbraně a veškerou munici, kterou byli schopni unést při pěším přesunu. Buginy přepnuli do plně automatických režimů, aktivovali autodestrukční bloky a veškeré jejich ovládací prvky sloučili do společného dálkového ovladače.

„Shapiro, ty je budeš řídit,“ rozhodl poručík. „Ostatní od tebe přeberou část tvé výzbroje.“

Spojař kývl.

„Bude to fungovat?“ pochyboval jako obvykle Poggy.

„Ti parchanti se poženou za nimi jako namydlení a nás si nevšimnou,“ řekl Quaid a nadhodil si na zádech bergen napěchovaný k prasknutí. „A jestli ne, tak jsme v loji.“

„Zkusím je dotáhnout co nejdál,“ řekl Shapiro. „Až to zjistí, budou se zatraceně divit.“

Porter si přes hrudník a záda navěsil zkřížené nábojové pásy, které vytahal z plastových schránek, upravil chrániče na loktech a stáhl manžety rukavic. Zvedl ze země kulomet a byl připravený k odchodu.

„Patnáct minut,“ upozornil Wheeler.

Okrový měsíc zapadl za vysoké štíty a jejich předhůří se ponořilo do tmy.

Vojáci zapojili aktivní rušiče, nastavili systémy ITWDS na optimální výkon a pustili se rozpukaným lávovým polem k nedaleké roklině. Shapiro sice nesl pouze svou pušku a zásobníky v taktické vestě, ale řízení odjíždějících bugin mu znesnadňovalo chůzi v nerovném terénu.

Sotva se skryli, proletěl kolem Pátrač a za chvíli se ozval rachotivý hluk přijíždějících transportérů.

Nepřítel skočil na vějičku.

Mariňáci se proplížili korytem vyříznutým ve skalách a zamířili do kopců, kde měli největší šanci uniknout.

Poručík Ashworth se přesto zastavil na jakési plošině a ohlédl se do údolí, kde na jeho jižním konci lokátor zaznamenával vzdalující se vozidla. „Shapiro?“

„Propojil jsem systémy autonomního řízení se satelitní navigací, pane,“ řekl spojař a přebral od Burkova svůj bergen, „takže se o ně nemusíme starat. S trochou štěstí je nechytí dřív jak ráno.“

Porter zkrátil popruh kulometu, aby nebyl tak volný, a stoupl si vedle Wheelera. „Zase si zaběháme, Drobečku.“

Ten se na něho úkosem podíval. „Už mi to chybělo.“

Seržant naposledy zkontroloval své muže. „Připraveni?“

Vojáci souhlasně zamručeli.

„Tak se do toho opřeme!“

Rychlým poklusem vyrazili.

VIII. KAPITOLA

Vojáci odpočívali na placatých kamenech. Během tří hodin zrychleného přesunu se odklonili od původního směru a obloukem se stále víc stáčeli k severu. Jak terén vytrvale stoupal, dostali se postupně ze suché a neúrodné oblasti do vlhčího klimatického pásma. Na místní poměry nezvykle bujnou vegetaci zásobovaly životadárnou vodou četné říčky a déšť z častých bouřkových přeháněk, které s sebou přinášely mraky klesající od hradby horských velikánů na západě.

„Kurva!“ zaznělo Quaidovo tlumené zanadávám následované ostrým třesknutím.

„Proboha, co vyvádíš?!“ vyjel seržant Dickinson.

„Rafnul mě jeden z těch divnejch pavouků!“ zanaříkal voják. „Rozmázl jsem ho pažbou, hajzla.“

Burkov přelezl k postiženému. „Ukaž, mrknu se na to.“

„Tady na zápěstí.“

„Nemáš si sundávat rukavice, tvoje blbost.“ Burkov prozkoumal dvojici zarudlých teček na kůži a potom zbytky hmyzího tělíčka velkého jako pěst. „Tenhle je neškodnej. Štěstí, že to nebyl podobný druh s fialovými kusadly. To bys měl vážnej problém.“

„Myslíš, že mám čas čumět každý potvoře do sosáku?“ ohradil se Quaid. „Jsou jich tu mraky, lezou z děr, když ucejtí teplý maso, a já jsem úplně vyflusanej.“

Burkov se podíval na údaje biosenzorů.

„Nejsi na tom hůř než my ostatní,“ konstatoval.

„Tos mě vážně uklidnil, brácho,“ potřásl voják hlavou. „Bez tebe bych to nepoznal.“

Zdravotník zalovil v příruční lékárničce a hodil mu do nastavené dlaně čtyřbarevnou kapsli. „Spolknout a pořádně zapít. Posílí ti imunitu.“

Quaid mu ukázal kolečko z palce a ukazováku, strčil si do pusy plastový náustek a hltavě polykal.

„Konec pauzy, pánové,“ upozornil je seržant. „Zvedejte svoje líný zadky!“

Porter se opřel o kulomet jako o berli a vyštrachal se na nohy.

Wheeler svižně vyskočil. „Vypadáš, že seš zralej na nosítka.“

„Hele, neměj péči.“ Porter spustil zrcadlové hledí. „Na tebe pořád stačím.“

Poručík se ohlédl přes rameno, ale s vypnutým nočním viděním rozlišil mezi symboly taktického plánu pouze obrys vojáka s kulometem.

Drobeček se vsoukal do popruhů obrovského báglu plného munice.

„Spolehlivě,“ řekl a spokojeně mlaskl.

Oranžové slunce se teprve chystalo objevit, ale teplota již stoupala. Slyšet nic nebylo, z pahorkatiny pod nimi se k nim nedonesla žádná ozvěna boje, ale mariňáci přesto v posledních útržkovitých záběrech zahlédli střílející kanóny a miniguny, modravý kouř a občas se objevila hnědá zem a blednoucí nebe.

A pak displeje ztmavly.

„Šikmoočkové budou ďábelsky nasraní, úplně je vidím,“ řekl Muray a odehnal brouka se zahnutým sosákem, který mu zakroužil před obličejem.

„Teď už to vědí s jistotou,“ řekl Shapiro.

„Doufám, že jim pořádně zatopili.“

„Budiž jim země lehká,“ prohlásil Kirsten a sepnul ruce.

*****

Z minut se stávaly hodiny, z metrů kilometry.

Muray doběhl k údolíčku, přikrčil se a pomocí senzorů, včetně vlastního zraku, přehlédl rovné dno utopené ve stínu zbývající noci.

Zběžná kontrola před nebezpečím nevarovala, počítačové vyhodnocení bylo negativní.

Takzvaným prasátkům, falešným odrazům vyvolaným ložisky železné rudy těsně pod povrchem, nevěnoval Muray pozornost a seskočil do dvoumetrové hloubky.

Ještě než dopadl, uvědomil si, že je zle.

„Kontakt!“ hlesl a otáčel se k dutině pod převisem.

Chlapi se rozvalovali na žlutém mechu a odpočívali. Bývali horníky, ale snadné vítězství nad proradným režimem, který vládl Esperanze tolik desítek let, z nich udělalo nadšené přívržence Revolučních gard. Oslavovali, dokud je místní předáci neposlali do téhle bezútěšné pustiny.

To již tak veselé nebylo.

Zaprvé vůbec netušili, proč tu jsou. Nikdo se jim nenamáhal nic vysvětlit, pouze je obden vysílali na patnáct kilometrů dlouhé štreky, kdy se nesměli odchýlit z vyznačených tras. Bloumat po prázdných kopcích je nijak zvlášť nebavilo, ale také o tom moc nepřemýšleli. Pokaždé prošli svůj úsek co nejrychleji a na zbývající hodiny si našli skryté místečko, kde se prospali, a ráno při návratu do tábora nahlásili, že nic zvláštního neobjevili.

Zrovna jako nyní.

Hleděli na zbytky nepojmenovaných souhvězdí a klábosili o zbytečnostech. Probrali ty báječné bílé štětky, co nedávno dorazily ze Sluneční soustavy, málem se pohádali kvůli politice a svorně se vysmáli koloniální armádě, která se roztroušena po planetě snažila o nemožné - zvítězit se svou obrovskou technologickou převahou nad odhodlanými chudáky, co měli sotva vlastní pušku.

Quaid, Burkov a Porter, kteří tvořili čelo postupujícího družstva, uviděli stejný obraz jako Muray. Byli pouhých třicet metrů pozadu, ale to znamenalo totéž co několik parseků.

Čtyři Číňané zírali s otevřenými ústy a líně reagovali. Pátý byl mnohem hbitější.

Sáhl po zbrani.

Muray zachoval chladnou hlavu, pustil automatickou pušku s granátometem a pravačkou sjel k pouzdru s pistolí, přestože horník již zvedal automat ruské výroby.

Na taktizování není čas.

Porter následovaný Burkovem a Quaidem se vrhne z travnatého úbočí.

Muray tasí pistoli a současně klesá do pokleku.

Porterovi dopad skoro vyrazí dech.

Pokrčená kolena neabsorbují bezezbytku všechnu tu váhu, kterou nese. Bolestivý šíp vystřelí z kříže podél páteře, obratle zaskřípou.

Vyhekne.

Chlapík v černé uniformě nestíhá vystřelit.

O zlomek sekundy.

Dzing, dzing.

Tmavý otvor uprostřed čela, šumivý výtrysk krve z rozervaného hrdla.

Ukazováček tápe, hledá spoušť.

Levná útočná puška padá do mechu.

Zbylá čtveřice se teprve snaží vyhrabat na nohy, zatímco pátý se hroutí.

Vteřiny váznou v lepivých chuchvalcích.

Porter se ožene kulometem po nejbližším obličeji s úzkýma očima. Těžkou zbraň nemůže jinak použít, výstřely by bylo slyšet na kilometry daleko.

Adrenalin je zvláštní droga.

Umlčet!

Zneškodnit!

Prudké máchnutí, drtivý úder pažbou, výpad masivní hlavní.

Praskání kostí.

Chropot.

Burkov hodí vrhací nože, Muray opět vystřelí.

Dzing.

Quaid se otáčí a hledá.

Není koho zabít - byl příliš pomalý.

Porterovy ruce připomínají písty. Sekají a švihají.

Rudá opona v blýskavé tmě.

Tři páry rukou ho popadnou a táhnou pryč.

„Sakra, přestaň!“

Porter se vzpamatovával, okolí se projasňovalo.

„Kurva, čum!“ zaslechl podivný tón v Quaidově hlasu.

„Vždyť s ho rozbil na kaši!“

Do dolíku se přesunuli i ostatní.

Poručík a seržant obhlíželi výsledek střetu obzvlášť pozorně.

„No, ale fuj,“ uškleboval se Poggy. „Čípak je ta řezničina?“

Muray poklepal Porterovi na helmu. „Jinak to nešlo.“

„Nikoho jste mi, kurva, nenechali,“ stěžoval si Quaid rozmrzele.

„Měls hnout prdelí.“

„Táhni někam!“

Porterovi se z pohledu na zabitého udělalo zle.

„Dobrý?“ zeptal se poručík Ashworth.

„Myslím, že ano.“ Porter potřásl hlavou a odvrátil se.

Takhle ne…

„V pohodě,“ řekl seržant Dickinson a poplácal ho po rameni.

„Chceš něco?“ nabídl mu Burkov z lékárničky.

„Ne, kdepak,“ odmítl Porter. Dlaní si promnul obličej a zhluboka se napil.

„Moc zblízka, co?“ Muray vyměnil zásobník v pistoli za nový.

„Nechtěl jsem vystřelit.“

Muray kývl, klekl si k mrtvému a prohledal mu kapsy. Když nic nenašel, otočil ho na záda a podíval se mu do vytřeštěných očí. „Smůla, hombre.“

„Jsou čistí,“ řekl Quaid. „Nic zajímavého u sebe nemají.“

„Někam je schovejte,“ poručil seržant Dickinson, „ať je hned nenajdou.“

*****

„Informace, které máme, jsou bůhvíjak staré,“ řekl poručík Ashworth během krátké přestávky.

„Neschopnost,“ zavrčel seržant. „Pět chlapů se tady jen tak válí. To mi nejde na rozum.“

„Jsme úplně slepí, pane,“ brblal Poggy. „Co když příště padneme do náruče kvalitně vyzbrojené hlídce, která chrápat nebude?“

„Průser,“ ucedil Quaid. „Co jinýho?“

Poručík zamyšleně prohlížel rozvinutý displej. Data nahraná před začátkem mise žádná vodítka neposkytovala, rozložení pozic a pohyb nepřítele v oblasti mohl rovnou odezírat z věštecké koule.

Byli k naprosté samostatnosti vycvičení, přesto šlo o poměrně nestandardní situaci.

„Požádám o vyslání průzkumného prostředku,“ řekl.

„Stojí to za pokus, pane,“ podpořil jej jeho zástupce.

Ashworth chvíli uvažoval.

Pořád sice platila striktní omezení o zákazu bojových letů, jenže ta se pravděpodobně netýkala nasazení bezpilotních strojů. Tyhle hračky v současnosti málokdo používal, armáda jich měla plné sklady, takže by mu velení mohlo vyhovět.

Porušení radiového klidu byla věc druhá.

Výhody však převažovaly.

„Oko; já Charlie jedna…“

*****

HALE-UAV (High Altitude Long Endurance-Unmanned Aerial Vehicle - bezpilotní letoun s dlouhou vytrvalostí ve vysokých výškách), používaný většinou pro špionážní operace, se řítil k povrchu Esperanzy. S pozvolnou ztrátou rychlosti roztahoval dlouhá křídla a zapojoval vysoce citlivé senzorické systémy.

Jedenáctičlenné družstvo námořní pěchoty zastavilo poručíkovo rozmáchlé gesto.

Na zabezpečeném okruhu je totiž volala pomocná korveta, která letoun vypustila.

„Charlie jedna; já Oko dva, zřizuji vysokorychlostní přenosový kanál, připravte se!“

„Charlie jedna čeká, Oko dva.“

„Co těm buzerantům tak trvalo, vždyť je skoro poledne?!“ vztekal se Muray. Tvář měl staženou do bolestivé grimasy, černé kruhy pod očima, kůži popelavou vyčerpáním.

„Buď rád, že se vůbec k něčemu rozhoupali,“ zamumlal Burkov. Ohnul se a plivl si mezi nohy. Když se podíval směrem, odkud přišli, viděl fascinující panorama nekonečných pahorků, jejichž počátek se milosrdně halil do mlhavého oparu.

Stačilo deset sekund, aby se mapy zaplnily sítí nových podrobností. Rovněž se upřesnily pozice, jež vykazovaly aktivitu, kterou špionážní programy vyhodnotily jako činnost nepřítele.

Anděl strážný fungoval bezchybně.

„Do prdele!“ vydechl Tanaka.

Poručík Ashworth a seržant Dickinson jen nevěřícně polkli.

I když postupovali neznámým terénem s maximální opatrností, ničeho si nevšimli. Dokonce si mlčky gratulovali k tomu, že pronásledovatelé jejich stopu nejspíš vůbec nezachytili, protože je za sebou ani jednou nezahlédli.

„Asi jsme se propasírovali středem pojebanýho skautskýho městečka,“ okomentoval situaci Poggy.

„Těch je!“ neovládl se Kirsten.

Nejzajímavější na tom bylo, že osobní lokátory takové množství lidí a techniky neodhalily. Až specializovaná čidla HALE-UAV, která

nepoužívaly ani běžné vojenské satelity, předvedla nebezpečně odkrytému družstvu mariňáků tu hrůzu.

„Vypadá to jako obrovský půlměsíc, či co," řekl Muray tiše.

„Obrana?"

„Ale kolem čeho?"

Porter přepnul na vysílání z průzkumného letounu a nastavil si na hledí panoramatické zobrazení.

Krajinu protínalo gigantické, i když nepříliš široké pásmo, které se hemžilo početnými skupinkami vojáků a pevnými opěrnými body. Dál na jihozápadě, kde lesy ustupovaly otevřenému terénu, se pohybovalo plno vozidel.

„Máme z prdele kliku," zasyčel Quaid a přitiskl se ke kmeni obrostlému vlhkým lišejníkem. Puškou mířil do trsu hustých kapradin, jež mu zakrývaly výhled.

„Panebože," zamumlal Shapiro.

„Co s tím, pane?" naklonil se seržant k poručíkovi.

Velitel družstva zafuněl. „Vrátit se nepadá v úvahu. Budeme pokračovat a snad na opačné straně najdeme skulinu, kudy proklouznout. Každopádně uvnitř toho kruhu není ani noha."

„Fajn, ale co to znamená, pane? Nikdo mi nenamluví, že o téhle manévrech na štábu flotily nevědí!"

Portera však zajímalo něco docela jiného.

V tlumeném světle přehledového displeje, skrčený za kluzkým balvanem a s kulometem připraveným k palbě, se soustředil na prázdnou oblast, jakousi elipsovitou kotlinu zakousnutou do skalnatého masivu, která ho kdovíproč přitahovala. Zvýraznilo se území o rozloze zhruba patnácti čtverečních kilometrů, ale obraz byl nepochopitelně rozostřený.

Mohlo to znamenat cokoli.

Probral ho zvuk, který připomínal doznívající svistot.

Zobrazování se automaticky vypnulo, plocha hledí se ve zlomku sekundy vyčistila.

Při pohledu na nebe uviděl rozplývající se šedivou kouřovou stopu.

Byli v ohrožení? Přišli na ně?

Pohledem prostřednictvím kamer HALE-UAV se bleskově ujistil, že družstvu Charlie nebezpečí nehrozí. Ale s dalším výstražným

symbolem, který vyslal průzkumný letoun, a ohnivým šípem ženoucím se oblohou, pochopil.

„Hajzlové!“ uslyšel Muraye ve sluchátkách.

„Vedle,“ řekl seržant.

„Pozor, ještě jedna SAM!“ Muray málem vykřikl.

I tentokrát střela cíl minula.

Kouřová stužka se zkroutila, otočila se a vysoko ve vzduchu se zablesklo. Teprve až po chvíli se k nim doneslo rachotivé zadunění.

„Je vysoko, do třiceti tisíc nedosáhnou,“ řekl Shapirův hlas z interkomu.

Porter se málem stačil zaradovat, jenže obraz přenášený na hledí bez jakékoli příčiny zprůhledněl a zmizel.

Bylo po průzkumném letounu.

*****

„Jiného ptáčka nepošlou,“ řekl poručík Ashworth. „Zvlášť, když je jisté, že rákosníci zasáhnou letouny i v takovéhle výšce.“

Seržant Dickinson pokrčil rameny. „Nevydržel ani patnáct minut, ale zvládneme to i bez něj. Máme k dispozici kompletní mapy, jen to holt bude trvat o něco déle.“

„Nesundali ho raketami,“ řekl Porter.

„A čím asi, ty chytrolíne? Šutrákama?!“ Muray si zaklepal ukazováčkem na helmu. „Třeba ta poslední měla tandemovou hlavici s vlastním navedením.“

„Kvalitní protiletadlové střely se dneska objednávají na dobírku,“ ucedil poručík znechuceně. „Prostor kolem žádné planety se nedá uhlídat, natož neprodyšně uzavřít. Některé dopravní společnosti za pořádný balík propašují cokoliv a kamkoliv.“

„Vzhledem k tomu, že na Esperanze bývaly bohaté doly…“ nakousl Kirsten.

Dopovědět nemusel.

„Vědí o nás?“ zkoušel to zatím z jiného soudku Poggy.

„Podle všeho ne.“

„Pozor!“ sykl Tanaka, který slyšel jako rys. „Mám kontakt!“

„Obrana!“ sykl seržant Dickinson do dlaní přikrytého mikrofonu.

„Nejvyšší čas zvednout kotvy,“ zahučel Shapiro, ale neznělo to ustrašeně.

Wheeler se stáhl do křovisek jako poslední.

Přesvědčil se, jestli zde nezanechali něco, co by upozornilo na jejich přítomnost, a se zbraní namířenou do stínů zmizel v kapradí jako duch.

*****

Pozdě odpoledne se obloha zatáhla a spustil se prudký déšť. Jedenáct mariňáků se probíjelo vysokým travnatým porostem, obcházelo neprostupné houštiny, klouzalo po rozmoklé zemi a přelézalo vysoké skalní prahy. Krajinu zahalila hustá mlha, takže Pátrače spatřili úplně na poslední chvíli.

„Bacha, bacha!“ zasípěl Tanaka.

Tmavá silueta se vyloupla z chuchvalců zvláštně narůžovělé páry rovnou před nimi.

Vojáci znehybněli ve snaze uniknout dronově pozornosti.

Stroj udělal otočku, snesl se níž a k jejich velkému překvapení odletěl.

„Všimnul si nás?“ Porter vylezl z mělké díry a setřepával z kalhot a neprůstřelné vesty hroudy lepivého jílu.

„Určitě ne,“ mínil Poggy. „To by udělal jinej bengál.“

„Nechtěl nás vyplašit,“ utrousil Wheeler mrzoutským tónem.

„Ty taky musíš vědět všechno nejlíp, co, Drobečku?“ zaškaredil se Lišák.

„Otázka je proč?“ zamumlal si pro sebe poručík Ashworth. Rozvinul displej a na cosi se soustředil.

„Předpokládejme, že vědí, že tu někde jsme,“ poznamenal Porter. „Tahle oblast je pro ně z nějakého důvodu strašně důležitá, proto jí tak důkladně obšancovali. Jenže my jsme se do ní propašovali, a to jim asi udělalo čáru přes rozpočet. Nepronásledují nás, nedělají žádnej cirkus. Podle mě hrají mrtvé brouky jenom proto, abychom odtud co nejdřív a bez kraválu vypadli.“

Velitel družstva se na špinavého vojáka zkoumavě zadíval. „Pokračujte, Portere.“

„Tipnul bych, že nás z obranného pásma klidně nechají vyjít, a až potom to se vší parádou rozbalí.“

„Proč?“ zopakoval seržant Dickinson jako ozvěna.

„Nestojí o to, abychom se jim tu promenádovali. Nebo nechtějí na cosi zřejmého upozorňovat.“

„Na co?“

Porter vytáhl z paměti ITWDS snímek elipsovité kotliny, kterou pořídil průzkumný letoun, a dal ho všem k dispozici. „Třeba na tohle.“

„Je to rozmazaný,“ zafuněl Muray.

„Ale něco tam fakticky je,“ řekl seržant opatrně.

„Leda rýžový pole,“ zavtipkoval Quaid.

„Co když jde pouze o obrovskou boudu, pane?“ namítl Shapiro. „Krycí manévr, návnada?“

„To nemůžeme vědět, dokud se o tom nepřesvědčíme,“ řekl poručík Ashworth.

Seržant významně popotáhl nosem. „Zvládneme to do dvou hodin.“

Quaid s Murayem obrátili oči v sloup.

Pomyšlení na další zacházku se jim nezamlouvalo. Nechtěli nic jiného, než se dostat, třeba i probojovat do bezpečného sektoru a zavolat evakuační jednotku, aby je vyzvedla a dopravila co nejdál odtud. Nejlépe na oběžnou dráhu, kde by si mohli pár dní odfrknout.

Porter však s poručíkem souhlasil.

Nehledě na únavu byl najednou hrozně zvědavý.

Úplně ho to posedlo.

Burkov rozdal dávku povzbuzujícího preparátu a družstvo Charlie odbočilo od původního směru.

„Bude ta rezervace stát za to?“ zeptal se Kirsten nevinně.

Wheeler nesrozumitelně zavrčel.

Porter si nadhodil kulomet a vyrazil jako poslední.

Mlha stoupala z mokré země, všude kolem bylo slyšet šumění, jak ze stromů padaly kapky deště.

Pátrače naštěstí nezahlédli.

*****

Dostali se do lesa a vydali se k podkovovitému hřebeni. Půlhodina odpočinku bodla, ale unavené svaly ztuhly a nyní dalo práci je rozpohybovat. S námahou vyšplhali do příkrého svahu, přesmýkli se přes ostrý zlom a doslova se proplížili úzkým údolíčkem.

Z nízkých mraků vytrvale mrholilo. Teplota klesla a pichlavý vítr se stočil přímo ze severu.

Ploužili se nepříjemným mokrem a někteří v duchu pořádně nadávali.

„Kóta dva-osm-tři, to je támhleten vrcholek," ukazoval poručík Ashworth na poslední úsek. „Odtud bychom měli mít kotlinu jako na dlani."

Muray, který nerad přenechával čelní pozici někomu jinému, pokračoval v udaném azimutu. Stoupal do kopce a hledal nejschůdnější cestu. Nejenže dával pozor, aby neuklouzl na slizkém koberci šedivého mechu, ale také vytrvale pátral po nástrahách nebo léčkách a navíc sledoval údaje vlastního systému DTD.

Byl na své schopnosti náležitě pyšný. Však své zásluhy občas důrazně připomínal.

Hlavně, když byl nacamraný jako žok.

„Jsem nahoře," ozval se asi po dvanácti minutách. „Prostor zajištěn, čisto!"

Zbytek mariňáků se k němu přesunul a utvořil kruhovou obranu. Poručík a seržant se pustili do rozboru toho mála informací, které měli k dispozici.

„Na druhý konec je to bezmála tři kilometry," poukázal seržant Dickinson.

„Zůstaneme tady, protože nemá smysl pouštět se dolů, dokud není alespoň trochu vidět," řekl poručík Ashworth. „Ta zatracená mlha nemůže vydržet věčně."

Porter se krčil za kmenem, který vyvrátila silná vichřice, a kryl levou část perimetru. Termovize mu byla ve studené mlze zahuštěné mrholením skoro k ničemu, viditelnost se udržovala do slabých sto padesáti metrů a pak šmytec.

Dál se tyčila neprůhledná šedivá stěna.

A v ní se mohlo skrývat cokoli.

Zvolna se nadechoval nosem, vychutnával směs chladného vzduchu, páry stoupající z rozmočené půdy, hutného pachu hniloby a tlejícího rostlinstva. Pátral v nadýchaných kotoučích mlhy, které k němu hnal vítr z neviditelného údolí. Kulomet opíral o pahýl zlomené větve, pažbu vloženou do ramene.

*****

Pořád pršelo, ale pár minut po soumraku vítr najednou zesílil a vyhnal mlhu z údolí.

Družstvu Charlie se v ubývajícím světle naskytl výhled do bezmála kruhové prolákliny s prudkými, většinou špatně schůdnými svahy, porostlými bujnou vegetací. Na protější straně se údolí zakusovalo do kolmé stěny mohutného útesu a vytvářelo tam jakousi přírodní, dobře chráněnou kapsu.

A tam čekalo překvapení.

Nepravidelný výklenek o rozloze několika hektarů odděloval od zbytku kotliny dvojitý plot a masivní betonové zátarasy. Ten vnitřní byl pod vysokým napětím, protože na podpěrných sloupech visely složité hrozny izolátorů. Za ním se na pečlivě zarovnaném terénu nacházelo pět stříbřitě se lesknoucích kopulí velkých jako čtyřpatrové obytné domy. Jejich pláště potažené kovovou fólií chránila důmyslná síť šestiúhelníkových profilů a při zemi silné mříže. Uprostřed se tyčila štíhlá stavba vysoká přibližně čtyřicet metrů, která připomínala obilné silo. Na žádném z objektů mariňáci nepozorovali viditelný vstup, což však neznamenalo, že by nemohly být umístěny z té strany, kam neviděli. Pomocné komunikace a plochy byly upravené, holá hlína zarovnaná a sporé ostrůvky střapaté trávy nakrátko sestřižené. Nikde se nic nepovalovalo, dojem pořádku byl dokonalý - skoro až přehnaný. Pozemek protínala silnice, která začínala u skalního portálu s uzavřenými pancéřovými vraty, pokračovala přes dvojité oplocení, aby se teprve venku stočila k jihu a zamířila trojitou serpentinou pryč z údolí.

„Tě pic," uslyšeli ve sluchátkách Murayovo udivené zahvízdnutí. Ležel přikrytý hejkalem u hrany srázu a mezerou v nahnědlých třásních zabíral nejzajímavější detaily.

„Vypadá to jako pitomý vojenský objekt," řekl Shapiro.

„Nebude od věci poslat zprávu SIOC," zamyslel se velitel družstva. „Třeba je to probere."

*****

Reakce operačního důstojníka byla dost zvláštní.

Nejprve se dvakrát ujistil o tom, co mu poručík Ashworth popisoval, a poté si nechal poslat minutový záznam. Nakonec jim přikázal, ať setrvají na místě, a bez vysvětlení se na čtyřicet minut odmlčel.

Mariňáci během trpělivého čekání pozorovali oplocené stavby a zjistili, že z jedné kopule vede tenké izolované potrubí ke vstupnímu portálu a dál po skalní stěně kolmo nahoru, kde se jim po stovkách metrů ztratilo z dohledu. Byli provlhlí a navzdory speciálnímu prádlu jim byla zima. Porter rozlomil čtyři tyčinky chemických ohřívačů a zastrkal si je pod neprůstřelnou vestu a do kapes u kalhot, někteří si třeli ruce, nebo se snažili jinak rozpohybovat.

„Charlie jedna, já Oko," ozvala se konečně velitelská fregata.

„Charlie jedna, na přijmu," odpověděl poručík.

„Charlie jedna, jaká je u vás situace? Jste v kontaktu s nepřítelem?"

Seržant Dickinson nespokojeně potřásl hlavou, poručík Ashworth pokrčil rameny. Proč se na to dozorčí důstojník ptal, stačilo přece na oblast zaměřit pozorovací satelit, a hned by všechno viděl.

„Kontakt negativní, Oko. Před zhruba třemi hodinami nad námi proletěl Pátrač, ale není jisté, jestli nás zpozoroval. Od té doby jsme čistí."

„Rozumím, Charlie jedna. Počínaje tímto okamžikem je vám zvýšena operační priorita na stupeň A a současně jste převedeni z vševojskového velení pod výhradní pravomoc SOCOM. Přeladíte se na jejich komunikační okruh a budete se řídit jejich pokyny. Potvrďte."

Porter se podíval po Wheelerovi, který naznačil drobné tázavé gesto. Vojáci se ošili nepříjemnou předtuchou. Áčkovou prioritu dostávaly zvláštní jednotky při extra nebezpečných nebo obzvláště důležitých misích. Byla to tak zřídkakdy udělovaná kategorie, že ani protiteroristická komanda zasahující při únosech lidí zastávajících významné funkce ve vládních exekutivách nebyla nikdy výš než B+.

„Oko, já Charlie jedna; rozumím. Přecházím na kanál SOCOM a vyčkám na současné pozici."

Poručík Ashworth se ohlásil na nové frekvenci, ale změny pokynů se nedočkal. Strohý hlas nového operačního důstojníka jim nařídil, aby zůstali tam, kde jsou, a monitorovali údolí, dokud nedostanou rozkazy, které se pro ně teprve zpracovávají.

To bylo vše.

Seržant Dickinson určil hodinové hlídky na pozorovatelně a vystřídal poručíka, kterému únavou padala víčka.

Porter, na něhož vyšla záloha, seděl na tenké izolační fólii mezi batohy a odloženou výstrojí a civěl do prázdna. Jakoby z dálky vnímal tupou bolest v unavených svalech, ale co bylo horší - nedokázal se zbavit lezavých záchvěvů chladu.

Otřásl se.

Po zádech mu přeběhla husí kůže. Vyčerpané tělo nedokázaly zahřát chemické ohřívače ani zvláštní dávky energetické stravy a posilujících preparátů, které jim na poručíkův pokyn rozdal Burkov.

Opřel se o bergen a natáhl nohy, kam až to šlo.

Což nebylo daleko, protože většinu provizorního přístřešku pod maskovací sítí zabíral chrnící Wheeler.

Podíval se na podrážky obalené lepkavou hlínou a útrpně se ušklíbl.

Pažbu kulometu opřel o pokrčené koleno, hlaveň si položil přes hrudník tak, že mu vyčnívala nad levým ramenem. Jednou rukou pilu objal a zavřel oči.

Nic jiného na práci stejně neměl.

Tichá studená krajina se utápěla v houstnoucím soumraku a mrholení přešlo v déšť.

*****

„Charlie jedna, dravec!“ ozval se na vyhrazeném okruhu hlas, který překypoval energií a evidentní nesmlouvavostí.

„Dravec, já Charlie jedna.“ Velitel družstva si protřel oči a snažil se usilovně probrat k plnému vědomí.

„Posíláme vám dispozice vašeho nového úkolu. Až to budete mít kompletní, potvrďte příjem.“

Poručíkovi se přes levou polovinu hledí vzápětí převalila několikasekundová vlna zhuštěných dat, které dorazily z velitelské lodě prostřednictvím přenosového satelitu. Program osobního systému je okamžitě rozšifroval a poskytl mu stručný přehled.

Nebylo toho moc, žádné podrobnosti, přesto měl poručík Ashworth pocit, jako by vyinkasoval nečekaný úder na solar.

„Dravče, to znamená…“ vlastní hlas mu v uších ohavně zaskřípal.

„Rozumíš perfektně, Charlie jedna. Flotila nemá tým, který by byl schopný tuto věc okamžitě řešit, a speciální armádní jednotky momentálně plní své vlastní úkoly. Veškeré použitelné zálohy SPECOPS se nacházejí mimo účinný dosah tvé operační oblasti.“

„Chápu, co se po mně požaduje, Dravče, ale disponuji tak mizivými prostředky, že se mi podobný pokus zdá jako vyslovený hazard!“

„Rozumím ti, ale nemáme jinou volbu. Zbývá to na tobě, Charlie jedna!“

Poručík, otřesený náhlým vývojem, se nezmohl na odpor.

Ve sluchátkách pípl melodický signál a objemný soubor dat mu byl plně k dispozici.

*****

„Pane?“ nevydržel seržant, který poručíka po očku pozoroval.

„Zásadní změna priorit, alespoň co se nás týče,“ řekl poručík Ashworth do interkomu.

Vojáci se shromáždili kolem displeje a pozorně sledovali jeho výklad.

„To, co pod námi vidíte, je výzkumné středisko, které zde před sedmi lety vybudovala divize zvláštních služeb Správy pro mimozemské kolonie.“

„To je ale armádní organizace, pane,“ přerušil jej Burkov.

Velitel družstva přejel pohledem po obličejích zamalovaných hnědozelenými kamuflážními barvami. „Ano. Komplex byl na Esperanzu umístěn z důvodu řídkého osídlení a její výhodné polohy daleko od centrálních hvězdných systémů.“

„Co tam dole prováděli?“ vyptával se zvídavý Tanaka.

„Některé programy biotechnologického charakteru, které nelze ze zřejmých důvodů realizovat v oblastech Sluneční soustavy. Revoluční gardy, které nedávno ovládly Esperanzu, si s výzkumným střediskem nevědí rady, i když bezpochyby znají jeho cenu pro určité kruhy. Proto jej pečlivě střeží. Co se stalo s vědeckým týmem, který tu pracoval, nikdo neví. Předpokládá se, že Číňané všechny zlikvidovali.“

„Velení nic nepodniklo, pane?“ podivil se Shapiro.

„Byly nezávisle na sobě vyslány dvě početné skupiny rangerů, ale ani jedna neuspěla. Vzdušně výsadková operace rovněž ztroskotala.

Takže zatímco nahoře zjišťovali, co s tím, my jsme čirou náhodou pronikli až sem.“

„Jsme nejlepší!“ odfrkl si Quaid.

„Tohle všechno je v těch informacích, pane?“ zeptal se Porter nečekaně.

„Skoro,“ zavrtěl hlavou poručík Ashworth.

„Co máme udělat?“ zeptal se prakticky seržant Dickinson.

„Dostat se dovnitř, prohledat laboratorní komplex, zlikvidovat, na koho narazíme, a poté jej zničit.“

„Kurva, šéfe!“ ozval se Muray.

„Šílenost, pane!“ nesouhlasil seržant. „Nemáme po ruce vůbec nic, vybavení ani techniku!“

„To nikoho, zdá se, netrápí,“ řekl poručík. „O vybavení se starat prý nemusíme, vše potřebné nám dopraví, až základnu obsadíme.“

„Jsme armádní jednotka, pane. Ne jako ti řezníci ze skupiny zvláštních operací, kteří mají takové akce v popisu práce.“ To bylo poprvé, co slyšeli seržanta proti něčemu protestovat.

„Chápu, ale co s tím mám, sakra, asi dělat?“ řekl poručík. „Berte to jako běžný úkol a neřešte to. Prostě jsme se nachomýtli v nesprávný čas na nesprávném místě.“

Dickinson potřásl hlavou jako unavený býk. „Prve ta fregata, a teď zase tohle. Nemáte pocit, pane, že jsme ocejchovaní? Jakmile hrozí, že se provalí něco o černotách, které koloniální armáda za zády Kongresu provádí, hodí tam naše družstvo.“

„Snad shoda náhod. Zatím tomu věřím.“

Vojáci shromáždění kolem velitele mlčky přikývli, i když mnohé napadlo, že lidé, kteří toho vědí příliš, často záhadně mizí.

„Jak se tam dostaneme, pane?“ zeptal se bez výčitek seržant Dickinson. „A ví se vlastně, kolik povstalců ji momentálně hlídá?“

Porter se ohlédl přes rameno. Mezerami v křoví se daly zahlédnout obrysy stříbřitých kupolí.

„SOCOM nám poskytne veškerou možnou podporu, proto ta nejvyšší operační priorita. Co vidíme, je pouze zlomek toho, co je umístěno v podzemí, kde jsou nejdůležitější laboratorní sektory.“

„Ještě lepší!“ zafuněl Muray. „Skrz ty vrata se prokoušeme.“

Poručík po něm hodil naštvaným pohledem. „Není to naštěstí jediný vstup. Existuje i cesta montážní šachtou, ačkoli není v plánech oficiálně

uvedena. Snad ji nechali z opatrnosti otevřenou pro podobné nouzové případy, kdo ví? Vede od té kupole vlevo. Tím obejdeme tři kontrolní stanoviště a dostaneme se až do vnitřního bezpečnostního pásma. Její vyústění jsou zajištěna a personál o ní nevěděl. Rozvědka si je téměř jista, že povstalců není víc jak dvacet.“

„Zní to moc hezky, pane, aby v tom nebyl háček,“ poznamenal Dickinson nedůvěřivě.

Poručík se netypicky ušklíbl. „Obranný systém laboratoří je na super špičkové úrovni, některé prvky jsou mimořádně tajného charakteru a nebyly doposud nikde použity. Funguje zcela autonomně a většina jeho funkcí se nedá ovlivnit nebo vyřadit zvenčí. Všechny ty sestřelené letouny, včetně Valkýr a našeho HALE-UAV, byla jeho práce, ne Číňanů. Chrání prostor kolem základny bez ohledu na to, o koho se jedná. Nerozlišuje mezi nepřátelskými a vlastními jednotkami; jeho úkolem je zlikvidovat vše, co se dostane do jeho dosahu. Což znamená, že slibovaná podpora se neuskuteční dřív, než jej odpojíme.“

„A to provedeme jak, pane?“ vyzvídal Dickinson tvrdohlavě. „Nakráčíme k hlavní bráně a zaklepeme? Ta skvělá ochrana nás rozpráší na atomy, jakmile strčíme do kotliny nos, natož abychom se dostali přes oplocení do areálu. A povstalci? Ti nebudou hnípat s rukama v klíně, když nás zmerčí. A že se to stane, na to můžeme vzít jed.“

„Obdržel jsem sadu zvláštních přístupových kódů, které překopíruji do vašich ITWDS. Obranný systém by je ze signálů IFF měl identifikovat a podle expertů, co je programovali, by nás měl ignorovat. To znamená, že ani nespustí poplach.“

Vojáci si to přebírali v hlavě.

„A jestli už kódy nejsou platné?“ ozval se Wheeler bručivě.

Poručík se poškrábal na nose a chvíli mlčel.

„To poznáme, až se o to pokusíme,“ řekl nakonec.

Portera zamrazilo. Čím dál lepší zprávy.

„Přesto neponecháme nic náhodě.“ Poručík se dotkl špičkou prstu symbolu na aktivním displeji. Mapa plynule zvětšila měřítko a přešla v chaotický obrazec zelených a fialových čar. „To jsou detekční prostředky, které náš MAD svedl odhalit.“

„Strouhy podél silnice?“ pochopil seržant. „Když se jimi proplazíme pod úrovní terénu, dostaneme se k prvnímu plotu alespoň trochu nepozorovaně.“

„Jaký máme čas na přípravu, pane?“ zajímal se Poggy.

„Žádný,“ řekl poručík unaveně. „Limit na celou akci je maximálně deset hodin, proto ihned vyrážíme. Počítám třicet minut k silnici a hodinu na to, abychom se dostali k šachtě. Bránu otevřeme pomocí manuálního vstupu, proklouzneme dovnitř a přeskupíme se u vodojemu. Vstup do tunelu je zde.“

Na mapě se zvýraznilo určité místo.

„Pane?“ ozval se Porter. „THEX i všechno, co s ním souviselo, bylo jen taková habaďúra?“

Poručík Ashworth rozhodil ruce. „Odhaduji, že pozemní velitelství asi neví úplně o všem. Plánují operace běžných jednotek podle příkazů z vyšších úrovní.“

„To dost napovídá o tom, jak se asi podařilo povstalcům převzít kontrolu nad laboratořemi, když jsou jinak nedobytné.“ Seržant Dickinson zakoulel očima. „Až se jich zbavíme, aktivujeme samodestrukční systém a vypadneme?“

Velitel družstva našpulil rty. „V kontejneru POMCUS (Prepositioning Of Materiál Configured in Unit Sets - předsunutá souprava sestavených hmotných prostředků, zařízení, vybavení, výzbroje a výstroje), jenž nám letectvo nějak dopraví, bude termonukleární nálož. Pouze ji doneseme do komplexu a odjistíme. Odpalovací mechanismus se spustí v předem naprogramované sekvenci, s tím nebudeme mít žádnou práci.“

Porterovi uvázl dech v hrdle.

Uslyšel zřetelné Kirstenovo škytnutí, Tanaka si dal dlaně před obličej. Quaid praštil pěstí do země a Muray jen bezmocně odplivl.

„Jakou nám kdo poskytne pomoc, pane?“ zeptal se Burkov opatrně.

„Máme slíbené včasné vyzvednutí a jeho krytí,“ ujal se slova seržant Dickinson, který si dispozice stačil prostudovat.

„To je sice všechno moc prima, ale co když se něco pomrví?“ reagoval věčný rýpal Muray.

„Nic se pomrvit nesmí!“ řekl tvrdě poručík.

„RLT (Regimental Landing Team - plukovní výsadkový tým) se dává dohromady po přesunu ze základny na Albě," doplnil informaci seržant Dickinson. „Ti nám budou k dispozici."

Dobrou minutu bylo ticho. Každý se s tím vyrovnával po svém.

„Jestli proklouzneme ve zdraví dovnitř i ven, budou padat metály," přihodil si Muray ironicky.

„Odhad je to v zásadě správný." Poručík vypnul velký displej.

„Kašlu na barevné plíšky," prohlásil Poggy nezvykle razantně.

Seržant se na něho zvědavě podíval.

„Vše jasné?" zeptal se naposledy velitel mariňáků.

Odpovědí mu bylo devatero tichých přikývnutí.

„Otázky? Ne? Fajn, spustíme to!"

Porter se pleskl po stehně a vstal.

Žaludek se mu svíral, když na sebe věšel svou výstroj, ale nebylo to nic hrozného.

Jen taková ozvěna nervozity, žádná zvláštnost.

„Dravec, já Charlie jedna," ohlásil se poručík Ashworth. „Vyrážíme!"

IX. KAPITOLA

Přestalo pršet, vítr se zklidnil a kotlinu opět naplnila lepkavá mlha, což mariňákům vyhovovalo. Muray jako obvykle vyhledával nejschůdnější trasu podmáčeným podrostem a za pětapadesát minut již leželi v naprosté tmě nedaleko silnice sestavené z prefabrikovaných dílců. Hmyz neškodně bzučel podél nezpevněných krajnic a tu a tam se z veliké dálky dalo zaslechnout dunivé zaburácení. Jinak tíživý klid nic nerušilo.

Kirsten našel pod kovovým můstkem ideální úkryt pro přebytečnou výstroj. Vojáci odložili napěchované bergeny a ponechali si pouze zbraně a munici. Když budou mít příležitost, své věci si později vyzvednou. A jestli to možné nebude, miniaturní radiomaják na ně v případě potřeby navede řízenou pětisetkilogramovou trhavozápalnou pumu.

„Cesta volná!“ sykl Muray.

Družstvo se rozdělilo a v mžiku sklouzlo do odvodňovacích kanálů, které ústily do mělkého potoka. Po vytrvalém dešti byly plné stojaté vody a bahna.

„Kurva, to vypadá na plavání!“ poznamenal Quaid šeptem.

„Sklapni!“ zachrčel seržant.

Jedenáct vojáků se ponořilo do studené a odporně špinavé břečky.

*****

Porter se sunul vrstvou tlejících rostlin.

Kulomet nesl ve výši prsou a opatrně našlapoval. Neustále přikrčený dával pozor, aby nezvedl vršek helmy nad profil vozovky. Dokud se budou držet takhle nízko, senzory rozeseté všude kolem nedostanou tolik šancí je odhalit.

Obě skupiny se kryly navzájem. Když jedna postupovala, druhá sledovala prostor a naopak. Naštěstí slabé šplouchání, šustění a občasné tiché zvuky narážející výstroje překrývalo hlasité vyvádění nočních živočichů.

Zastavit! zvedl seržant zaťatou pěst.

Porter zaklekl do páchnoucího marastu a za ním se zastavil zbytek skupiny.

Seržant Dickinson vystrčil nad okraj příkopu tenkou sondu a skrz masitá stébla sledoval obraz přenášený na hledí. Zaměřil se na bližší ze zátarasů, které se nacházely u vstupní brány.

„Čisto!“ oznámil šeptem. „Nikdo v dohledu!“

Skupina na druhé straně silnice se dala do pohybu.

Urazili posledních sto metrů a byli u cíle. Vojáci se ponořili po brady do slizkého kalu.

Poručík Ashworth naposledy zkontroloval situaci na přehledovém displeji. Nové kódy implementované do IFF fungovaly, protože v opačném případě by je automatická obrana dávno vymazala z povrchu Esperanzy.

Otočil se k Tanakovi.

„Víš, co máš dělat?“ šeptl.

„Ano, pane.“ Voják sotva dýchl.

„Tak běž!“

Tanaka s Wheelerovou pomocí vyklouzl na břeh, opatrně se zvedl do podřepu, rozhlédl se a pak sprintem vyrazil k zavřené bráně. V nepatrném odstupu ho následoval Quaid.

Tanaka se skrčil pod sloupem nosné konstrukce, natáhl ruku a otevřel kryt dotykové klávesnice. Kousek od něho se Quaid opíral o masivní blok zátarasu a mířil automatickou puškou do prostoru za oplocením.

„Jdu na to!“ sykl pyrotechnik a přesně podle vzoru, který mu červeně svítil u spodního okraje hledí, vymačkal dlouhou číselnou kombinaci. Jakmile to udělal, ostražitě poklesl a čekal.

Tmu nerozsekly paprsky reflektorů, nerozeřvala se poplachová siréna a baterie skrytých zbraní nespustily smrtící palbu.

„Čisto, pokračujte!“ řekl poručík.

Tanaka, našponovaný potlačovanou nervozitou, se dotkl ovládacího tlačítka.

Brána se začala hladce otevírat.

Jakmile vznikla zhruba metrová mezera, pyrotechnik mechanismus zastavil.

„Máme volno!“ sykl do mikrofonu.

„První skupina vpřed!“ zavelel poručík.

Seržant Dickinson vylezl se svými muži z vody, prokličkovali mezi zátarasy a pak dvojitou branou na druhou stranu. Se zbraněmi namířenými v širokém půlkruhu jistili přesun zbytku družstva.

„Prostor zajištěn!“

„Všichni dovnitř! Pohyb, pohyb!“

Vojáci se bleskově vyrovnali podél kotoučů ostnatého drátu, který chránil plot pod vysokým napětím. Tanaka stiskl vypínač a jako poslední se protáhl zatahujícím se otvorem.

Porter klečel a ústím hlavně přejížděl po kupolích vlevo. Oranžový křížek putoval po jejich obrysech - v bojovém módu ITWDS tak zřetelných. Popisků v obraze nebylo mnoho, databáze o objektech, které byly v dosahu lokátoru, nic nevěděla. Při okraji zorného pole a na stavovém řádku hledí se objevilo několik číselných údajů, ale většina z nich byla jen percentuálním odhadem.

A stejně nijak vysokým.

Jdeme! ukázal poručík.

Seržant Dickinson mávl dopředu a určené dvojice se rozeběhly k nejbližší stavbě.

Porter se nadechl, a když na něho došla řada, vymazal všechny myšlenky z hlavy a prudce vystartoval.

*****

Byla to ošklivá náhoda.

Každopádně přišla v tu nejméně vhodnou dobu.

Otevřené prostranství mezi kopulemi přesprintovávala předposlední dvojice mariňáků, když lokátory varovně zakvílely.

„Kontakt!“ hlesl Kirsten, který měl nejlepší výhled. „Bacha, jdou zprava!“

Ze skrytého vchodu vyšli čtyři muži, tmu proťal pruh žlutého světla a zase zhasl, jakmile se stěna za nimi uzavřela.

Quaid přimáčkl Poggyho k ocelovým nosníkům a naznačil mu, ať je potichu.

„Quaide, Poggy, pokračují vaším směrem!“ sykl seržant a s obavou vyhlížel přes sto metrů holé plochy.

Porter usadil oranžový kříž na čtyřech postavách, ale poručík Ashworth mu položil ruku na rameno.

„Ještě ne," řekl potichu.

Quaid pustil karabinu a hmátl po pistoli. Současně ukázal Lišákovi dvakrát dva prsty a mávl jimi do míst, odkud se měli strážní vynořit.

Poggy přikývl a udělal to samé.

Pod spuštěným hledím naštěstí nebylo vidět, jak zpopelavěl a nervózně si olízl rty.

Pojď, dělej! zagestikuloval Quaid a bezmála tanečním krokem se nehlučně přesunul dopředu.

V ten samý okamžik vyšla čtveřice zpoza oblouku kopule.

„Hej, kdo tam?!" tázavě vykřikl první strážný a zarazil se. Ve studené tmě jeho komerční noktovizor neukazoval příliš mnoho podrobností. Proto si hlídka nebyla jista tím, co vidí. Žádný z ozbrojenců si vlastně nedovedl představit, že by právě zde narazil na někoho cizího.

Nebyli na to připraveni.

„Odstraňte je!" sykl poručík Ashworth.

Quaid se odlepil od ocelového nosníku a šel jim chladnokrevně v ústrety. Poggy se ho neodvážil zastavit, a tak jej v malém odstupu následoval.

Velitel hlídky nejprve zjistil, že dvěma neforemným postavám, které se vylouply ze stínu, nevidí do obličejů. Až teprve po pár osudových vteřinách, kdy byli stále blíž, poznal, proč tomu tak je.

Vojenské helmy skrývaly rysy pod neprůhledným hledím, tmavě skvrnité maskáče, vysoké boty, neprůstřelné vesty. Překřížené bandalíry s municí, pušky s granátomety, pistole s tlumiči držené podél těla.

„Co…?"

Chlapi hmátli po vlastních zbraních.

Neviditelné laserové paprsky však našly své cíle.

Dzing, dzing, dzing… dzing.

Vyšplíchla krev, strážní se zhroutili na promáčenou zem.

„V pořádku, je po nich!" řekl Quaid a pro jistotu vpálil každému kulku do hlavy.

Poggy se zakuckal.

„Ukliďte je!" přikázal jim poručík.

„Zatraceně!" čekal jsem rákosníky, a oni jsou všichni bílí, ulevil si Quaid. Schoval pistoli a spěšně se rozhlédl. Nadzvedl kryt u paty kopule a blikl zakrytým světlem do prázdné jímky.

„Nestůj tam a pomož mi!“ zahučel na Lišákovu adresu.

Popadli těla za ruce a za nohy a dotáhli je ke čtvercovému otvoru.

Žuchnutí, která mrtvoly po pádu na beton v hloubce tří metrů vydávaly, nebyla skoro slyšet.

Družstvo Charlie zajistilo prostor kolem vstupu do šachty a poručík Ashworth nalezl ukryté ovládání. Nenápadný panel ve stěně se bezhlučně odsunul a odhalil lichoběžníkový půdorys, který se zařezával do obložení ze zvláštního, na omak teplého materiálu. Sehnul se až k zemi a na jednoduchém trezorovém číselníku navolil dvanáctimístný kód.

Zámek cvakl, poručík otočil velkým kolem a poklop s trhnutím zvedl. Na sekundu rozsvítil reflektor na přilbě a namířil jej do tubusu, který mizel v podzemí.

„Kirsten, Shapiro, Porter, běžte!“

Vojáci zmizeli v temnotě.

Zbytek mariňáků čekal, než se ozvou. Vítr znovu zesílil a hnal mlžné cáry po skalní stěně jako bledé přízraky. Vzduch byl prosycen vlhkostí, z nosníků a mřížové konstrukce, jež se vypínala do výšky čtyř pater, stékaly pramínky vody. V dálce nevraživě zabrumlal hrom. Blížila se další vydatná bouře.

„Jsme v chodbě,“ ozval se Shapiro. „Všude čisto, můžete za námi!“

„Pohyb, pohyb!“ pobízel seržant Dickinson své muže do montážní šachty. Jako poslední se chytil horních příček žebříku, přibouchl za sebou pancéřové víko a sjel dolů.

*****

Wheeler stáhl ze zad kulomet a namířil jej do chodby před sebou.

Porter se postavil vedle něho a s tím, jak zapnul reflektor na přilbě zakrytý tmavým IR filtrem, aktivoval se i patřičný zobrazovací mód. Tunel měl zhruba čtvercový profil, kdy po straně a u stropu byly v pravidelných rozestupech upevněny konzole, na nichž ležely kabely o různém průměru a potrubí v izolačním obalu.

Vojáci se přeskupili a v čele s Murayem a Quaidem se rozeběhli podél energetického vedení. Obslužná šachta se vytrvale svažovala a jejích sedm set metrů se zdálo být mnohem delších, než ve skutečnosti bylo.

„Schody!“ sykl Muray a zastavil se pod příkrými stupni.

Quaid se skrčil za ním a namířil pušku do tmy. „Čisto!“

„Nahoru!“ přikázal seržant Dickinson.

Zatímco vojáci jistili poklop na malé plošince, poručík Ashworth se protáhl kolem nich, uvolnil zámek a vstup otevřel. Za ním byl mléčně bílý panel, kterým se běžně obkládaly stěny místností nebo chodeb.

„Ticho,“ řekl Shapiro, když k němu přiložil ploché čidlo.

„Vykopněte to!“ ukázal poručík na plastový kryt a ustoupil, aby nepřekážel.

Quaid kývnul na Muraye, postavil se před vstup a prudce vymrštil nohu.

Prásklo to, kus obložení odpadl a vrchol schodiště i s jedenácti vojáky zalilo jasné světlo. To už se ale Muray a Quaid hrnuli dovnitř, za nimi bez váhání Porter, Wheeler a Kirsten.

„Pravá strana čistá!“

„Levá strana čistá!“

Mariňáci zaujali postavení v prázdné chodbě, jež na obou stranách končila tečkovými křižovatkami.

„Kde to jsme?“ rozhlédl se seržant.

„Hned uvidíme,“ řekl poručík Ashworth a čekal, až naskočí navigace.

Porter se přimáčkl ke stěně, kulometem jistil křižovatku.

Všem se na hledí objevila podrobná trojrozměrná mapa celého komplexu.

Laboratoře tvořilo pět prstenců soustředěných nad sebou tak, že připomínaly rozměrný kužel situovaný širokou základnou nahoru a špičkou do nitra skalního masivu. S každým dalším spodním patrem - od vrchního zeleného, přes modré, oranžové, žluté, až po červené úplně dole - úměrně k jeho menší velikosti narůstala míra bezpečnostních opatření. K zóně jedna přiléhalo obslužné patro, kde se nacházelo veškeré technické zázemí. Vedle výkonných ventilačních centrál po jeho obvodu tu byly recyklační a čistící jednotky, předimenzovaná elektrárna s mikrofúzními reaktory, sklady a samostatný šestipatrový blok s ubytovnami vědeckého personálu a ostrahy, automatická jídelna, velké společenské místnosti, sociální zařízení včetně sportovního centra a patnáctimetrového bazénu. Hlavní velín navazoval na vstup do pět set metrů dlouhého nákladního tunelu s kontrolními stanovišti, který končil

portálem s přechodovým uzávěrem tvořeným protiběžnými pancéřovými vraty. Z pohledu na zvolna rotující plán bylo vidět, že ke každé venkovní kopuli vede servisní chodba. Podobné propojení měl i vodojem, ačkoli komplex disponoval i náhradními podzemními nádržemi, které by dokázaly zásobovat půl roku menší městečko.

To je teda síla, pomyslel si Porter.

„Tohle postavit v takový prdeli muselo stát strašný prachy," podivil se Burkov.

„My jsme zde," řekl poručík Ashworth a bílá šipka označila místo v obslužné sekci. „Nejprve se postaráme o stráže, prohledáme ubytovací blok, velín a stanoviště v tunelu."

Družstvo Charlie se vydalo spletí chodeb směrem vzhůru. Tři muži vpředu, dva jako zadní krytí a zbylých šest se staralo o prohlídku bočních prostor.

Všude, kam vstoupili, se svítilo a přitom nikdo nikde nebyl.

Komplex vypadal, že je docela opuštěný.

*****

Dveře s výplní z matného skla se tiše otevřely a Wheeler s Burkovem vpadli do místnosti.

„Čisto!"

„Čisto!"

„Pokračujeme!"

Popoběhli a s navyklou rutinou se postavili po straně zárubní. V téhle chodbě prohledali již osm spacích kójí.

Burkov se dotkl otevíracího tlačítka a přepážka zajela do zdi.

Vojáci obhlédli prázdnou ubikaci, ve které nebylo nic než rozestlaná postel a kupa oblečení na podlaze. Wheeler rozrazil hlavní kulometu sprchový box kombinovaný s WC a pak se vrátili do žluté chodby.

V protilehlém purpurovém koridoru se činila jiná dvojice mariňáků a o patro níž další čtveřice.

Ubytovací blok vědeckého a technického personálu byl prázdný.

*****

Porter s Kirstenem proklouzli sprchami, prohledali oddělení se solárii, posilovnou, trenažéry a masážními boxy a nakonec se dostali k bazénu. Nepřímo osvětlená vodní plocha byla sytě modrá a hladina hladká jako zrcadlo.

„Ti parchanti si žili jako prasata v žitě," řekl Kirsten znechuceně. „Dovedeš si představit takovýhle luxus?"

Jeho hlas se dutě rozléhal pod vysokou klenbou.

Porter pokrčil rameny a přejel očima po řadě lehátek podél delší strany bazénu. Popošel až k samému okraji a nahlédl do hloubky. Stoupl si přitom do mělkého odtokového kanálku, takže když udělal krok zpět, na suchých dlaždicích zanechal blátivé otisky hrubých podrážek.

Vojáci ostře kontrastovali s laboratorním světem antiseptické čistoty, bělí stěn a neposkvrněných šedivých podlah. Jejich zelenohnědé maskáče pokrývala špína a zasychající bahno. Ve vyleštěných nerezových přístrojích se tu a tam odrazily obrysy nemytých mužů páchnoucích starým potem. Světlou uniformitu komplexu narušovaly pouze ubytovací prostory, které zářily pestrou paletou barev, aby se lidé při dlouhodobém pobytu v podzemí necítili stísněně a nepodléhali depresím.

„Prázdno," kývl na Kirstena. „Pojď, vypadneme."

„Co to znamená?" ukázal mladý voják na stěnu, ze které plasticky vystupoval červený symbol ve stříbrném poli. Takových viděli po chodbách plno. Vlastně na ně naráželi při každém kroku.

„To je logo Weyland-Yutani," řekl Porter, který je znal z Měsíce.

„Soukromá společnost?" Kirsten nakrčil pod neprůhledným hledím nos, jako by ucítil ohavný smrad.

„Velká průmyslová korporace. Zabývají se vším možným."

„I tajnými projekty?"

„Pravděpodobně."

„Ale poručík říkal, že laboratoře postavila armáda."

Porter se ušklíbl. „To jo, ale projekt určitě financovala Weyland-Yutani, proto jí fakticky patří. Armáda nebo jiné federální složky program pouze zaštítí, případně poskytnou jakési napůl legální krytí. Je to pro obě strany výhodné a z výsledků kontraktu těží společně. Tak se to prý dneska běžně dělá - ačkoliv se o tom veřejně nemluví."

Kirsten si povzdechl a vyšel za Porterem ven.

Nažloutlé lampy imitující sluneční svit dál nerušené vrhaly paprsky na nehybnou vodní hladinu vyleštěnou jako indigové sklo.

*****

Družstvo se opět rozdělilo na skupiny, z nichž jedna se vydala k ubikacím ostrahy a druhá pod vedením poručíka Ashwortha k hlavnímu velínu.

Wheeler s Murayem seběhli po kovových stupních, jež vedly ke společným ložnicím. Úsek nebyl tak hezký ani tak velký jako civilní ubytovna, ale pořád vypadal mnohem lépe než paluby na vojenských lodích.

Prsty na spouštích, lehoučké našlapování.

Schody skončily.

Čtvercová podesta pokračovala krátkou spojkou, která se lomila vpravo. Za ní byly posuvné dveře a o něco dál vrata nákladního výtahu. Odtud vedla chodba dobrých sto metrů, než končila jiným výtahem. Po celé délce se nacházela řada dveří, některé otevřené, jiné zavřené.

„Jako obvykle spousta světla, prázdno, žádný hluk," konstatoval Muray a pohnul tenkým vodičem sondy, jímž nahlížel za roh.

„Potřebujeme pořádné samopaly s tlumiči a ne tyhle pistolky," prohodil Shapiro k seržantu Dickinsonovi. „Jsme armádní jednotka, ne protiteroristický komando!"

„Brečíš na špatným hrobě," trhl seržant rameny. „Jdeme!"

Wheeler vyběhl kupředu.

„Bacha na dveře vlevo!" upozornil Muray.

„Mám je!" sykl Tanaka a vletěl dovnitř s Dickinsonem, který mu hlídal záda.

„Čisto!"

Vrátili se a tým se co nejtišeji přesunul k dalšímu vstupu. Tentokrát napravo.

Místnosti sloužily většinou jako sklady. Byly plné nepořádku a nepoužívaného haraburdí.

Prohlédli šest oddělení, než je štěstí opustilo.

Na displejích IFF se objevil červený bod.

„Pozor! Kryjte se!"

Schovat se však nestačili.

Nebylo ani kam.

Do hlavní chodby nakráčel Číňan se samopalem nedbale pověšeným přes rameno. Vojáci, krčící se za hydrantovým potrubím, mu ihned padli do oka.

To bylo ale to poslední, čeho si v životě všiml.

Wheeler se přitlačil ke stěně a Muray strážného čtyřmi výstřely z pistole srazil na podlahu.

Jak Číňan padal, jedna kulka mu prošla mezi žebry, stočila se a vylétla bokem ven. Narazila do zdi a s pronikavým hvízdnutím z ní vyrvala úlomky betonu.

„Kurva!“

„Kupředu!“ vyštěkl seržant.

Muray přeskočil roztažené tělo a vletěl do vchodu za ním. „Čisto!“

Odněkud se ozval výkřik.

„Dvojnásobný kontakt!“ hekl Tanaka.

„Sundejte je!“

Jenže sedmdesát metrů bylo i pro Muraye příliš.

Nechtěl riskovat, proto vrazil pistoli zpátky do pouzdra a hmátl po automatické pušce.

Výstřely zaduněly uzavřeným prostorem jako hromobití.

„Ty vole!“ vyprskl Shapiro.

„Pohyb, prohledejte to tady!“ chrlil seržant, zatímco utíkal k nákladnímu výtahu.

Pět vojáků se rozprchlo všemi směry.

Wheeler rozkopl pootevřené dveře a vpadl do místnosti s postelemi, stolem a skládacími židlemi. Ze zmuchlaných dek na něho hleděly rozespalé a překvapené tváře.

Přejel po ložnici dlouhou dávkou.

Kulomet chrlil plameny a nábojnice létaly obloukem na pravou stranu. Rachot výstřelů se slil v ohlušující řev. Teprve když pustil spoušť, rozhostilo se ticho, ale ozvěna mu pořád zvonila v uších. Z ústí hlavně a ze závěru stoupal bílý dým, vzduchem vířily cáry přikrývek a oblečení, ze stropu se v proudech sypala omítka.

Wheeler se rozhlédl. Nábytek rozházený, rozbitý a převrácený. Šest těl se válelo v bizarních pózách na zaneřáděné podlaze, krev vytvářela tmavé a lepkavé kaluže.

Kdesi tlumeně zarachotilo pár výstřelů.

Vešel Muray a mrkl po tom chaosu.

„Prima binec, Drobečku. Sejmul jsem jednoho na hajzlu… ale jinak jsme hotoví. Quaid měl výjimečně pravdu, většinou samí bílí zmetci.“

„Žoldnéři nebo sebranka zběhů z ostrahy, vyjde to nastejno.“ Wheeler obrátil nohou nejbližší mrtvolu, pak se prudce pootočil a přibil k zemi krátkou dávkou potetovaného chlapa, kterým zaškubaly posmrtné křeče.

„To bylo myslím zbytečné,“ zakřenil se Muray.

„Jeden nikdy neví,“ utrousil Wheeler.

*****

Zatímco skupina seržanta Dickinsona čistila ubikace strážných, poručíkův šestičlenný tým vzal útokem velín a jediné kontrolní stanoviště, které bylo ve vstupním tunelu obsazené.

Quaid nalepil na zámek vstupu do centrály kumulativní nálož, protože předpokládal, že dveře budou zajištěné. Ustoupil o krok, odvrátil se a odpálil ji. Dutě to třesklo, poručík Ashworth s Burkovem se vrhli do mračna štiplavého dýmu. Obsluha sedící na vyvýšeném místě byla tak překvapená, že se ani nezmohla na odpor. Burkov vyjeveného chlapíka střelil mezi oči a pak ho shodil z křesla, aby neumazal čistý potah.

Poručík obešel půlkruhovou stěnu dlouhou asi třicet metrů, která byla přecpána stovkami přístrojů, obrazových panelů a nejrůznějších diagramů. Holografické projektory na zvláštních konzolách plnily vzduch nicneříkajícími záběry. Zastavil se u bezpečnostní sekce, zkusmo projel několika sekvencemi interních kamer a posléze uviděl Muraye, jak v klidu mění zásobník.

„Seržante, jak jste na tom?“ zeptal se do interkomu.

Dickinson vešel do záběru, ale díval se úplně jinam než na kameru pod stropem.

„V pořádku, pane. Nepřítel zlikvidován, na naší straně ani škrábnutí. Bylo to o fous, to vám teda povím.“

„Spočítejte těla a pak se přesuňte k velínu.“

„Rozumím, pane.“

S tím poručíkovi naskočil na hledí roztřesený obraz z Kirstenovy osobní kamery.

„Potřebujeme posilu, pane!“ křičel voják, zatímco byla vidět část širokého tunelu. Před objektivem se mihl obrubník, jak Kirsten upadl, a těsně na to se ozvala děsivá rána. Zarachotila dlouhá salva a pak se na zlomek sekundy objevil Poggy.

„Hněte sebou!“ mávl poručík na Quaida a Burkova.

„Zůstanete sám, pane,“ zaprotestoval zdravotník.

„Nikdo tu není!“ vyštěkl velitel družstva.

Oba vojáci se otočili a utíkali k manipulační prostoře, Za níž byl vstupní tunel, odtud se nesly zvuky divoké přestřelky.

*****

Porter leží krytý obrubníkem a pálí proti opevněnému kontrolnímu stanovišti. Průbojná munice zanechává na polykarbonátu, který vyplňuje panoramatická okna, mělké důlky a pavučiny drobných prasklinek, ale odolným materiálem není schopna proniknout. Přes filtry se mu nedýchá snadno. Na hledí bliká výstraha, protože strážní před pár minutami vypustili plyn, který senzory ITWDS identifikovaly jako středně koncentrovaný neurotoxin.

„Nabíjím!“ zakřičí a převalí se na záda, aby do zbraně zavedl nový nábojový pás.

Kirsten a Poggy jej kryjí z výklenků požárních hydrantů.

Je to patová situace.

Tihle žlutí kluci byli pozorní; včas spustili přes vstup do bunkru ochranou roletu. Vlastně to nebylo nijak těžké, mariňáci neměli šanci dostat se k nim nepozorovaně. Jenže opevněné stanoviště potřebují získat nebo zničit stůj co stůj, s kontejnerem POMCUS se nemohou vláčet po žebřících servisní šachty a jediná cesta na povrch vede skrz tunel a portálový uzávěr.

Naštěstí elektromagnetické dělo nad strážnicí nefungovalo.

Proti němu by si ani necvrnkli.

Stačilo, že je Číňané ostřelovali kulometem lafetovaným ve vnitřní střílně.

„Nabito!“ Porter uvolní závěr, otočí se na břicho a pokropí okno, za nímž vidí lidskou siluetu, dlouhou dávkou. Pouze s mírným uspokojením sleduje, jak z průhledného okna odletují blýskavé šupinky. Odražené střely ječí kdesi v koridoru.

„Granát!“ zařve Kirsten. Hbitě se vykloní a ve zlomku sekundy vypálí.

Porterovi se tenhle mladíček zamlouvá stále víc. Je odvážný a má srdce bojovníka, zatímco Lišák, který má mnohem lepší výhled, moc neriskuje a opětuje palbu snad jen, aby se neřeklo.

V uzavřeném prostoru to děsivě zaduní, tlaková vlna s ním zacloumá a zahalí ho smrští hrubého prachu. Na stěně kontrolního stanoviště se objeví ožehlá černá skvrna, a to je vše.

Obyčejné granáty nemají na odolný objekt žádný účinek.

Kulomet ve střílně zlověstně zaštěká, Porter vidí záblesky, jak šlehají z ústí hlavně.

Instinktivně se přikrčí, snaží se splynout s obrubníkem.

Po zemi běží dlouhá řada rýh, před obličejem mu vyskočí gejzír betonových úlomků.

Střely ječí, frčí a syčí, buší do zdi za ním jako trpasličí kladiva.

Jedna se otře o vršek helmy a on má pocit, jako by mu na hlavu spadl buchar.

„Potřebujeme těžkou artilerii!“ zařve a současně vnímá kopání pažby do ramene, jak se snaží nepřátelskou zbraň umlčet. „Jinak se neudržíme!“

U pravého lokte se mu vrší hromada prázdných nábojnic.

Vzdáleně vnímá povyk hlasů v interkomu, zezadu kdosi přibíhá.

Posledních několik metrů překoná plavným skokem a praští sebou vedle Portera.

„Chceš zachránit prdel, kámo?“ zaslechne Quaidův posměšek.

„Kde ses sakra coural?!“ vyjekne vztekle.

Stopovky se rozstřikují o nedobytný bunkr jako dětské rachejtle.

„Válel jsem si šunky v zákulisí a kochal se tou tragédií.“ Quaid jen přede. Stáhne ze zad podlouhlé pouzdro, odhodí krytky a do zářezů nasadí modul se zaměřovačem a spouští. „V tyhle červí díře to bude pořádná šlupka, tak si držte koule, mazánci!“

Porter ho kryje do poslední chvíle a do posledního náboje.

Úderník cvakne naprázdno, rozžhavená nábojnice vyskočí ze závěru a protitanková střela opustí v záblehu plamenů odpalovací pouzdro.

Hlavice proletí neprůstřelným materiálem, jako by tam ani nebyl, a exploduje.

Podobá se to výbuchu miniaturní sopky.

Úder gigantické energie rozmetá kontrolní stanoviště, že z něho zbude zubatá díra ve skále, z vnitřního zařízení a dvou Číňanů toho nezůstane víc, než by se vešlo do krabičky od prezervativů.

Tlaková vlna tentokrát řádí jako nezvladatelný běs.

Převálcuje Portera, smýkne s ním nejprve dozadu, a když se odrazí od stěny, hodí ho ještě na druhou stranu. Kutálí s ním a zasypává ho troskami, kamením a ostrými střepinami.

Nakonec nastane hluché ticho, jemný prach tančí ve vzdušných vírech.

Porter, Kirsten a Poggy se omráčeně sbírají.

Z potrhaných drátů zasrší jiskry, nepoškozená světla v tunelu naráz zhasnou, aby se po chvíli s váhavým zakolísáním rozžehly nouzové lampy.

„Holá hóóój!“ křepčí radostně Quaid. „Jupíí!“

Je z obrovské destrukce nadšením bez sebe.

„Hlaste se, hlaste se!“ slyší ve sluchátkách seržanta Dickinsona.

„Jsme v pořádku… myslím,“ řekne Porter a obhlíží škody. „CPéčko přestalo existovat.“

„To jsme slyšeli tři patra pod vámi. Vraťte se.“

Quaid sundá z odpalovače zaměřovací modul a nepotřebné pouzdro odhodí.

„Vy teda vypadáte!“ prohlásí s despektem.

Čtveřici vojáků pokrývá moučný povlak. Porter má hlubokou rýhu na helmě, několik utržených spon a roztřepený hrudní plát neprůstřelné vesty.

Kirsten si osahává zhmožděný bok. Poggy má prokousnutý ret.

Zpoza hromady sutin se vynoří Burkov.

„Kde je poručík?“ zajímá se Porter a otírá rukávem kulomet.

Poggy se předklání, chrchlá, plive a kašle.

„Zůstal ve velínu,“ řekne Burkov a podává Kirstenovi polštářek napuštěný desinfekční látkou.

„Sám?“

„Poslal nás za vámi,“ brání se Quaid a neklidně se ošije.

Porter se rozeběhne k otevřenému manipulačnímu prostoru.

„Stahuje se k němu i seržantova skupina!“ volá za ním Poggy.

„To je fuk,“ procedí Porter mezi zuby.

SERŽANT A JEHO LIDI dorazili k velínu o chvilinku dřív než Porter.

„Zdravotník, zdravotník!“ uslyšel ve sluchátkách, když vpadl do vyražených dveří.

Nad velitelem družstva, který se zhrouceně opíral o panel projektoru, se skláněli seržant Dickinson a Shapiro. Puška ležela opodál, ale poručík stále svíral v zakrvácené ruce pistoli. Porter jediným pohledem obsáhl mrtvolu před řídícím pultem, Wheelera, který se tyčil nad tělem vlevo u stěny, a Muraye s Tanakou, jak prohledávají přístěnek za nenápadným montážním panelem.

„Kruci!“ zamumlal a bezradně se zastavil.

„Zdravotník! Do hajzlu, Burkove!“ zaburácel seržant a snažil se poručíkovi uvolnit neprůstřelnou vestu.

Burkov se vřítil do velínu a za ním Quaid, Poggy a Kirsten.

„Ježíšmarjá!“ vzdychl, když uviděl velitele.

„Moje chyba,“ křivě se pousmál poručík Ashworth. Ve tváři byl popelavý, dýchal mělce a s viditelnými obtížemi.

Burkov mu zručně stáhl taktickou i neprůstřelnou vestu, rozepnul opasek a rychle ho prohlédl. Připojil se na jeho osobní systém životních funkcí a navíc mu nasadil na čelo a trup několik vlastních diagnostických snímačů. „Je to zástřel, kulka prošla zešikma nejslabší vrstvou kevlaru tady pod ramenem a uvízla někde v hrudníku. Budou to nejspíš plíce. Snad v nich nenadělala velkou paseku.“

Seržant Dickinson se nadechl, aby něco řekl, ale poručík ho zarazil zvednutím ruky. „Poslal jsem je pryč, bylo to mé rozhodnutí. Ten chlap vyskočil ven; napoprvé se netrefil, druhou střelu zachytil zádový plát, ale jak jsem padal, ucítil jsem škubnutí v podpaždí. Karabinu jsem neměl šanci použít, tak jsem hrábl po pistoli.“

„Nemluvte, pane,“ řekl seržant.

„Je po něm,“ řekl Wheeler.

„Šmejde zasranej!“ Quaid nakopl zkroucené tělo vší silou. Odporně to zachřupalo a mrtvole uletěla spodní čelist. Vyšplíchla bílá tekutina a rosolovité hrudky organických sraženin, z rozšklebené rány, kterou bývala ústa, vyhřezl fialový jazyk až na prsa.

„Do hajzlu!“ vyjekl Tanaka. „Zkurvenej robot!“

Quaid nejprve vyděšeně odskočil, ale k opakovanému úderu chtěl použít pažbu.

„Vypadni,“ odstrčil ho Muray.

Většina vojáků obklopila ležící trosku. Zvědavě si ji prohlíželi, nikdo se však nechtěl umělých tkání dotknout. Dokonce si dávali pozor, aby nešlápli do bílých loužiček.

Nakonec si k tomu klekl Wheeler.

„Android, ne robot,“ řekl ponuře a roztáhl membrány skryté pod tvářemi, ze kterých vyčnívaly zpřetrhané hadičky.

„Na to dlabu!“ vyštěkl Quaid a nepříčetně zakoulel očima. „Nejradši bych ten hnůj rozstřílel na cucky!“

„Vždyť už je po něm.“

„Moc dobrá trefa,“ prohodil seržant Dickinson, zatímco pomáhal Burkovovi zapojit miniaturní verzi lékařského skeneru.

„Však jsem do něj vyprázdnil zásobník,“ poznamenal Ashworth potichu. Konečně rozevřel ztuhlé prsty a PDW mu sklouzlo do klína.

Wheeler tělo převalil.

Mrtvola vypadala jako postarší hubený běloch s ustupujícími vlasy nad vysokým čelem, špinavě modrýma očima, protáhlým obličejem a vráskami kolem křivého nosu. V šedivé pracovní kombinéze zely pravidelné dírky, ale z žádné nic neteklo.

„Není typ androida od člověka k nerozeznání přísně zakázaný?“ podivil se Shapiro.

„Tady?“ Muray pohrdavě zafuněl.

„Mám to,“ řekl Burkov a zkoumal obraz na monitoru skeneru. „Kulka uvízla v prvém dolním kvadrantu, naštěstí nedošlo k masivní devastaci tkání. Nedokážu ji z plicního laloku vyjmout, ale máte slušné šance. Jen se potřebujete dostat do špitálu.“

Poručík se podíval na ustaraně se tvářícího Dickinsona. „Teď je to na vás, já jsem ze hry venku.“

„Ohlásím se a zkusím vydupat evakuaci,“ řekl seržant. „Zabezpečte to tady!“

Vojáci se rozmístili po velínu, Porter s Murayem si našli vhodné pozice na chodbě. Zástupce velitele družstva si pečlivě obhlédl některé zřetelně označené řídící panely, zatímco se Shapiro činil ve spojovací sekci. Když voják konečně zvedl palec, seržant se dotkl aktivního displeje na levém předloktí a počkal na odezvu se svým ITWDS.

Spokojeně přikývl.

Porter hleděl do prázdné chodby a naslouchal tichu.

V prázdnotě a opuštěnosti se pořád skrývala hrozba.
Cizota.

*****

„Dravec, já charlie dva," ohlásil se seržant Dickinson na vyhrazeném kanále. Signál byl přenášený z podzemí přes retranslační respondér komunikační soustavy.

„Charlie dva, příjem!" Opět ten známý hlas ostrý jako břitva.

„Hlásím; komplex Alpha obsazen, ostraha v počtu dvaceti eliminována. V prvním obslužném pásmu nenalezen nikdo další, známky přítomnosti bývalého personálu negativní. Máme jedenkrát WIA, žádám o naléhavou evakuaci!"

„Rozumím," odpověděla z oběžné dráhy dozorčí služba SOCOM. „Počet dvacet potvrzuji, v objektu byste měli být sami. Evakuaci Charlie jedna není možné z technických důvodů provést. V jakém je stavu?"

„Hladký zástřel plic, zdravotník na něm pracuje. Jeho stav je vážný, ale stabilizovaný. Opakovaně žádám o vyzvednutí."

„Odvoz WIA se zamítá s konečnou platností, Charlie dva. Nyní vám nadiktuji platné kódové sekvence a upřesním postup pro odpojení obranného systému základny. Potvrďte!"

Seržant Dickinson bezmocně sevřel pěsti.

„Dravec, já Charlie dva; jsme připraveni odpojit obranný systém." V jeho hlase bylo znát usilovně potlačované zklamání.

*****

„Hotovo!"

Převážná většina schémat AD soustavy zhasla a ty, co zůstaly, přešly postupně z červené do neutrální šedé. Obrazové panely zčernaly, povelové řádky se vyprázdnily - pouze tu a tam zůstal blikat osamělý kurzor.

„Dravec, já Charlie dva; pošlete zásilku!"

„Rozumím, Charlie dva, a gratuluji! Aktivujte naváděcí radiomaják, máte na to zhruba dvacet minut. Potvrďte!"

„Dravec, já Charlie dva; potvrzuji. Budeme nachystaní."

Seržant Dickinson ukončil spojení a ukázal na Burkova a Poggyho: „Vy tu zůstanete a postaráte se o velitele. Ostatní se mnou!“

Mariňáci zabavili v manipulační dvoraně robotickou plošinu MULE a vyrazili s ní tunelem ke vstupnímu portálu. Shapiro odblokoval přechodový uzávěr a nechal oboje masivní vrata dokořán otevřít. Venku panovala noc, i když do rána zbývala sotva hodina. Lehounce mrholilo a těsně nad zemí se vznášela vrstva řídké mlhy. Vojáci zůstali v úkrytu, zatímco seržant šel po mokrém asfaltu ještě asi padesát metrů. Rozhlédl se a se slovy: „Tohle jim musí stačit,“ odhodil stříbřitý váleček CSEL doprostřed volného prostranství a poklusem se vrátil.

„Jsem náramně zvědavej, jak to sfouknou,“ prohodil Muray k Porterovi. Krčili se vedle sebe pod levým křídlem vrat a hlídali místo shozu.

Porter pokrčil rameny.

„Doufám, že ty kretény nenapadne použít kluzák, nebo to poslat na padáku až z orbity,“ vedl Muray svou. „To by rovnou mohli šikmoočkům odvysílat zprávu: Naši kluci jsou přesně tady, laboratoře jsou jejich, dojděte si laskavě pro ně a udělejte z nich fašírku.“

Porter nespokojeně zafuněl.

„Taky se ti to nezamlouvá, co?!“ šklebil se Muray schovaný za hledím přilby. „Ani se nedivím.“

*****

Kopule byly na rozdíl od věže vodojemu v IR módu jasně zřetelné, což znamenalo, že navzdory studenému vzduchu a dešti jsou mnohem teplejší než okolní prostředí. Portera, který si je skrz mlhavé pásy pátravě prohlížel, moc zajímalo, co se uvnitř skrývá.

Neměl však šanci to zjistit.

Výkonný radar umístěný na nejvyšším bodě skaliska zachytil osamělý stroj.

„A já už myslel, že na nás zapomněli,“ utrousil Kirsten v interkomu.

POMCUS měl pět minut skluz a mariňáci začínali být neklidní, přestože lépe než kdokoli jiný věděli, že zásobování utajených jednotek je vždy problematickou a choulostivou operací, při které se musí nanejvýš úzkostlivě dbát, aby nedošlo k jejich vyzrazení.

„Zásilka je tady,“ ohlásil seržant do interkomu.

„Že to ale kurva trvalo,“ prskal Quaid.

Z dálky se přivalilo tlumené hřmění.

„Zmrvili to přesně, jak jsem čekal,“ vzdychl Muray.

Porter se zavrtěl a pohlédl k obloze. „Než se sem žlutoprdelníci doštrachají, budeme dávno v trapu.“

„Jen aby, kámo.“

ITWDS vyhodnotil identifikaci. Letoun, který na ně neomylně nalétával, byl střední bombardér.

Vojákům se sevřely žaludky.

„Buď je to expres zásilka…“

„…nebo nás využili, abychom umlčeli obranu, a o výmaz laboratoří se postarají sami - i s námi,“ řekl svým hlubokým protahovaným přízvukem Wheeler.

Nebyl sám, koho to napadlo.

„Neser!“ zamumlal Quaid.

Seržant Dickinson hodil po hranaté postavě pohledem.

Bojový letoun se s burácením blížil ke kotlině. Jako černý stín se vyhoupl nad její okraj a v nočním zobrazení bylo vidět, že má otevřenou pumovnici v zadní části trupu.

Z bachratého stroje vypadlo podlouhlé pouzdro a řítilo se šikmo k zemi.

„Kurva…“ zamumlal Muray a instinktivně sebou sekl do měkkého lišejníku u krajnice.

Porter si uvědomoval, jak je podobné počínání pošetilé v případě, že místo dopravního kontejneru je na poziční maják naváděna termonukleární penetrační bomba.

Ten záblesk si nestačí ani uvědomit.

Těsně předtím, než černá doutníková věc s vnějšími stabilizačními plochami dopadla, vystřelil z ní velký padák, s plácnutím se rozevřel a zbrzdil její rychlost. Současně se ve zlomku sekundy nafoukly velké gumové polštáře, kontejner několikrát poskočil, převalil se a zůstal ležet přesně uprostřed silnice. Bombardér v okamžení zmizel, vojáci se rozeběhli k pouzdru a elektrická MULE bzučela za nimi.

„Ty vole, když si představím, co se…“ Quaid zachrchlal a zbytek věty se stal nesrozumitelným.

Vojáci obstoupili kontejner, Shapiro odstranil vyfukující se polštáře a otevřel ho.

Uvnitř se ve složité ochranné konstrukci nacházel podivně vyhlížející náklad, k němuž byla připevněna soustava malých nádrží, jež ze všeho nejvíc připomínaly tlakové láhve.

„V životě jsem něco takového neviděl," řekl Kirsten, když nahlédl dovnitř.

„To rozhodně není jaderná prskavka," vycenil zuby Muray. „Tohle je zatraceně větší svinstvo, na to dám krk."

„Dezintegrační AN-nálož," řekl Wheeler, který postával opodál a k pouzdru se zatím nepřiblížil.

„Ono to tedy opravdu existuje?" opáčil seržant Dickinson a o krok ustoupil. „A funguje?"

Ramenatý voják přikývl. „Jen se nedá použít do žádné bomby nebo zbraně, protože je citlivá na hrubé zacházení. V opačném případě bývá silně nestabilní. Na místo odpalu se většinou musí dopravit ručně."

Shapiro se pouzdra podezíravě dotkl. „Vypadá v pořádku."

„Jak to hergot víš, Drobečku?" nechápal Quaid. „Vždyť ses na ní vůbec nekoukl!"

„Cítím ji," zahučel Wheeler tajemně.

Porter natáhl ruku nad otevřené víko. Nejprve jím projelo palčivé zamrazení a pak na prahu podvědomí zaznamenal stejnoměrný puls neviditelného zdroje elektromagnetického záření. Jako by uvnitř černého bloku pracovalo živé srdce.

„Jak je to silný?" zeptal se Muray nezvykle stísněně.

Wheeler několik sekund mlčel, jako by si rozmýšlel odpověď.

Hlavní kulometu obkroužil nepravidelné kolo. „Kotlina a část hor za ní zmizí. Kráter bude přinejmenším kilometr hluboký, oblast až k poušti to obrátí úplně naruby. Druhotné účinky exploze poškodí celý kontinent."

„Do prdele, to je obludnost!" řekl Shapiro.

„Fakticky síla," vzdychl Quaid.

Možná by nad kontejnerem stáli a představovali si rozsah katastrofy, kterou měli spustit, kdyby se v interkomu neohlásil Poggy.

„Seržante, měli byste se ihned stáhnout."

Dickinson se podíval do tmy za dvojitým plotem. „Je to akutní?"

„Podle toho, co vidím na přehledovém radaru, stahuje se sem snad polovina divize."

„Je to teprve chvilka, co bombardér proletěl. Nemohli tak svižně zareagovat, prostě nemohli!“

„Vidím, co vidím,“ trval na svém Poggy.

„Přepoj mi to.“

Vojákům se zobrazily taktické mapy poseté červenými body.

„To je špatné!“ ucedil seržant.

„Jsme v prdeli,“ okomentoval situaci výstižněji Muray.

„Dotáhneme ten krám dovnitř, zapojíme znovu obranu a počkáme. SOCOM musí něco vymyslet.“

„V to doufej, Kirstene,“ řekl Dickinson.

Vojáci s pomocí manipulátorů vyzdvihli nálož na robotickou plošinu a poslali ji do tunelu. Když se Porter díval, jak se masivní vrata uzavírají, nebylo mu právě veselo.

Měl iracionální tušení, jako by dobrovolně lezl do vlastnoručně vykopaného hrobu.

Otřásl se.

Obrovské posuvné mechanismy ztichly, zaduněly magnetické závory a s rachotem sjely titanové rolety. Oranžové majáčky zhasly, Shapiro zablokoval ovládání a pro jistotu změnil přístupový kód.

Ozvěna utonula v hloubi půlkilometrového tubusu a mariňáci se vydali za naloženou MULE.

Vypadali jako smuteční průvod.

X. KAPITOLA

„To není jen tak," drbal se seržant Dickinson na temeni. Sundal si helmu, odložil ji na hlavní konzolu a čekal, až Shapiro naváže spojení s operačním důstojníkem. „Musí pro to přece existovat vysvětlení."

Poručík Ashworth se v polosedě opíral o projektor a nechal Burkova, aby mu do žíly v loketní jamce zavedl kanylu napojenou na vak se syntetickou krví.

Wheeler, který obcházel podél stěn, se náhle zastavil nad druhým mrtvým. Sehnul se a násilím mu rozevřel zaťatou pěst.

Na podlahu se skutálel váleček s krytkou a senzorovým tlačítkem.

Zvedl ho a podal seržantovi.

„Co to je?" zvedl Burkov obočí.

„Tichý poplach," zamumlal poručík Ashworth zachmuřeně a olízl si promodralé rty.

„Jednoduché jako facka, žádné záhady. Proto se zakrslíci tak svižně přihnali."

Nepřítel během poslední hodiny obklíčil kotlinu. Tři obrněné transportéry se pokusily přiblížit po silnici, ale jakmile se jejich siluety vynořily nad okraj jižního srázu, obranný systém základny je vyřídil. Po této zkušenosti se již žádní odvážlivci nesnažili dostat na dostřel automatických zbraní - bohatě stačilo, že z údolí nemohla proklouznout ani myš.

„Charlie dva, jste připraveni dopravit zásilku na místo určení?" dožadoval se operační důstojník netrpělivě.

„Souhlasí," odpověděl seržant.

Vojáci mezitím přeložili pouzdro z robotické plošiny na elektrický vozík, který se do úzkých chodeb hodil lépe.

„Nebude snadné dostat se do spodní červené úrovně," oznámil jim hlas z oběžné dráhy. „Za normálních okolností je to prakticky nemožné. Týmy, které pracovaly v týdenních turnusech, procházely do žlutého patra sítí dekontaminačních zón a třídenní karanténou, kdy byly pod neustálým dohledem. S každou vyšší sekcí se sice úroveň bezpečnostních opatření snižuje, ale i tak jim návrat do obytné části trval sedm dní. Výtahy jezdí pouze o patro nahoru nebo dolů a nacházejí se záměrně vždy na opačné straně sekce. Uvolníme na dálku systém biologické a elektronické ochrany, ale průchod skrz uzávěry je

na vás - ty lze po odpojení otevřít pouze ručně. To samé cestou zpátky. Důrazně varuji: držte se výhradně hlavních koridorů a nikde se ničeho nedotýkejte. Ve žluté a zejména červené úrovni se nezdržujte déle, než bude nezbytně nutné.“

„Zkurvená práce!“ ulevil si Muray.

Porter si promnul tváře a důkladně se napil.

„Hrozí nám nebezpečí? Co je vlastně až tam dole?“ Seržant Dickinson si upravil mikrofon před ústy.

Snad se jim to zdálo, ale Dravec jako by schválně udělal odmlku.

„Stejné laboratoře jako v jiných patrech. V nejnižší úrovni však probíhala manipulace s vysoce kontaminovanými biologickými materiály. Buďte bez obav; vše bylo řádně zabezpečeno a komplex je čistý.“

Příliš široký pojem. Mohl znamenat cokoli.

Seržant nespokojeně zafuněl. „Všimli jste si, doufám, že máme menší problém?“

„Pokud máš na mysli seskupení nepřátelských sil v oblasti, pak ano, Charlie dva. Aktivitu soustavně monitorujeme, ale prozatím jsme nevyhodnotili jejich přítomnost jako vážné ohrožení vašeho úkolu.“

Quaid zamával vystrčeným prostředníčkem a Dickinson se musel pro sebe usmát.

„Potíže nastanou, až odsud budeme chtít zmizet.“

„Na řešení se pracuje, Charlie dva. Zpracovávají se metody optimálního postupu.“

Jak to, že ti to nežeru? pomyslel si Porter.

Seržant se odhlásil, krátce si promluvil s poručíkem Ashworthem. Lícní kosti mu pod kůží ostře vystoupily, pleť získala odstín vychladlého popela a ze rtů se staly tenké čárky. Ztěžka a trhaně dýchal, do každého pohybu vkládal větší a větší úsilí.

Burkov pohlédl seržantovi do očí a němým pohybem naznačil: Pospěšte si!

Poggy zůstal hlídat u dveří, vozík s nákladem se s tichým bzučením rozjel svažující se chodbou a mariňáci jej ostražitě obklopili.

V dálce čekaly dveře zavřeného výtahu.

*****

Modré a zelené patro zvládli v pohodě.

Kroky se dutě rozléhaly prázdnými, ale plně osvětlenými podzemními laboratořemi. Většina místností napojených na koridor byla zavřená, do některých přesto letmo nahlédli odtaženými zástěnami, a ty rozhodně nevypadaly, že je lidé opustili ve spěchu. Vše bylo pečlivě uklizené, zařízení nepoškozené, nic rozházené. Sklo a nerezové materiály se leskly, plastové povrchy, složité přístroje, stěny a podlahy byly bez poskvrnky.

Působilo to tísnivě.

Jako by odsud všechen život zmizel naráz.

Vojáci nemluvili, snažili se chovat co nejtišeji - skoro jako kdyby se ocitli na posvátném místě zasvěceném pro ně nepochopitelným bohům.

Vozík zabzučel a zastavil před výtahem, který byl označený oranžovým pruhem. Shapiro se dotkl tlačítka na jednoduchém panelu a dveře se zašuměním zajely do strany. Skupinka se přesunula s nákladem do holého krychlového prostoru.

„Sestupujete do třetího bezpečnostního pásma," pravil melodický ženský hlas. „Prosím, zkontrolujte si platnost svých oprávnění!"

„Trhni si," zamumlal Quaid.

Výtah se dal do pohybu.

Porter utkvěl pohledem na černé schráně, která na lesklé oceli laboratorního vozíku vypadala jako obří jedovatý hmyz připravený ke studijní pitvě. Neměl z ní nejlepší pocit - vlastně byl v její těsné blízkosti úplně vyděšený. Nevolností se mu obracel žaludek a vstávaly chloupky na rukou. Nedostatečně odstíněná elektromagnetická past navíc způsobovala drobné poruchy osobních bojových systémů, takže je vypnul a zvedl zrcadlové hledí.

Do oranžového patra vstoupili skrz jednoduchou přechodovou komoru. Dravec je sice ujistil, že se nemají čeho obávat, přesto postupovali se zbraněmi naježenými kolem sebe. Plocha, kterou zabírala soustava laboratoří a přístrojových úseků, byla již zřetelně menší než u předchozích dvou pater. Na vstupech se objevovaly výstražné symboly, tu a tam poblikávaly do prázdna oranžové majáčky.

„Začíná to vypadat zajímavě," utrousil Kirsten. „A to jsme teprve v polovině."

„Tři sta metrů hluboko," řekl Porter, jenž si na předloktní displej vyvolal mapu komplexu.

„Proč se s tím vlastně táhneme až na dno, Drobečku?“ zeptal se Muray. „Kvůli většímu účinku?“

„Nejspíš,“ utrousil Wheeler.

„Nestačilo by nálož odpálit někde na obslužném patře, když má takový grády? Základna se vypaří tak jako tak.“

„Nevím.“

„Dík za vyčerpávající informaci,“ řekl ironicky Muray.

Následoval žlutý nákladní výtah.

Jeho vstupní dveře byly o poznání masivnější, ale příjemný hlas provázející je cestou dolů zůstal stejný.

*****

Překonat trojitou soustavu bezpečnostních uzávěrů bylo mnohem obtížnější a zabralo to více času. Když se mariňáci konečně propracovali do volného koridoru, uvědomili si, jak se žluté patro liší od těch, kterými už prošli.

Výstražné symboly a znaky byly doslova všude, tak hustou síť nejrůznějších senzorů ještě nikde neviděli. Posuvné stěny nahradily pancéřové rolety, hlavní chodbu vždy po pár desítkách metrů přetínaly hermetické přepážky, které se po otevření zase musely pečlivě uzamknout, jinak se do dalšího úseku nedalo dostat. Ventilace hučela, vzduch byl chladný a čpěl ostrou vůní ozónu.

„Brrr,“ oklepal se Muray. „Tady bych nechtěl makat ani za nic.“

„Za ty prachy?“ Shapiro odblokoval ruční pojistku, zasyčelo to a masivní přepážka vyjela ke stropu.

„Ani za ty ne,“ řekl Quaid. Zvedl hledí a otřel si navzdory nízké teplotě zpocený obličej.

„Smrdíš jako prase,“ naklonil se nad ním Wheeler.

„Nesnáším uzavřený prostory,“ řekl Quaid po pravdě a výjimečně se ani neurazil.

„Měls něco kváknout, zůstal bys nahoře místo Poggyho,“ ohlédl se po něm seržant.

„A přijít o všechnu tuhle srandu?“ ušklíbl se voják nevesele. „To teda ne.“

„Tak si nestěžuj.“

Vozík popojel a oni jej následovali.

Když otevírali poslední přepážku před vstupem do složité přechodové komory, za níž byly teprve výtahy, cosi píplo a nad pancéřovými dveřmi po levé straně se rozsvítilo zelené světlo. Současně cvakl zámek a mohutné protiběžné závory se s kovovým prásknutím uvolnily.

Hlavně všech zbraní vylétly tím směrem.

Mezi zárubněmi se utvořila sotva patrná mezera, z níž foukl jemný závan vzduchu. Zaznělo to jako smutné povzdechnutí.

„O co, kurva, jde?“ šeptl Muray a mířil zhruba do výše lidské postavy.

„Snad nějaká porucha,“ řekl seržant Dickinson, ale přesvědčivě to neznělo.

Kirsten udělal překvapivě první krok a dotkl se špičkami prstů velkého madla. „Vypadá to jako pozvání.“

„Ničeho se nedotýkat, držet se výhradně průchozího koridoru,“ zopakoval seržant a rozhlédl se po chodbě mezi hermetickými přepážkami.

„Šéfe, omrknout, co se tady kuchtilo, to bychom měli využít,“ řekl Muray.

„Do smrti budeme zvědaví,“ přidal se Shapiro.

Zvědavost, o tu jde, napadlo Portera. Jedna z nejsilnějších lidských pohnutek.

Seržant se rozhodl.

„Poggy, zkontroluj mi, co odchází přes spojovací uzel za data,“ řekl do interkomu.

„Neslyším vás nejlíp… moment,“ ozval se ze sluchátek zkreslený Lišákův hlas.

Netrpělivě čekali a přitom naslouchali tichému šumění ventilace.

„Prověřil jsem to a ven ze základny nejde ani pípnutí,“ řekl Poggy. „Velitel chce vědět, jestli nemáte problémy.“

„Všechno v pořádku, jsme na konci žluté úrovně,“ řekl seržant.

Mariňáci se přeskupili kolem odemčených dveří.

„Senzory nejsou aktivní, minuta sem, minuta tam - nikdo si toho nevšimne,“ řekl Dickinson a ukázal na Kirstena. „Podíváme se.“

Voják uchopil madlo oběma rukama a zabral.

Nemusel se tak snažit.

Těžké dveře se zlehka otevřely.

*****

Za vstupem byla tmavá předsíň a za ní další dveře.

Tentokrát docela obyčejné.

Lokátory a osobní systémy pracovaly naplno, žádné nebezpečí však nehlásily. Muray se přesunul dopředu, vzal za kliku a otevřel.

Do tváří se jim vevalila vlna suchého mrazu, který se při střetu s teplejším vzduchem z chodby měnil v chomáče páry. Uvnitř nebyla sice úplná tma - v šeru zářily modré lampy ale v porovnání s normálním osvětlením šlo o pořádnou změnu.

Vojáci se ocitli na kraji dlouhého a vysokého prostoru, který po obou stranách až do stropu lemovaly řady zvláštních schránek naskládaných přesně jedna na druhou.

Porter pocítil podivné zachvění příznačného déja vu.

Ostatní nerozhodně postávali, jen on se vydal jako náměsíčný kupředu k nejbližším schránám. Sklonil zbraň a natáhl ruku, aby se jich dotkl.

„…hibernátory," uslyšel jako přes vycpávky Wheelera.

I on věděl, co jsou ty stovky zařízení zač.

Přejel dlaní po zamlženém okénku v předním krytu na výšku postaveného sarkofágu.

Objevila se nezřetelná tvář.

Lidský obličej.

„Proboha!" sykl Kirsten.

O kus dál nadávali Muray a Quaid. Seržant Dickinson šel podél spodní pravé řady a do každého hibernátoru nahlédl.

„Jsou plné… všechny," zašeptal Shapiro.

Wheeler stál nehybný jako socha mezi dveřmi a do skladiště nevstoupil. Ostrý pruh světla padající dovnitř vrhal jeho stín po podlaze a nesmyslně jej protahoval, až se nakonec rozplynul v modravém přítmí.

*****

„Trochu se nám to komplikuje," řekl seržant Dickinson.

Pomalu jim to docházelo.

Jako příslib svítání na bezmračné obloze.

„Všichni tihle lidé se museli někde ztratit!“ soudil Kirsten.

„Zbrojařským společnostem, které zakázané genetické manipulace financují, je jedno, kde seberou pokusný materiál. Prostě ho zaplatí.“

„Ti naši piráti,“ plácl se Burkov do čela.

„Proč myslíš, že v tom jeli i tihle?“ zeptal se seržant podezřívavě.

„Vzadu v nákladovém prostoru něco bylo, ale než jsme to mohli prozkoumat, ten trpaslík nás vyhnal.“

„Měli jste ho rozšlápnout,“ nasupil se Muray. „Já bych to teda udělal!“

„Nebyla to naše věc,“ zavrtěl hlavou Porter.

Tanaka se po nich nechápavě díval.

„Lukrativní kšeft rovná se zkurvený svinstvo,“ zafuněl Shapiro.

„Chce se mi blít,“ řekl Quaid.

„Je tohle naše věc?“ zeptal se sám sebe seržant Dickinson a přejel pohledem po řadách hibernátorů.

„Stejných dveří je na tomhle patře spousta,“ řekl Muray uvážlivě.

„Tisíce lidí,“ přikývl Wheeler.

„Prokristapána!“ zamumlal Kirsten.

Porter byl jako omráčený.

Hluboce mražené, ale stále čerstvé maso přichystané k použití, mohlo by být napsáno velkými písmeny nad vchodem.

„Velení se o tom musí dozvědět,“ řekl Shapiro a zakoulel očima.

„A ty myslíš, že to nevědí?“ Seržant se nadechl ledového vzduchu, až ho píchlo na prsou.

„To nevím, pane.“

Vojáci nerozhodně postávali u bočního výklenku, kde byl velký panel a holografický projektor pro aktivní ovládání.

„Mohli bychom je oživit,“ prohlížel si jej Quaid. „Je to jednoduché.“

„Ať tě ani nenapadne na něco chmatat!“

Seržant Dickinson zavolal interkomem Poggyho: „Spoj mě s operačním.“

Velitelská loď se ozvala skoro okamžitě. „Charlie dva, Dravec.“

„Dravec, já Charlie dva,“ ohlásil se poddůstojník. Mluvil do mikrofonu, zatímco se jeho muži přesunuli do osvětleného koridoru.

Tam se cítili přece jen o něco lépe.

„Charlie dva; za žádnou cenu je neoživujte!“ vypálil stroze operační důstojník. Podle všeho ho ani nepřekvapilo, že skladiště sarkofágů s lidskými těly objevili. Třeba to i ve skutečnosti čekal. „Ty osoby jsou infikovány smrtelně nebezpečným mutagenním organismem! Skladiště uzavřete a dopravte nálož do spodního patra. Potom se ihned vraťte - nic jiného se po vás nechce! Potvrďte!“

Nikoho ani nenapadlo zeptat se: Proč?

Autoritativní hlas se zachvěl naléhavostí. On znal odpovědi na otázky, které si oni nestihli položit. Věděl, jakou hrůzu by vypustili ze řetězu. Nemohl jim to sdělit přímo, ale to, co se skrývalo v řezavém tónu odsekávaných slov, bohatě stačilo.

Tísnivá opuštěnost obrovského laboratorního komplexu ještě vzrostla.

„Charlie dva rozumí,“ odvětil seržant. Hlavou se mu táhl jako rudá nit sled podivných myšlenek.

„Udržujte neustále spojení!“ přikázal Dravec. „Až budete hotovi, oznamte mi to!“

„Rozumím,“ zopakoval seržant jako hluchá ozvěna.

Kirsten a Porter přirazili pancéřové dveře a ručně je zamkli. Zelené světlo se změnilo v červené.

Shapiro otevřel poslední hermetickou přepážku s šipkou a nápisem DECON 4 a trpělivě čekající vozík se rozjel k rudými příčnými pruhy pomalované přechodové komoře.

*****

„Nacházíte se v pátém bezpečnostním pásmu!“ varoval je neviditelný reproduktor. Cinklo to a výtah se po skoro minutové jízdě zastavil. „Upozorňuji, že personál je povinen striktně dodržovat veškerá platná omezení! Jejich porušení bude posuzováno výhradně podle zvláštních ustanovení vojenského práva! Opakuji…“

„Brrr…“ vycenil zuby Muray. „Tady platí výjimečný stav. Vstaneš špatnou nohou, a oni jsou schopní postavit tě ke zdi a odprásknout.“

Tentokrát se výtah neotvíral automaticky.

Shapiro se dotkl plochého spínače a mariňáci se propracovali pětistupňovou přetlakovou karanténní zónou.

Za ní je čekalo překvapení.

Očekávali ještě větší množství vzduchotěsných přepážek a titanových dveří než v horním poschodí, ale místo toho se dostali do velkého otevřeného prostoru. Větší část patra byla rozdělena pouze průhlednými polykarbonátovými zástěnami, jež se daly bez námahy přesouvat a přestavovat, takže zde mohla vznikat libovolně členěná pracovní prostředí. Pouze v západním sektoru se nacházelo několik pevných stěn a neoznačených dveří.

Vojáci se rozhlíželi po ploše o velikosti fotbalového hřiště, která byla přeplněna nejrůznějšími přístroji a technikou, u níž ani nedokázali odhadnout, k jakému účelu slouží. V té změti se tu a tam daly rozpoznat výkonné centrifugy, automatická kultivační pole, nezvykle velké inkubátory, elektronové mikroskopy a v odlehlém koutě situovaná dvojice robotických chirurgických jednotek. Uspořádání pracovišť bylo podřízeno složité architektuře, kterou kdosi určil umístěním čtyř masivních bloků - jakýchsi komor - obklopených spletí nezvyklých manipulátorů a potrubí do středu patra. Tato sekce byla neprodyšně uzavřena a dovnitř se dalo dostat děleným uzávěrem pouze v ochranném obleku. Další podivností bylo to, že mnoho projektorů běželo stále zapnutých a vzduch nad nimi plnily nepochopitelné barevné křivky a obrázky.

„Kam tu mrchu?“ zeptal se Quaid a podezřívavě si měřil nejbližší stříbřitou výseč, na níž se vlnil složitý diagram s mnoha nezávisle odlišenými rovinami.

Seržant Dickinson si vyvolal podrobný plán úrovně a hledal označené místo. Bílý bod kupodivu pulzoval u západního konce laboratoří, kde byly vyznačeny příruční sklady, mrazící boxy a odpočinková zóna personálu.

Vozík se rozjel podle pokynů. Vojáci se volně rozptýlili, ale stále jej sledovali.

Porter se dostal na dohled nerezových stolů obklopených lékařskou aparaturou a robotickými nástrojovými hlavicemi. Hlavní kulometu zlehka udeřil do průhledné přepážky.

Ozvalo se pronikavé zadrnčení.

„Vypadá to jako pitevna, co, Drobečku?“ prohodil k Wheelerovi, který se proplétal mezi sadami autoklávů a dával pozor, aby do něčeho nevrazil.

Muray civěl na projektor, který předváděl jakýsi detailní záběr. Nejdříve ho skoro bez povšimnutí minul, pak se ale zarazil a vrátil se o pár kroků zpět. Naklonil hlavu na stranu a z minimální vzdálenosti studoval nehybný obraz.

„Pojď sem na chvilku," zavolal na Kirstena, jenž nahlížel do prázdného inkubátoru.

Voják k němu došel. „Co chceš?"

„Mrkni na tohle, co myslíš, že to asi je?" ukázal Muray puškou na hologram.

„Vím já?" Kirsten s odporem nakrčil nos. „Burkov by to asi věděl, ale podle mě je to nejspíš sken nějakých vnitřností."

„To bych taky poznal…"

„Jsou zvláštní," pokračoval mladý voják a ukazováčkem si nervózně třel špičku nosu. „Tady nahoře by mělo být srdce, jenže je obklopené jakousi kostěnou obálkou a plicní laloky nejsou dva, ale rovnou čtyři. Žaludek a střeva také nevypadají, jak by správně měly, a žebra tvoří po stranách překrývající se štíty."

„Jako šupiny," potvrdil Muray.

„Tohle vyráběli?" polkl nasucho Kirsten.

„Asi."

„Dobře, že to rozmetáme na atomy."

Seržant Dickinson a Shapiro zabrzdili vozík s náloží na místě, které jim udávala mapa.

„Tímhle se to aktivuje," řekl spojař a zakroužil ukazováčkem nad zaplombovanou krytkou, jež se nacházela na boku černého pouzdra. „Potom vezmeme dálkový ovladač a vrátíme se. Až to budeme chtít spustit, navolíme odpočet a bude to."

„Sranda," řekl seržant Dickinson a rozhlédl se po svých mužích, kteří se potulovali kolem.

Automaticky je přepočítal a hned zjistil, že Porter a Wheeler chybí.

Nebo je alespoň neviděl.

*****

Porter obcházel červené patro směrem k západní straně.

Tahle část vypadala napohled nejméně zajímavě, ale jeho jako by sem cosi neviditelného táhlo.

„To nedává smysl,“ mumlal si pro sebe. „Musí tady být ještě něco.“

Wheeler, který šel za ním, ho sice slyšel, ale nic k tomu neřekl.

Postupně prohledali vzorně uklizenou odpočinkovou sekci, nahlédli do prázdných a vypnutých mrazáků o velikosti nákladních vagónů, aby se nakonec zastavili před přístěnkem, který končil obyčejným průchodem.

Porter se drbal ve svědícím strništi na bradě.

Mapa místo označovala jako pomocný sklad biologického materiálu.

Z náhlého popudu se dotkl panelu na levém předloktí a bouchnutím si spustil hledí před obličej. Orientační plán komplexu vystřídala podrobná trojrozměrná síť spodní úrovně.

Předtím to nebylo vidět, ale nyní se za obvodovou zdí patra dala rozeznat další oblast, naznačená červenými přerušovanými linkami, které vybíhaly ze skladu a mizely mimo výseč mapy.

„A co je teda tohle, brácho?“

Wheeler ukázal na průchod.

„Uvidíme,“ řekl Porter. Přistoupil ke dveřím, které signalizovaly, že je otevřeno, a dotkl se senzoru.

Nic se nestalo.

„Aha.“ Porter si se silným tušením pozorně prohlédl zárubně.

Průchod byl na oko zamaskovanou šarádou a dveře jen falešnou kulisou. Samotný vstup totiž tvořila jednolitá stěna s ovládáním skrytým pod nenápadným panelem.

Porter za elektrizujícího mravenčení podél páteře stiskl spínač.

Giganticky masivní vrata - čtyři metry speciální sendvičové konstrukce z titanu, keramiky a jiných superodolných slitin - se dala tiše do pohybu.

„Zatraceně,“ ulevil si bezděčně, když monstrum zajelo hladce do stěny a odhalilo krychlovou komoru zahrazenou na protější straně bariérou ze stejného materiálu.

„Štígro, že je obranný systém vypnutý,“ zabručel Wheeler.

„Jak to?“ ohlédl se Porter.

Wheeler objel rukou podlahu, stěny i strop v názorném gestu. „Pohyblivé lasery. Rozkrájely by tě na nudličky.“

Porter netrpělivě zafuněl. „Naštěstí.“

Šest metrů silnou stěnou vedl úzký průchod, v němž byla nainstalovaná podobně hustá síť laserových gilotin.

Prošel jím a zastavil se na okraji vyvýšené rampy.

„Kurva,“ řekl.

*****

Než stačil seržant Dickinson zareagovat, Wheeler se sám ohlásil v interkomu.

„Něco jsme našli,“ řekl stručně.

Všem zatrnulo.

Seržant i Shapiro rázem zapomněli na aktivaci nálože a vrhli se k západnímu úseku. Ostatní se hnali za nimi.

Protáhli se nově otevřeným průchodem a zarazili se až na podélném molu, z něhož vybíhaly tři nízké stupně do rudého prachu jeskynního tunelu. Na první pohled bylo jasné, že jej nevyhloubila lidská ruka. Pravděpodobně vznikl přirozeným procesem, když před stovkami tisíc let kontinentální tektonická činnost formovala strmé pohoří. Měl zhruba osm metrů na výšku a dvanáct na šířku a osvětlovaly jej přenosné reflektory umístěné od sebe zhruba každých třicet metrů. Stojany propojoval černý kabel, který se ztrácel za křivolakým skalním ohybem.

Vzduch byl dýchatelný, suchý, ale mnohem teplejší, než se dalo čekat. Také se v něm vznášel slabý pach, který vojáky dráždil v nose.

Byl mdlý, sladký i zároveň nedefinovatelně nakyslý.

Takový…

Muray potlačil zimniční zachvění. „A do prdele.“

„Prověřte prostředí!“ sykl seržant Dickinson. Zrakem bloudil po hrbolaté klenbě, kde ze stínů vystupovaly zužující se tupé kužele podobné vápencovým krápníkům.

„Negativní, pane,“ hlásil Shapiro výsledky bleskového testu.

„Co nám kdo poví k tomuhle?“ řekl opatrně Kirsten.

„Důvod existence základny je někde dál,“ prohlásil Porter. Vědomým úsilím uvolnil prsty, jimiž křečovitě svíral zbraň.

„Jeskyně…“ zafrkal Quaid pohrdavě. „Asi na ně narazili, když stroje hloubily laboratoře. Na tom nevidím nic tak zvláštního.“

„Necítíš to?“ opáčil Tanaka.

„Ten smrad?“

„Vždycky jsi byl pitomec,“ řekl Wheeler s nepřítomným pohledem.

Quaid hmátl po noži na opasku. „Zopakuj to a ufiknu ti koule!“

„Zmlkni!“ zpražil jej seržant stroze. Svaly na čelistech mu tvořily vystouplé tvrdé uzlíčky.

Zalehlo je hrobové ticho.

Ale přesto…

„Tam,“ pozvedl paži Tanaka.

„Nejvýš dvě stě metrů a pak se uvidí,“ řekl seržant Dickinson. „Pamatujte; maximální opatrnost! Jasné?!“

Mlčky přikývli.

Informovat zraněného velitele družstva nebo Dravce na oběžné dráze je ani nenapadlo.

Tohle bylo jejich rozhodnutí… a jejich lov.

Kovové stupně zavrzaly a už stáli na nezpevněné zemi. Podrážky se jim bořily do rudé sypké hmoty, která připomínala vysušenou a na prach rozemletou krev.

Porter pohladil závěr kulometu, botka pažby se zlehka dotkla ramene.

Vyrovnat a přenést váhu, pevně uchopit předpažbí, ukazováček na spoušť.

Měl to tak zažité, že si to ani neuvědomoval.

Osm mariňáků se roztáhlo přes šíři tunelu.

*****

Dno jeskynního koryta začalo za ohybem prudce klesat a zároveň se stáčelo doleva. Krok za krokem se vojáci brodili oranžovým pudrem, který tu a tam rozrývaly nečitelné stopy, a sledovali kabel napájející reflektory. Ostré světlo vršilo podél zvrásněných stropních reliéfů křivolaké stíny.

Tíživá atmosféra skalního světa na ně útočila ze všech stran.

Nikdo však o návratu ani nepípl.

Seskupení krápníkovitých stalaktitů visících ze stropu postupně mizela, aby se po pár desítkách metrů opět objevila. Divný pach se stal výrazně hořkosladkým. Poslední stojan se světlem našli za ústím rozlehlého skalního dómu, do něhož se tunel náhle rozšiřoval.

Mariňáci rozsvítili vlastní reflektory na přilbách a pod hlavněmi pušek.

Jeskyně to musela být nesmírně obrovská. Terasovitá klenba a stěny se ztrácely kdesi v nedohlednu. Úplná tma však v ní nebyla. Spíš takové hodně husté šero. Jako by ji vyplňoval hutný opar, který z nejvzdálenějších konců prozařovaly bledé lampy. A z něho vystupovaly kostrbaté obrysy kamenných sloupů - kolosálních stalagnátů.

Porter přejížděl kuželem světla po nejbližším okolí a trpěl sžíravou tísní, která rozleptávala jeho odhodlání neotočit se a neutéct jako malý vyděšený kluk.

„Divný, co?“ prohodil Muray.

„Vyschlé podzemní jezero?“ poznamenal Kirsten.

„Třeba,“ utrousil seržant Dickinson. Střídavě přeskakoval očima mezi přenosným stojanem a paprsky reflektorové hlavice, které se ztrácely pod stropem dómu, aniž na něho dosáhly.

„Ať je to, co je to,“ ukázal Tanaka rukou dopředu, „bude to tam.“

„Tak tady nestůj jako zvadlej ocas,“ prskl Quaid a tiskl si nos.

„Jsme příliš daleko,“ řekl seržant, „a nemáme vůbec žádné spojení. Signál se ztratil, jakmile jsme vylezli z laboratoří.“

„Jenom kousek, šéfe,“ žádal Muray. „Za ty první sloupy.“

„Fajn,“ přikývl Dickinson. „Porter a Kirsten tu zůstanou, aby nás něco nepřekvapilo zezadu.“

Ani netušil, jak moc se Porterovi ulevilo.

Stejně by nesvedl udělat krok navíc.

Šestice vojáků postupovala k nejbližšímu stalagnátu. Když míjela jeho rozšířené úpatí, vůbec nepřipomínal běžný krasový útvar, ale spíš neskutečně starý, leč stále živoucí strom. Na spoustě míst totiž zely v napohled tvrdém povrchu dlouhé podélné trhliny a hmota, která z nich vyvřela, ztuhla do velkých hladkých kapek podobných míze. Materiál svou hrubou strukturou připomínal kůru sekvojí, když však na něj Tanaka zabušil pažbou pušky, rozpadal se na křehké kusy a vzduchem zavířilo mračno štiplavého prachu.

Obešli sloup a před nimi se rozevřel doslova labyrint z různě tvarovaných bloků žuly, nízkých i vysokých zídek, jež na sebe přiléhaly s milimetrovou přesností, lomených uliček, které nikam nevedly, přechodů a průchodů, co neměly žádný architektonický smysl. Jenom málo úhlů bylo pravých, většina hran a stěn navazovala v napohled náhodném postavení.

Porter se vtiskl do pukliny co nejdál od zlověstně rozsvíceného reflektoru a sledoval přenos Wheelerovy kamery.

Takové mrháni energií, napadlo ho.

Světla spotřebovávala proud již celé týdny naprosto bez užitku.

Bez užitku?

„Pozor, vidíte to?!“ ozval se v interkomu Murayův hlas.

Obraz poskočil, jak se Wheeler ohlédl, okamžitě se přiblížil a zaostřil.

V půlkruhovitém prostoru vymezeném mnoha bariérami, které se od něho paprskovitě rozbíhaly a posléze ztrácely v šedivé mase rozptýleného světla, spočíval geometricky perfektní, uhlově černý kvádr. Na jeho horní ploše, ale i všude kolem, se nacházela spousta špinavě nažloutlých věcí.

Aniž se dostali blíž, uvědomili si, co jsou zač ty bez ladu a skladu navršené hromádky.

Byly to kosti.

*****

Dívali se a nechápali.

„Vypadá to jako zasranej oltář, či co,“ zachrchlal Quaid.

„Pánbíčkáři, tady?“ podivil se Muray. „To ne, brácho.“

Kosterní pozůstatky to však bezesporu byly.

Lidské, zvířecí i všelijaké jiné. Nepravděpodobně velké i ty docela drobné. Promíchané a rozházené jako dětská stavebnice. Většinou holé a vyschlé, stářím vybělené. Našlo se ale pár takových, na kterých dosud lpěly seschlé svalové tkáně a šlachové úponky.

Hnilobný pach však byl kupodivu slabý a nevýrazný.

Překrývala jej skoro hmatatelná hořkost.

„Obětiště?“ uslyšel Porter mimo záběr Tanaku.

„Murayi, podívej se nahoru doprostřed,“ pobídl Kirsten vojáka přes interkom.

Mezi zbytky se povaloval výrazný kus jakéhosi torza.

Masivní kostěné schrány propojené silnou, esovitě prohnutou hrudní kostí. Oblouky žeber protažené dospodu a překrývající se jako šupiny.

„Neviděli jsme právě tohle na projektoru v laboratoři?“ Muray rýpl hlavní pušky do kupky kostí a ty se sesypaly na zem.

„Ano,“ hlesl Kirsten a ohlédl se po Porterovi.

„Myslíte, že tohle je práce homo sapiens?“ zeptal se Shapiro a otáčel se kolem své osy.

„Co vám to připomíná?“ zajímal se Tanaka, i když odpověď nečekal. Světelný bod poskakoval po důmyslně rozestavených blocích kamene.

„Město,“ napadlo Portera zčista jasna. Ani si neuvědomil, že to vyslovil nahlas.

„Cože?“

„Spíš primitivní model.“

„Vždyť je to ohromné,“ namítl seržant. „Těch objektů budou tisíce, a to vidíme zlomek. Kdoví, kam až se tahle zatracená díra táhne. A i kdyby, takové určitě nikde nestojí. Na žádné planetě.“

„Ne naše…“

„Pěkná blbost, kámo.“ Quaid znechuceně zafrkal. „Malí zelení mužíčci neexistují! Smiř se s tím, pitoměj romantiku! Tady jde o zkurvený experimenty bandy úchylů, co mají k dispozici neomezený prostředky, nic je nezajímá a v tyhle hnusný jámě si hrajou na Stvořitele.“

Porter přestal poslouchat, protože cosi zahlédl na okraji Wheelerova zorného pole.

„Otoč se doleva!“ zašeptal.

Drobeček se poslušně napřímil a přestal se zaobírat čímsi, co velmi vzdáleně připomínalo lidskou lebku.

Šeď, kterou do té doby považovali za optický klam, se nafoukla. Pohltila několik monstrózních sloupů - stromů, a nenápadně se posunula k šestici mariňáků. Po kamenitém dně jeskyně se plazily pramínky mlhy a za nehmotnou oponou se jako světlušky zažehly myriády drobných jiskřiček.

V moři kamene blýskl kov, stíny se pohnuly.

Seržant Dickinson v tu chvíli také zdvihl oči.

„Stáhněte se!“ sykl.

Tady končila veškerá sranda.

Něco se dělo, a nebylo to nic dobrého.

Alespoň ne pro ně.

*****

Tmavým přísvitem zašermovaly paprsky reflektorů, jak vojáci ustupovali k tunelu.

„U nás čisto," informoval seržantovu skupinu Kirsten.

Ve sluchátkách šustivě zapraštělo a Porter zkřivil obličej do grimasy děsu a odporu.

Mlha se mezi dnem a klenbou jeskynního dómu prudce vyboulila a jako nestvůrný bolák plný hnisu praskla.

Kouřový opar byl najednou všude.

Porter měl pocit, že ho omotala ledová chapadla, středem hlavy se mu prohnal uragán šíleného jekotu, dunivého zvonění a nesrozumitelných hlasů. V nekonečné sekundě mu to připadalo, jako by se slily stovky hudebních stanic do jediné vysílací frekvence.

Zachroptěl a pokusil se uškrtit vlastníma rukama. Jenže límec neprůstřelné vesty se jeho ztuhlým prstům nepoddal.

A teprve pak z hrozné dálky rozeznal lidské výkřiky.

To ho probralo a zvuková smršť nepatrně ustoupila.

Dost na to, aby mohl reagovat.

Všiml si, že mlha u ústí tunelu řídne a dovnitř nezasahuje vůbec. Také jako by se stahovala z dosahu reflektorové hlavice na zapomenutém přenosném sloupku. V bezděčném vnuknutí namířil osvětlovač cíle do míst, kde se měl už dávno objevit Dickinsonův tým. Hmátl do kapsy na boku, vytrhl odtud šokový granát, cinkla uvolněná pojistka a vzápětí odhodil vejčitý předmět přímo před sebe.

Jedna, dva… tři!

Salva pronikavých záblesků, které měly ochromit každého v dosahu několika desítek metrů, nevýrazně vzplála a rozletěla se do všech směrů, aby byla vzápětí pohlcena. Místo dvou set decibelových výbuchů zazněl utlumený rachot a to bylo vše.

Jako by granát explodoval za hranicí jiného vesmíru.

Přesto to stačilo.

Podobna umírajícím bludičkám se nejprve objevila nevýrazná světélka, a až po další minutě se šest mariňáků vynořilo z páry, která na nich ulpívala jako lepkavé cáry pavučin. Pouhých dvacet či třicet kroků, které od nich Portera dělily, překonávali hrozivě dlouho.

Celí schvácení se zastavili, sotva popadali dech. Brunátné a zpocené obličeje, vytřeštěné oči, krvavá bělma.

„Světla, světla!" vykřikl Kirsten.

Porter mířil kulometem do mlhy, která se vzdouvala a kypěla.

„Ježíšikriste, co to, do prdele, je?!“ křičel Shapiro, když se nad nimi vztyčila hrozivá vlna řasnaté šedi. A přesně, jako by byli někde na pláži mořského turistického střediska, se její mohutný hřeben zlomil, propadl se a zbytky příbojového oparu se jim rozlily kolem kotníků. Neslyšné burácení na nesnesitelný okamžik ještě zesílilo a poté i s přízračnou vlnou opadlo.

Děsivá stěna se zastavila před osmi roztřesenými vojáky.

„Tři kroky zpět, roztáhněte se,“ zašeptal seržant Dickinson. S neskutečným úsilím se snažil posbírat střepiny zdravého rozumu.

Poslechli ho.

S každým centimetrem, o který poodstoupili od monstrózní opony, to bylo snazší.

Mysl se jim pročistila, rozmazané vidění zaostřilo.

„To je…“ Tanaka bolestivě a s námahou polkl, „jako v poušti. Jenom jinak. Hůř.“

Porter dostal pod kontrolu cukající svaly. Prudce vydechl a vůbec ho neudivilo, když se mu zakouřilo od úst. Mráz se do něho zakousl jako řetězová pila, rty se mu semkly do bezkrevných čárek. Zajektal zuby.

„To bylo o chlup,“ řekl Wheeler téměř filozoficky a jeho hlas se hluše vytratil v prostoru. „Málem jsme tam zůstali.“

Muray se napřímil, zapraskalo mu v zádech.

„Sto padesát metrů a my snad uběhli sprintem čtyři kiláky,“ řekl celkem zbytečně. „Kdybychom si nevšimli těch barevných jiskřiček, asi jsme zabloudili.“

„Můj šokový granát,“ řekl Porter. Kulomet ztěžkl, jako by vážil rovnou tunu. „Nevím proč, ale myslel jsem, že by to mohlo k něčemu být.“

„A taky bylo,“ přikývl seržant Dickinson. Moc dobře věděl, že by měli vypadnout, dokud to ještě vůbec jde, jenže nedokázal poručit ani sám sobě, natož svým mužům.

„Nebyli jste přece nijak daleko,“ zamumlal Kirsten. „Na těch pár krocích se nedá zabloudit.“

„Ale dá.“ Wheeler to řekl s absolutní a neotřesitelnou jistotou.

Hřejivá zář reflektorů za jejich zády zvýrazňovala pásy naoranžovělých hornin, jež jako svinutí hadi škrtiči vystupovaly z tvrdé skály. Šeď, která se rozprostřela mezi dnem, stropem i stěnami skalního

dómu, však neodrážela vůbec nic. Když se na ni Porter díval zpříma, připadala mu jako kolmo postavená hladina vodní nádrže - hladká a nehybná. Jakmile ale stočil pohled na špičky svých vojenských bot, při okraji zorného pole ihned uviděl, že opar víří a divoce klokotá. A z jeho nesmírné hlubiny vystupovalo k povrchu mihotání stovek nafialovělých blesků.

Odtud je cosi pozorovalo.

Zkoumavě, chladně a bez lidských emocí.

Hodnotilo.

Jakmile však přeskočil pohledem o málo výš, všechno zmizelo. Zůstala jen obrovská neživoucí plocha.

O to to bylo strašlivější.

„Jsou tam!“ sykl přiškrceně Tanaka. Váhavě zvedl ruku a sklopil si hledí bojové přilby.

„Kdo?“ hlesl Quaid. Přesto to poznal i on.

Blízká přítomnost.

Čehosi.

Porter zvýšil dosah lokátoru na maximum, ale jeho výseč zůstala prázdná jako předtím. Přesunul váhu kulometu víc dopředu, aby ulevil brnícím ramenům. Přerývaně dýchal, hrdlo se mu stahovalo svíravou úzkostí.

„Nestřílet, pouze světlice,“ řekl seržant Dickinson do mikrofonu, aniž pohnul rty.

Definitivně jsem zešílel, táhlo mu hlavou, když naučenými pohyby měnil tříštivotrhavou munici za světelné granáty. Tenhle rozkaz nemůžu vydat…

„Pal!“

Šest vojáků, mimo Wheelera a Portera, vystřelilo současně.

Bum, bum, bum, bum… bum, bum.

Salva světlic zmizela za šedivou oponou.

A až kdesi tam se rozzářila.

Výsledek nebyl sice takový, jaký očekávali, ale i to bohatě stačilo. Dolní třetina oparu mléčně zprůsvitněla. Povrch opony se současně zbortil do jakéhosi potrhaného kráteru, přičemž z jeho středu vytryskl proud špinavého kouře. Na zlomek sekundy se zjevily tmavé obrysy, které jako by vyčkávaly těsně za pomyslnou linií mezi světy, skryty v prapodivné šedi.

Granáty okamžitě zhasly, ačkoli měly i za extrémních podmínek vydržet svítit alespoň pět minut.

„Kurva, čpavek!“ rozkašlal se Muray a uskočil.

Než se stihly aktivovat filtry v lícnici bojové přilby, Porter ucítil v hrdle a na sliznicích ostré škrábaní, z očí mu vyhrkly slzy. Udělal několik klopýtavých kroků a přes závoj slané vlhkosti pozoroval, jak se opar stáhl o dobrých dvacet metrů.

Vojákům se vědomím přehnal vřeštivý chaos, ale po předchozím náporu to byla nevýrazná ozvěna, jež rychle pominula. Mezi nimi a mlžným cosi, okupujícím podzemní jeskyni, se rozprostřelo bezmála hmatatelné očekávání.

Nebyla v tom ani špetka respektu a uznání obou stran, pouze možnost volby z omezených možností.

„Nechá nás to na pokoji,“ řekl potichu seržant Dickinson. i Nebylo docela jasné, jestli šlo o otázku.

„Pro tuhle chvíli… ano,“ zahučel Wheeler.

Porter zachytil odraz světla na Tanakově polarizovaném hledí.

Pyrotechnik se s hlavou otočenou na stranu díval přímo na něho.

Přikývl.

„Odchod!“ Seržant mávl k tunelu.

Ustupovali nejdříve pomalu, ale s každým dalším metrem si byli jistější.

Semknutá skupinka mariňáků se znovu ježila zbraněmi. Kdyby je však museli použít, byly by jim pravděpodobně k ničemu.

Šeď je do stoupajícího tunelu nepronásledovala.

XI. KAPITOLA

Necítili se ani trochu bezpečně, dokud je od jeskyně nedělila čtyři metry silná titanovo-keramická bariéra a zablokované vnitřní hydraulické závory. V proskleném červeném podlaží se během jejich pětačtyřicetiminutové nepřítomnosti nic nezměnilo. Bylo to neuvěřitelné, jejich smysly tvrdily něco zhola jiného. Hologramové hodiny však nelhaly.

Utekla pouze chvilička ve srovnání s tím, co prožili mimo laboratoře.

Prohlédli patro, ale bylo v pořádku. I nálož stála na tom samém místě, kde ji opustili.

Dívali se po sobě a nebyli schopni slova.

„Tomuhle nikdo neuvěří," pípl nakonec Kirsten a ztěžka se opřel o chromovaný laboratorní přístroj.

„Právě proto." Seržant Dickinson sejmul z držáku dálkový odpalovač a podíval se zpříma na Portera. „Bez tebe bychom tu nebyli."

„V pohodě," Porter rozpačitě pokrčil rameny.

Pořád v sobě měl zažraný ten chlad. Zasuté vzpomínky na kaňon v poušti vypluly na povrch v krystalicky čisté podobě. Hrůza z nich se mísila s čerstvým zážitkem a bezhlavě se násobila.

Stejná mlha, stejná šeď. Odlišné plynutí času, jiné vnímání prostoru.

Tvary, stíny, pohyb.

Otevřená okna někam jinam.

Prolnutí.

„Jsem nadšenej, že tohle zmizí." Quaid udělal rozmáchlé gesto. „Tisícina sekundy a sbohem, prokletá díro."

„Charlie dva, Charlie dva!" ozvalo se ve sluchátkách navztekaně.

Dickinson měl sto chutí plácnout se do čela. „Charlie dva, na příjmu!"

„Kde, proboha, vězíte?!" vypálil Poggy. V jeho tónu však byla znát úleva. „Volám vás takovou dobu a nikdo se mi nehlásí. Nevím, jak je to možné, ale dokonce jste se vypařili z lokační mapy."

„Jsme v pořádku a vracíme se nahoru. Jak je na tom velitel?"

„Stav stabilizovaný, Burkov se o něho stará." Nastala malá odmlka. „Poslyšte…"

„Později," utnul seržant Lišákovu zvědavost. Odklopil krytku na černém hranatém pouzdru dezintegrační nálože a stiskl tlačítko s rudým

výstražným symbolem. Displej na dálkovém ovládání ožil, a tak jej schoval do velké kapsy na hrudi taktické vesty. „Mizíme!“

Shapiro otevřel první přechodovou komoru označenou jako DECON 5, ale než se za nimi masivní uzávěr definitivně zaklapl, všichni se ohlédli k západní stěně laboratorního patra.

Na čisté podlaze zůstaly šlápoty načervenalého prachu. Osamělé, rozmazané šmouhy. Působily zlověstně.

*****

Poručík Ashworth usazený v pohodlném křesle obsluhy a nadopovaný posilujícími preparáty bezmocně zavrtěl hlavou. „Kdyby to líčil někdo jiný, nevěřil bych mu. I takhle je to obtížné.“

„Ale ta poušť…“ nadhodil seržant Dickinson.

„To je pravda.“ Poručík přivřel oči, jako by si cosi vzdáleného vybavoval. „Zvláštní.“

„Otázka jak odsud.“

„Jak to vypadá venku?“

„Neměnný stav, pane,“ utrousil Burkov od monitorů. „Žluťásci obranný systém čas od času otestují, ale do ničeho se nehrnou.“

„A co Dravec?“ zeptal se poddůstojník.

„Naposledy se ozval minutu před tím, než jste dorazili,“ řekl Poggy. „Podle všeho jsou nahoře pěkně nažhavení a drží se na uzdě jenom proto, že s tím v tuto chvíli nemůžou nic dělat. Operační se ohlásí nejpozději do deseti minut.“

„Ať tak či onak, potřebujeme vozidla, abychom se dostali z kotliny. Vůbec nejlepší by byly obrněné transportéry.“ Dickinson se obrátil na Burkova: „Dívali jste se do skladů za manipulační komorou?“

„Já rozhodně ne, seržante,“ odmítl zdravotník.

Poddůstojník se zachmuřil. „Porter, Kirsten, Muray a Quaid; běžte to tam prohlídnout. Třeba najdete slušný dopravní prostředek.“

Čtyři vojáci se unaveně zvedli z podlahy, kam se po příchodu svalili.

Murayovo: „Provedu, šéfe,“ tentokrát neznělo ironicky.

*****

„Dravec, já charlie dva!“ předešel seržant Dickinson operačního důstojníka.

„Konečně, Charlie dva!“ zaprskalo spojení interferenčními poruchami.

„Zásilka byla dopravena na požadované místo určení.“

Břitký hlas však nebyl ani v nejmenším spokojený. „Co vás zdrželo, Charlie dva? Předpokládaný plán činnosti byl minimálně o třicet minut kratší.“

„Nepředvídané potíže,“ řekl seržant krátce.

„Specifikuj, Charlie dva!“

Poručík Ashworth vyčerpaně zacukal koutky, jako by tím chtěl říct: „Přesně, jak jsem čekal.“

„Dravec, já Charlie dva; nálož je uvedena do aktivního režimu. Problémy byly s výstupem z karanténní zóny. Vyřešili jsme je vlastními silami, jen se to trochu protáhlo.“

Bylo jasné, že Dravec mu z bůhvíjakého důvodu nevěří.

„Rozumím, Charlie dva,“ ozvalo se po jisté odmlce. „Nastavte odpočet na čas Té mínus dvě hodiny. Po deaktivaci DS (Defense System - obranný systém) opusťte prostor základny. Letectvo napadne pozice nepřítele a evakuační stroj vás nabere na vrcholu jižního svahu v rozmezí Té mínus patnáct až mínus nula pět minut. Upozorňuji, že vyzvednutí nelze realizovat v menším časovém odstupu z důvodu masivních sekundárních účinků exploze.“

V Dickinsonovi se všechno vzbouřilo. „Jak odsud máme vypadnout, když nemáme k dispozici žádná vozidla?! Poslal jsem svoje lidi, aby prohledali garáže a sklady, takže dám vědět, až se vrátí.“

„To bylo zbytečné, Charlie dva,“ sdělil stroze hlas z oběžné dráhy.

„Proč?“

„Protože mimo robotické plošiny není v celém komplexu ani kolo.“

*****

„Pane, nic jsme nenašli,“ hlásil Kirsten. Za ním vešel do velínu Porter.

„To už víme,“ řekl seržant Dickinson a přejel si dlaněmi po tvářích.

Objevili se Muray s Quaidem a také zavrtěli hlavami.

Porter opřel kulomet o vypnutý projektor a protáhl se. Žaludek mu kručivě zazpíval, hlad měl jako vlk. Bylo evidentní, že letectvo se k základně nepřiblíží, pokud nebude obranný systém kompletně odstavený. Jenže pěšky se z kotliny nedostanou.

„Co ochranu deaktivovat, až budeme pryč? Přivoláme bombardéry a počkáme, než vychrtlíky rozšmelcují. Odpočet spustíme až z paluby evakuační mašiny," navrhl Burkov. „To by šlo, ne?"

Seržant Dickinson se zamračil. „Podle Dravce lze tohle provést pouze zevnitř komplexu. Přenosová síť nezasahuje z bezpečnostních důvodů vně areálu. Takže vypnout a teprve potom odejít."

„Sakra," ulevil si Muray. „Co když se něco pomrví a my skejsneme někde v půli cesty?"

„Tak je po nás," utrousil Poggy jízlivě. „Sbohem a šáteček."

„Chcípneme," tleskl Quaid. „Slabou útěchou je, že si toho asi ani nevšimneme."

„Nejlepší by bylo nalákat žluťáky sem dolů a co nejvíc jich pomlátit." Poručík Ashworth otevřel oči a zamžoural do stropního osvětlení. Duhovky měl matné a bez lesku.

„Na to neskočí, pane," nakrčil nos seržant.

Kirsten zaťukal do vršku helmy, kterou držel v klíně. „Vložit se do toho osobně, pak ano, seržante."

„Hele, všiml sis laskavě, že jich je přesila tak sto na jednoho?" Muray obrátil oči v sloup. „Vyběhneme ven a budeme řvát: ‚Uráááá!' To je vyděsí tak, že si nadělají do kalhot."

„Právě proto, ty pako," řekl Kirsten roztomile. „Budou se cítit silní. Nezapomínej, že to nejsou vojáci, ale jenom taková místní domobrana."

„I kdyby, pušky a granátomety na jejich LAV, džípy a naklaďáky při nejlepší vůli nestačí," poznamenal pochybovačně Shapiro. „A raketových střel nám zbývá pět."

„To chce leda tanky, jenže kde je vykouzlit?" Porter se zuřivě zakousl do ochucených sucharů. Jindy by nad nimi ohrnoval nos, ale teď byly tím nejlepším, co ve zbytcích denních dávek našel.

„Neříkal jsi, Quaide, že tam vzadu se válí náhradní kanóny a miniguny i s municí?" zeptal se Kirsten. K něčemu svou otázkou směřoval.

„Jo," poškrábal se voják za límcem. „A taky elektromagnetická děla a další libový hračky. Samé náhradní mašinkvéry pro obranné palposty.

Jenže ani ty nejlehčí neunesou tři chlapi, natož, abychom z nich dokázali střílet.“

Jak už to tak někdy bývá, Porterovi se mezi polknutími propojily různé asociace do křišťálově čistého nápadu. Úplně zapomněl zavřít ústa.

„Skafandry,“ vyhrkl.

„Cože?“ podivil se seržant Dickinson. „Spolkni ten hnus a zkus to zopakovat.“

„Ve velké hale napravo je plno těžkých pracovních skafandrů… přinejmenším patnáct. Jsou to ty velké typy s posilovači, výztužemi a pancéřováním do extrémních atmosférických tlaků.“

„Odolné mašinky,“ řekl s náhlým pochopením seržant Dickinson.

„Když jim odmontujeme manipulátory a místo nich nasadíme kanóny, mohlo by to vyjít.“ Muray si zamnul ruce a očividně ožil.

„Tady máš tanky,“ řekl Tanaka a luskl Porterovi před očima. „Čáry máry.“

„A půjde to vůbec?“ zapochyboval Poggy.

Vojáci se otočili na Shapira, který byl v družstvu považován za odborníka na elektroniku a složité přístroje.

„Všechno nějak jde,“ řekl spojař opatrně. „Musím je nejdřív omrknout a teprve pak vám povím.“

„Tak na co, do prdele, čekáš?!“ zahučel Quaid a popadl pušku.

Porter si nacpal do pusy zbytek sucharů a vyskočil, jako by za sebou neměl dva dny beze spánku.

*****

Porter se zaklonil a pozoroval svůj pokřivený obraz v zrcadlové cloně téměř kulaté přilby pracovního skafandru. Pak sklouzl očima níž a přejel pohledem po mohutném hrudním plátu s výrazným bílým číslem 12. Nakonec udělal krok zpět od čtyřmetrového monstra a rozhlédl se po hale, jež se utápěla v tvrdém světle stropních zářivek. Ve třech řadách tu stálo vyrovnáno osmnáct obleků napojených na oživovací dokové jednotky, které jejich vnitřní systémy udržovaly v pohotovostním režimu. Nahrbené postavy vypadaly jako obrovští primáti dopravení sem v hlubokém spánku z jakési experimentální klonovací ZOO. Jejich dlouhé, výkonnou hydraulikou posílené paže

nesly různorodou výbavu - ani jeden z obleků totiž neměl stejnou sadu pracovních nástrojů. Pancíře se leskly neposkvrněnou červení a neprůhledné přilby z nerozbitného polykarbonátu odrážely komicky zdeformované postavy mariňáků, kteří se mezi nimi zvědavě proplétali.

„Tak co říkáš?“ Seržant Dickinson poklepal na mírně rozevřený pařát hydraulických nůžek skafandru číslo 5.

„Mělo by to jít,“ řekl Shapiro uvážlivě, přičemž si prohlížel upevnění soupravy plasmové řezačky a masivního klepeta na pravé paži Osmičky. „Mají modulové bloky, co se snadno mění. Musíme jen najít nosné platformy, na které zbraně upevníme.“

„Co je nasunout do těhle svěráků, alespoň polovina obleků je má. Byli bychom hotovi raz dva.“

„To by nefungovalo, seržante,“ řekl Shapiro. „Nejsou dostatečně stabilní, aby udržely zpětný ráz, zejména při palbě dávkou. V nejhorším případě kanóny navaříme přímo na manipulátory. Napájení tu je, s elektronikou problém nebude. Zaměřování zrealizujeme přes naše vlastní ITWDS.“

„A munice?“

„Pružné pásové podavače protáhneme spodem pod rameny a zásobníky navěsíme na zádové jednotky. Není to moc košer, ale na tu chvíli to vydrží.“ Shapiro obešel Desítku a zkoumavě se zahleděl na rozměrný plochý pancíř.

„Poslouchá se to prima.“ Seržant se zašklebil vzhůru do hledí skafandru, který se nad ním tyčil jako pohádkový obr. „Jak dlouho ti to potrvá?“

„První přestavba určitě hodinu, než si to osahám. Potom možná tak pětačtyřicet minut. Kolik jich vlastně mám připravit?“

Seržant Dickinson si promnul nos. „Šest nebo sedm, víc asi ne. Nezapomeň, že jeden použijeme k poručíkově evakuaci, ten sotva poběží po svých.“

Do haly vjela robotická plošina naložená dvěma dvacetimilimetrovými kanóny. Hned za ní nakráčeli Muray s Quaidem, kteří nečekali, až Shapiro dokončí prohlídku a vynese svůj verdikt.

„Stříkačky jsou tady!“ zahlaholil Quaid a bílé zuby se mu blýskaly v umouněném obličeji.

Shapiro s Dickinsonem na sebe pohlédli.

„Tak jo,“ řekl seržant. „Porter a Drobeček zajistí přístup do tohohle sektoru, Muray s Quaidem budou vozit zbraně, munici a obstarají všechno, co bude potřeba. Zbytek se pustí do montáže. Pohyb, pánové, musí to lítat!“

*****

Porter s Wheelerem hlídali skladovou sekci a pozorovali Muraye a Quaida, jak pendlují s plošinou sem a tam. Z haly se ozýval vytrvalý rachot, kovové řinčení, hučení pomocných agregátů, tu a tam z otevřených vrat vyšlehlo modrobílé světlo obloukových sváreček. Vojáci, kteří se změnili v mechaniky, ze sebe shodili překážející výstroj a zbraně a jen tak v kalhotách a propocených tričkách tahali těžké díly a oháněli se pracovními nástroji.

„Bacha!“ zakřičel Kirsten a na podlahu dopadl se zaduněním mechanický drapák. Z uvolněného závěsu se houpaly různobarevné svazky propojovacích kabelů.

Tanaka okamžitě přistavil dálkově ovládaný nakladač, aby masivní kus kovu odtáhl stranou, kde nebude překážet.

„K čemu jich je tolik, chápeš to?!“ zahulákal Kirsten, zatímco upevňoval řetězy.

„Buď obvyklá chybička v zásobování, nebo je prostě potřebovali.“ Tanaka přejel prstem po dotykovém displeji, jenž měl pověšený na popruhu kolem krku, a nakladač vrčivě zabral.

Kirsten se uklidil do bezpečí, kdyby se řetězy náhodou přetrhly.

„Tady není žádná…“ nakousl, ale větu nedokončil, jak ho napadla logická myšlenka. Plácl se špinavou dlaní po čele. „Chtěli je do jeskyně! Ta podělaná čpavková mlha, třeba je za ní mnohem vyšší tlak, teplota, a kdo ví, co ještě!“

„Agresivní svět?“ Tanaka pokrčil rameny a soustředil se na nakladač, který odklízel masivní drapák.

*****

„Hej, chlapi, na tři!“ zavelel Shapiro. „Raz, dva a hop!“

Vypracované svaly tvrdé jako ocel se napjaly, když vojáci zdvihli závěr automatického kanónu.

„Ještě trochu, maličko doleva!“ velel spojař. „Super… vydržte!“

Elektrickým šroubovákem připevnil první ze šesti spon a ihned nasadil druhou.

„Dělej, ty chomoute!“ chroptěl Poggy. Po kořeni nosu mu sklouzla velká mastná kapka a zapadla mezi odhrnuté rty. Bicepsy ho pálily jako čert, namáhaný kříž bolel a nohy se mu třásly vyčerpáním. „Nevydržíme věčně!“

„Už to… bude!“ Šroubovák naposledy zaječel. „Hotovo!“

Seržant se pověsil na hranaté pouzdro zbraně a vší silou s ním zacloumal. Ani se nehnulo.

„Snad dobrý.“

„Uvidíme.“ Shapiro ukázal na hromadu dílů poskládaných na velké pogumované plachtě. „Nasaďte hlaveň, ale podavače od zásobníků zatím nepřipojujte.“ S kleštěmi v puse se pustil do spojování kabelů univerzálními svorkami.

S bzučením se přihnala MULE, tentokrát naložená rotačními kulomety.

„Jaké máme ládovat krmení, seržo?!“ zahulákal Muray.

Dickinson si odplivl a pak se zhluboka napil z polní lahve. „Nebudeme to komplikovat; střídejte průbojnou s tříštivotrhavou, každou sedmou proložte trasírkou.“

„Jasňačka,“ zubil se Quaid jako blázen. „To bude tanec!“

Shapiro seskočil z montážní plošiny. „Zbývá ho vyzkoušet. Seržante?“

„Drobečku, umíš s tou potvorou?“ zeptal se Dickinson bez rozmýšlení do mikrofonu.

„Ano,“ ozvalo se stručně ze sluchátka.

„Nech Portera samotného a pojď sem.“

*****

Pláty prsního pancíře se rozpojily, zrcadlový kryt i s přilbou se zvedl, z vnitřní strany nohou se vysunuly jednoduché stupačky. Wheeler se přidržel pomocných madel, otočil se a pozadu vmáčkl do rozevřené slupky skafandru. Opakovaně se zavrtěl, aby jej vnitřní struktura inteligentního materiálu dokonale obklopila a zafixovala i s jeho výstrojí.

„V pořádku?“ zeptal se Shapiro.

„Ano.“

„Tak to nakopni.“

Vojáci obstoupili skafandr s bílou jedničkou a sledovali, jak se červená skořápka titanového trupu s tichým bzučením uzavřela. Helma sjela dolů a protiběžné zámkové příruby se s cvakáním pootočily. Chvíli se zdánlivě nic nedělo, Wheeler schovaný uvnitř nastavoval přes virtuální povelové menu propojení ovládacích funkcí pracovního obleku se svým ITWDS.

„Drobečku?“ Shapiro si nasadil malá pomocná sluchátka s tyčinkou mikrofonu.

„Slyším tě na pět,“ odpověděl okamžitě Wheeler.

„Jak seš na tom?“

„Skafandr je nový, ještě nikdo s ním nepracoval.“

„Jako panna…“ zahuhlal spiklenecky Quaid. „Haaůůůů!“

Pak odskočily svorky dokového zdroje a hlavně obou kanónů, jež se téměř dotýkaly podlahy, se zvedly výhružně nahoru.

Nebyl to příjemný pohled a skoro všichni ucítili zamrazení.

Z neškodného pracovního nástroje se stal bojový stroj.

*****

Porter se ohlédl, když do koridoru vešel červený obr. Navzdory své hmotnosti se pohyboval lehce a pružně. Za ním se objevil hlouček do pasu svlečených vojáků, umazaných, lesknoucích se potem, ale šťastných.

Wheeler provedl několik zkusmých obratů, kdy téměř lidskými pohyby mechanických paží zaměřoval zbraně na pomyslné cíle. Kanóny přimontované pod posilovači zpevněnými předloktími vypadaly, jako by tam odjakživa patřily. Dlouhé hlavně kryté perforovanými chladiči vykružovaly osmičky a protáhlé elipsy.

Nakonec se improvizovaný bojový skafandr otočil čelem ke slepé stěně.

„Sto dvacet šest metrů a třicet osm centimetrů,“ oznámil Wheeler.

„To stačí.“ Shapiro ukázal na Muraye a Quaida a ti vložili do otevřených závěrů po náboji s průbojnou hlavicí.

Širokou chodbou třeskla dvojitá ozvěna.

Bylo nabito.

Vojáci si zacpali uši.

Paže bojového skafandru se ještě nepatrně pohnuly a kanóny zaburácely.

Ze zdi vylétly vějíře betonových úlomků, plastové obložení se rozpadlo. Když se oblak prachu rozptýlil, objevily se trychtýřovité díry.

„Tak co?“

Wheeler nebyl spokojený. Hbitě listoval bojovými módy a hledal nastavení zaměřovacích bodů. „Pravý zanáší o patnáct čísel doprava dolů, levý o dobrého půl metru nahoru.“

„Uprav korekci náměrné.“ Shapiro pro jistotu prohlédl laserové zaměřovače na každé zbrani, ale ty byly v pořádku.

„Další pokus. Nabít.“

„Nabito.“

Tentokrát šly výstřely přímo do černého. Pukliny se rozšklebily a ochranná vrstva izolující obslužné patro se účinkem dopadové energie střel úplně zhroutila.

„Bezva,“ konstatoval Wheeler.

„Muray a Quaid ti doplní plný palebný průměr,“ řekl seržant Dickinson, „a potom ho odstav do manipulační komory. My se zatím pustíme do dalšího.“

Červený skafandr oddusal a vojáci se vrátili do haly, odkud se vzápětí ozval bzučivý rachot řezaček, šroubováků a popojíždějících nakladačů.

Porter usazený na převrácené bedně dál zíral do prázdného koridoru, dokud se Wheeler nevrátil a nevzal od něho svou pilu.

*****

Druhý skafandr byl těsně před dokončením, když poručík Ashworth zavolal seržanta Dickinsona.

„Spěchá to, pane?“ Seržant si tiskl dlaně na uši, aby v sykotu svářeček lépe slyšel slabý hlas.

„Mimořádně!“

„Rozumím, hned jsem tam!“ Dickinson na sebe hodil blůzu, neprůstřelnou vestu, zapnul si opasek a popadl svou zbraň opřenou o zárubeň nákladních vrat. „Shapiro, dohlídni tady na to!“

Přiběhl do hlavního velínu a okamžitě poznal, že se děje něco špatného.

„Pane?“ vyrazil ze sebe.

Poručík ukázal na velkou konzolu pod projektory, kde leželo dálkové ovládání, které seržant přinesl z červeného patra. „SOCOM, ať už je tam kdokoliv, nemínil čekat.“

Seržant Dickinson ani nemusel brát černou krabičku do ruky, aby viděl, jak na displeji přeskakují světle modré číslice, které tam předtím nebyly. Odpočet běžel a časový úsek, který vyměřovaly do okamžiku iniciace nálože, byl zoufale krátký.

„To není sranda, že?“ Seržant se podíval po obrazových panelech, jež předváděly kalné dopoledne s nízkou oblačností. „Nikdy bych si nepomyslel, že to udělají.“

Poručík Ashworth se sípavě nadechl, levou rukou se chytil za ovázanou ránu na pravém boku. „Důležité bylo ten krám dostat na místo a aktivovat, zbytek šel provést z oběžné dráhy.“

„Hezky nás, hajzlové, nachytali!“ Dickinson byl vzteky bez sebe.

„Měl jsem s Dravcem zdlouhavou a ve výsledném efektu zbytečnou debatu. Nahoře jim došla trpělivost, takže máme pouze tuhle šanci. Buď se odtud dostaneme, nebo je po nás.“

„Vyřadil jsem obranný systém z činnosti, ale vychrtlíkům se to nezdá. Potřebovali by povzbudit,“ řekl Burkov od monitorů.

„Jak pokračujete?“ zeptal se poručík svého zástupce.

„Budeme mít druhý stroj. Překvapivě dobře to funguje.“

Jako odpověď se obslužným patrem rozlehla tlumená rána.

„Kolik jich stihnete ještě připravit?“

„Jeden. Začínat s dalším by nemělo cenu.“

„Použijeme to, co máme.“ Poručík přivřel oči, jak bolest v prsou zesílila.

„Pokračujeme podle plánu?“

„Už je v chodu.“

„Bude to obtížné, pane,“ Seržant Dickinson potřásl hlavou.

Poručík semkl promodralé rty. „Nic není snadné.“

„Mohu něco navrhnout, pane?“

„Samozřejmě.“

„Poslal bych Portera, aby vylezl servisním tunelem na vodojem. Dal bych mu s sebou protitankové střely… pro všechny případy.“

„Souhlasím,“ přikývl poručík Ashworth. „Zařiďte, co je potřeba.“

Seržant Dickinson se kousl zevnitř do tváře a vyrazil zpátky ke skladové sekci.

*****

Byla to rychlá porada.

Trvala sotva minutu.

Porter se spěšně vydal k ubikacím strážní čety a zbytek vojáků se pustil do přezbrojování třetího skafandru.

„My tady chcípnem,“ říkal Quaid každému, kdo ho byl ochotný poslouchat.

Asi se mu zdálo, že je bůhvíjak vtipný.

XII. KAPITOLA

Porter vystoupal vnitřním tubusem vodárenské věže a dával pozor, aby se výstrojí nebo kulometem nezachytil o příčky kovového žebříku. Dvě hranatá pouzdra a plátěný vak odsunul do výklenku pod otevřeným průlezem, několikrát se nadechl a poté se s pilou vyhoupl přes okraj širokého rámu. Okamžitě se překulil na břicho, aby ze sebe udělal co nejmenší cíl.

Střecha vodojemu byla prázdná.

Přesně uprostřed se nalézala kruhová stříška, která zakrývala kontrolní vstup do nádrže.

Hmátl do průlezu pro svůj náklad a poté přeběhl na jižní stranu. Skryl se za poklop ventilátoru pět metrů od nízkého drátěného zábradlí, kulomet postavil na dvounožku, raketové střely odložil vedle něho a otevřel plátěné pouzdro. Vak byl mokrý od toho, jak se prodíral nepoužívanou chodbou, která byla do výšky pasu zaplavena stojatou vodou. Když jej otevřel, rozložená zbraň byla v pořádku. Vyjmul jednotlivé díly odstřelovací pušky z pěnových obalů a zručně je složil. Nakonec odepjal ze závěsu nosné vesty smotaný maskovací oblek a přehodil ho přes sebe.

Teprve potom se odplížil k okraji vodojemu.

Ohrazenou část areálu a větší kus kotliny měl pod sebou jako na dlani. Za posledních několik minut se sice zhoršilo počasí; ze svahů se do přírodní pánve valila studená mlha a z hustých nízkých mračen začalo pršet, ale to mu v jeho poslání nemohlo zabránit. Senzorům v bojové přilbě okrové přítmí nevadilo a vizuální viditelnost byla stále ještě dost slušná.

Aktivoval puškový zaměřovač, v levém dolním rohu hledí blikla zelená tečka.

Oddechl si.

„Střelec na pozici a připraven!“

„Kolik času?“

„Zhruba půl hodiny.“

„Jsme kupodivu v předstihu.“ Seržant Dickinson si povzdechl.

Wheeler, Muray a Quaid připravovali v manipulační komoře improvizované skafandry, s nimiž budou za pár desítek minut bojovat. Svoje vlastní zbraně a batohy s municí upevnili do držáků na bocích

zádových modulů a doufali, že je neztratí. Burkov přivedl poručíka Ashwortha a usadil ho zatím na obrubník, než bude připravené zvláštní sedadlo vzadu na Murayově skafandru, které Kirsten a Shapiro ve chvatu přivařovali na konstrukci z trubkového rámu.

„Vlastně se od těch opravdových zas tolik neliší," utrousil poručík.

„Škoda, že jsme jich nestihli připravit víc," zalitoval Dickinson.

„I tak díky za ně. Bez nich by to byla sebevražda."

„Záleží na načasování. Snad se rákosníci nechají vyprovokovat."

Oba měli naprosto jasno v tom, že když jejich plán selže, jiné možnosti v záloze nemají.

Prostě to fungovat musí!

Shapiro a Kirsten odhodili přenosnou svářečku a elektrické šroubováky ke stěně, protože věděli, že už je nebudou potřebovat. Ve spěchu si oblékli chrániče, neprůstřelné a taktické vesty, nasadili si helmy a připojili se k týmu, který za chvíli projde vstupním tunelem a vyrazí jako živá návnada z opevněného podzemí. Tanaka mezitím nachystal na robotickou plošinu nálož z trhavin a směrových min, jež družstvo nosilo celou dobu s sebou, Burkov odpojil poručíkovi infúzní pumpu, vytáhl z předloktí kanyly a naposledy zkontroloval tlakový převaz na boku.

„Jak se cítíte?" zeptal se zdravotník, ačkoli měl před očima údaje jeho biosenzorů.

„Ujde to," odtušil Ashworth.

Burkov mu podal pouzdro se třemi injekčními aplikátory. „Jakmile ucítíte, že jste na dně, píchněte si dávku do krku nebo do zápěstí. Měla by vás postavit zase na nohy. Jestli to nepomůže, po minutové pauze si šlehněte další, jen dejte bacha, ať to nepřeženete. Víc než tři nemají stejně smysl."

Poručík přikývl. Chápal, jak to Burkov myslí.

Zdravotník vstal. „Nebudu daleko, pane."

Seržant Dickinson svolal svůj šestičlenný tým dohromady.

„Nebude to tak hrozné, jak se na první pohled možná zdá," prohlásil s mírně falešným přesvědčením. „Porter nás přikryje shora, a jakmile se do mely vloží Drobeček, Muray a Quaid, seběhne po vnějším schodišti a připojí se k nám."

Koukej se mě držet! zagestikuloval Poggy na Quaida, který se opíral o skafandr s číslem 3.

Na tvojí prdel zvysoka kašlu, odpověděl Quaid stejnými posunky, ale šklebil se přitom.

„Důležité je dostat se na hřeben. Nenechte se zatáhnout do vleklých přestřelek, s vychrtlíky se nemazlete. Jakmile začne letectvo sypat aerosolové pumy, z kotliny se stane hotové peklo.“

Dickinson se díval po začerněných tvářích, které poznamenalo strádání posledních dní. Výrazy měli vojáci zdrchané, ale oči jim neobvykle zářily.

„Myslí si snad někdo, že se z toho nedostaneme?“ zeptal se šeptem.

„Ne…“ zahučeli sborem.

„Připraveni?“

„Ano, seržante!“

„I na poslední rundu?!“

„Se vší parádou!“ odpověděli podle zažitého rituálu.

„Tohle přece umíme!“ kontroval Dickinson.

„Brnkačka, seržante!“ zahulákali s nadšením.

„Takže, co teď uděláte?!“

„Nakopeme jim zadky!“

„Zopakujte to!“ vyštěkl Dickinson svým nejlepším zupáckým stylem.

„Rozkopeme těm šmejdům prdele, seržante!“ To už zařvali ze všech sil.

„Jdeme na to!“

Robotická plošina vjela do tunelu a vojáci ji po stranách následovali.

Wheeler, Muray, Quaid i poručík Ashworth jejich odchod zachmuřeně pozorovali.

„Jsme hned za vámi!“ zakřičel Quaid a zamnul si ruce.

Muray přistoupil k poručíkovi. „Je řada na vás, pane.“

Ashworth bez pomoci vstal a došel k improvizované sedačce na zádech jeho skafandru. „Vůbec se mi to nelíbí, abych pravdu řekl.“

„Ani se nedivím,“ ušklíbl se Muray. „Na druhou stranu… alespoň mi budete krýt hrb.“

„Zasloužím si to,“ zahučel poručík. „Hlavně ze mě nevytřes všechny kosti.“

„Bez obav, pane. Povezete se jako v bavlnce.“

Té očividné lži se musel poručík Ashworth trpce usmát.

Usadil se ve výšce dvou metrů a připoutal se k nepohodlnému sedáku narychlo sehnanými popruhy. Muray mu podal útočnou pušku s granátometem, bandalíry a bergen se střelivem. Jako poslední věc jej obložil kevlarovými pláty z neprůstřelných vest, o které obrali mrtvé strážné.

„Budu s vámi na zvláštní frekvenci, pane.“ Muray obhlédl hranaté, šedě natřené půltunové schrány s municí, z nichž vedly článkové podavače do rotačního minigunu na každé hydraulické paži.

Poručík Ashworth si rukavicí setřel z koutku úst narůžovělou slinu, sklopil hledí a jeho popelavá tvář zmizela za neprůhlednou clonou.

Wheeler si dotáhl podbradník a aktivoval ITWDS.

„Nejvyšší čas.“ Muray ještě zkontroloval manžety rukavic, zkusmo zadupal a poté se vsoukal do skafandru.

Quaid pohladil závěr automatického kanónu, přešel k minigunu a otočil svazkem šesti hlavní. Šlo to hladce. Na rozdíl od Muraye a Drobečka měl namontovány odlišné zbraně, což kladlo zvýšené nároky na jeho střelecké schopnosti.

To mu nevadilo. Právě naopak; bral to jako výzvu.

Uvelebil se ve vnitřním prostoru obleku, vsunul ruce do ramenních senzorových snímačů a počkal, než se inteligentní materiál vytvaruje.

„Uzavřít,“ řekl potichu.

Průhledná kopule přilby se spustila přes jeho vlastní helmu, pancéřové hrudní pláty se překryly jako dračí šupiny. Aktivní pole ITWDS i panoramatického HUD (Head Up Display - čelní průhledový displej; průhledová zobrazovací jednotka ve výši očí; promítání je zaostřeno na nekonečno, takže pilot vidí ostře cíl i zobrazované údaje) displeje naskočila zároveň. Synchronizace obou jinak rozdílných systémů byla perfektní.

Stavové řádky zezelenaly, vše bylo v nejlepším pořádku.

Pohnul rukama, jako by se chtěl protáhnout, a masivní zbraně zlehka vylétly ke stropu. Údaje dálkoměrů a osnovy zaměřovačích křížů zaplály zářivě oranžovou barvou.

Nadšeně se zasmál.

Žaludkem se mu přelila vlna chvějivého tlaku, která neměla daleko ke vzrušení.

„Miluju rock'n roll!“ vyslovil s důrazem na každé hlásce.

*****

Pancéřová vrata se otevřela a šest mariňáků vyběhlo z ústí tunelu.

Porterovi se na displeji IFF zobrazili jako souhvězdí modrých bodů. V okamžité odezvě zaznamenal vzrůstající nepřátelskou aktivitu. Nad severní hřeben opatrně vykoukl Pátrač a na lokátoru naskakovaly červené a oranžové body rovnou po desítkách. Do uší se mu zadíralo výstražné pištění.

Zasunul do odstřelovací pušky desetiranný zásobník a uvolnil pojistku. Nebyl to žádný exkluzivní model ani extra výkonná ráže, ale byl rád, že ve zbrojnici plné obyčejných samopalů našel alespoň tenhle standardní armádní kousek. Plus slušnou zásobičku šedesáti wolframových průbojných nábojů.

Tak pojďte, hošani, lákal je v duchu. Tu máte cukříček…

Nad kotlinou přeletěl Zvěd.

Porter se otřásl, když mu za krk stekly studené kapky. Mlha zhoustla tak, že neviděl už ani nejbližší svah, a obrysy kupolí a oplocení se rozplývaly v hnědorezavém oparu. Povstalci se za okrajem údolí hemžili jako mravenci. Seržantův tým s nimi neměl vizuální kontakt, ale informace o jejich přesunech do útočných pozic získával z Porterových senzorů.

„Tady střelec," oznámil do interkomu. „Máme kliku; co nevidět do toho praští a vletí na vás. Tak bacha."

„Čekáme na ně," odpověděl seržant Dickinson. Dřepěl nad otevřeným víkem pojistkové skříně transformátoru a snažil se vzbudit dojem, že je zabraný do horečnaté výměny pojistek. Pohyboval prsty mezi složitými rozvodnými panely, ale přitom se ničeho nedotkl. Hlavu skloněnou, po očku pokukoval za ploty, kde se cesta pokrytá loužemi ztrácela v mlze. Teď záleželo jen na nich: přesvědčit nepřítele, že obranný systém základny selhal a oni se pokoušejí závadu odstranit.

Porter vycenil zuby a pevněji zalícil.

*****

A pak začal útok.

Vlna červených bodů se přelila přes zubatý horizont a ve snaze svůj postup co nejvíc utajit opatrně sestupovala z rozbahněných úbočí.

„Minimálně tři sta,“ odhadl Porter dřív, než ITWDS vyhodnotil přesný počet.

Ani se tak moc nesekl.

„Vydržte, nereagujte!“ přikázal seržant a hrbil se nad pojistkovým blokem.

„Do hajzlu s tím!“ zasyčel Shapiro. Otočený zády k blížícímu se nepříteli sledoval jeho pohyb pouze na displeji lokátoru.

Kirsten se nenápadně otočil a krytý spojařovým tělem zachytil do mířidel své pušky temnou siluetu vznášejícího se Zvěda. Dotkl se přepínače a navolil k výstřelu granátomet.

Tanaka sklouzl do betonového koryta u základů kopule a popoběhl asi třicet metrů kupředu. Odtud získal rozmazaný výhled na severní část oplocení.

Poggy se přihnal za ním a karabinu si tiskl k hrudi.

Burkov zůstal u vstupních portálových vrat. Jedním okem sledoval útočníky a druhým neustále kontroloval zdravotní údaje postřeleného velitele družstva.

Ještě několik minut.

*****

Wheeler došel na padesát metrů od portálu a zastavil se.

Dál pokračovat nemělo cenu.

Jejich čas zatím nenastal.

Skafandr fungoval k jeho naprosté spokojenosti. I když to bylo nezvyklé, pohybovalo se mu s ním lehce a bez námahy. Ventilační systém neslyšně šuměl, zdálo se dokonce, že filtrovaný vzduch slabě voní.

Muray a Quaid se postavili těsně za něho.

Quaid vzrušením zapomínal dýchat a v krku cítil hutný, ale ne nepříjemný knedlík. Potil se i při nízké vnitřní teplotě.

Muray s navyklou pečlivostí prověřoval znovu a znovu všechny funkční celky skafandru. Po hledí mu defilovaly barevné soubory a složitá schémata. Také jeho těšila obrovská síla, kterou měl ukrytou v posílených ocelových svalech.

Doširoka se rozkročil, paže s miniguny volně svěšené podél těla.

Před sebou viděl vstupní oblouk, přes který padaly napěněné provazce vody jako miniaturní vodopády.

„PORTERE, SLYŠÍŠ MĚ?!“ navázal poručík spojení se svým střelcem. Bylo mu bídně - pravou plíci jako by nadouval tekutý oheň - ale pořád byl velitelem družstva.

„Pane?“ zaznělo zřetelně.

„Jak to vypadá?“

„Strhne se pořádnej bordel. Žene se sem moře vychrtlíků, na krku je máme do pěti minut.“

„Transportéry?“

„Čekají na silnici hned za horizontem.“

„Jakmile budou pěšáci dost blízko, vloží se do toho a pokusí se prorazit bránu. Určitě vystřelí alespoň pár raket.“

„Taky to tak vidím, pane.“

„Nenech kluky ve štychu, rozumíš?!“

„Bez obav, pane!“

V ten samý okamžik obrněná vozidla, doposud schovaná za hranou údolí, vtrhla do kotliny.

*****

Porter se posune po hraně střechy, aby měl povstalce stále na očích.

Doběhnou k prvnímu pásu oplocení a schovávají se za betonovými zátarasy. Ani jim se nechce zbytečně umírat.

Ti mrňaví parchanti jsou ale hbití, pomyslí si zuřivě, to se jim musí nechat.

Zvěd zakrouží a zůstane ve visu nad silnicí. Porter zachytí obrys rozpitý hnědou mlhou do osnovy zaměřovacího kříže.

Ty seš první na řadě!

Skupinky povstalců se pohybují spořádaně a s jistotou. Organizuje je někdo, kdo má základní pojmy z taktiky v malíčku. Pravděpodobně oblastní velitel, který prodělal výcvik nebo službu v pravidelné armádě. Třeba je se svými muži právě před vstupní branou do areálu, ale Porter se o to nestará. Nemůže po něm pátrat, i kdyby snad měl šanci ho dostat.

V prvé řadě chrání vlastní družstvo.

A také nemíní prozrazovat předčasně svou pozici.

*****

Kolový obrněný transportér narazil do brány v plné rychlosti, rozbil ji, ale předkem uvázl v zohýbaných troskách. Řidič zařadil zpátečku, s kvílením trhaně vycouval a zkusil to znovu.

„Pozor, rakety!“ varoval Porter.

Se sevřeným žaludkem sledoval, jak minimálně deset střelců vypálilo z přenosných raketometů. Samonaváděcí střely přelétly ploty a ochranné bariéry a jako hladové světlušky zakroužily nad stříbřitými kopulemi. Bojové hlavice vyhledávaly cíle, ale žádné nenacházely. Mariňácké rušičky byly výkonnější.

Kouřové stopy se proplétaly jako konfety, zběsilé syčení se odráželo od zarostlých svahů. Ani jedna raketa nakonec vojáky nezasáhla. Většině došlo palivo a rozbily se o zem, ale i tak to byl vrcholně nepříjemný zážitek. Tři střely navedené termovizními senzory přesto dopadly na průduchy, odkud stoupal teplý vzduch z podzemí. Zaduněly výbuchy, ze skalního masivu se sypalo kamení, ohnivá kytice pohltila vrcholek kopule napravo a ta se poté propadla s dutým praštěním dovnitř. Věž vodojemu ovinul sloup štiplavého dýmu.

„Ukažte jim, co umíme!“ vykřikl seržant Dickinson.

Nažhavený Kirsten stiskl spoušť a granát zasáhl Zvěda.

Průzkumný stroj to odmrštilo, zatočil se jako čamrda a zřítil se mezi přijíždějící vozidla plná posil. Mariňáci spustili z krytých pozic palbu, ale protože s municí co nejvíc šetřili, vybírali si pouze rány na jistotu.

Tanaka zastřelil tři Číňany, kteří se plížili k plotu s hydraulickými nůžkami. Poggy sejmul maníka, co se s kulometem vyklonil přes betonový zátaras a vyprázdnil nábojový pás do prázdných stínů. Seržant Dickinson s Burkovem a Kirsten se Shapirem zaměstnávali střelce z raketometů a snažili se jich co nejvíc zabít.

Transportér prorazil s velkým úsilím i vnitřní bránu a za ním se tlačily dva další. Jejich těžké kulomety přeorávaly krátkými dávkami mokrou půdu, rozbíjely ochranné mříže při úpatí všech staveb. Shapiro pustil pušku, popadl pouzdro s protitankovou střelou a mezerou mezi krytem vzduchového generátoru a výměníkovou stanicí zasáhl vedoucí vozidlo. Tandemová střela prorazila boční pancíř, zadek transportéru se

roztrhl a z předních poklopů vyletěly zářivě oranžové plamenné gejzíry. Tlaková vlna rozhodila po okolí vějíře bláta, střepin a na kaši rozemletých lidských orgánů.

„Hůůůů!“ zaječel Shapiro a odvetná palba jej přibila k zemi.

„Stáhněte se!“ přikázal seržant Dickinson a vyměnil prázdný zásobník.

Rozšklebenými otvory v oplocení se do areálu hrnul příval útočníků. Připomínali proud dravých brouků, kteří bojují o nová území. Po silnici vjelo do základny pět obrněnců a za nimi se pomalu soukaly těžké náklaďáky HEMTT.

Poručík Ashworth slyšel dunění palby a živě si představoval, jaká se venku rozpoutala divočina. Poposedl a bolestivě zafuněl nosem.

„Dravec, já Charlie jedna!“ přihlásil se na okruhu flotily.

„Charlie jedna, Dravec,“ odpověděl vzápětí operační důstojník SOCOM.

„Jdeme ven, takže řada je teď na vás!“ řekl poručík a hlas se mu nechtěně zachvěl.

*****

„Cíl na dvanáctce a devítce… jedno sto metrů!“

„Vidím!“ reagoval na Porterův přenos dat seržant Dickinson. Jeho zbraň vyplivla tři trojranné dávky.

Uličkou proletěla dlouhá dávka a zvedala ze silnice fontány vody. Trasírky se míhaly deštěm, jekot odražených střel nutil vojáky tisknout se k zemi.

„Asi deset přímo na jedenácté!“ vyštěkl Porter. „Zalezli za nějaké kontejnery, nevidím to přesně.“

„Granáty!“

Muray s Quaidem vystřelili a transformátor se proměnil v hučící pohřební hranici uprostřed hnědavého šera. Vzápětí zhasla venkovní světla a areál základny se zahalil do ponurého brokátu, protkaného žhavými stehy nemilosrdné palby.

Tanaka a Poggy také vystřelili po granátu.

„Bacha, výbuch!“ zakřičel pyrotechnik varovně.

Mezi kopulemi zaduněly exploze.

Jakmile se přehnala tlaková vlna, vzduchem přestaly svištět střepiny a odezněl řinkot hroutících se vzpěr, oba vojáci se stáhli do nového úkrytu.

„Dobrý," potvrdil jim vševidoucí Porter. „Máte deset sekund a pak čtyři na druhé."

Temné mraky na východě vybledly, jako kdyby za nimi Bůh rozžehl stařičkou olejovou lampu, ale v kotlině si podržela svou vládu královna Mlha. Porter z výšky čtyřiceti metrů pozoroval jiskřičky výstřelů a sbíhající se linie žlutých, zelených a červených stopovek. Mariňáci sice první nápor odrazili, ale i tak je útočníci zatlačili k vratům do podzemního tunelu. Ještě několik minut, a už se nebudou mít kam hnout. Tři dvojice byly zoufale málo, aby takovou přesilu udržely.

„Střelec?!" zeptal se poručík Ashworth v interkomu.

„Nechci vás honit, pane, ale odsud to vypadá, jako kdyby seržantovi maníci tancovali v termitišti!"

„Pro všechny: Vyrážíme!"

„Rozumím!" kvitoval Porter s povděkem poslední rozkaz.

Teď měl volnou ruku.

*****

Wheeler udělal první krok, zvedl mechanické paže a namířil dvacetimilimetrové automatické kanóny před sebe. ITWDS zaplavoval průhledový displej seznamy přibližujících se cílů.

Za ním se drželi Muray s Quaidem.

Muray kalkuloval a promýšlel, co udělá jako první, až vystoupí zpoza portálu. Quaid se jenom nezřízeně těšil. Adrenalin mu šepotavě probublával rozbouřenou krví, svět halil do rudé clony. Povolil uzdu instinktům a už se vlastně jenom vezl.

Host ve vlastním těle.

Pohnul prsty v senzorových polích a uvolnil virtuální pojistky kanónu a minigunu. Pak sevřel pěstí kolem neexistujících spušťadel, ukazováky se dotkl nehmotných spouští.

Poručík Ashworth se rezignovaně zapřel do popruhů.

Třicet metrů.

*****

Porter si vyhlédne první cíl.

Chlap s kulometem přibíhá po nájezdové rampě a hledá příležitost, jak vpadnout mariňákům do zad.

Zvýrazněný průsečík v zaměřovači, chladný pohled, jemný pohyb prstu na lučíku spouště.

Prásk!

Navzdory slušné ústťové brzdě a tlumícímu systému v pažbě výstřel s Porterem otřese. Ale ne natolik, aby mžiknutím oka nezahlédl, jak se Číňan rozplizl na mokré zemi.

Puška je samonabíjecí, proto mu netrvá dlouho najít jiný vhodný terč.

Támhle!

Číňan kropí dlouhými dávkami prostor mezi prázdnou parkovací plochou a tunelem. Nemíří - stejně v deštivé mlze bez přístrojů nic nevidí - mění zásobník za zásobníkem.

I tak je nebezpečný.

Prásk!

*****

Tři červené skafandry proměněné v bojové stroje vpadly do přestřelky jako démoni zkázy.

Bylo to tak nečekané, že palba pěšáků na obou stranách zakolísala.

Těžké zbraně namontované na zmrzačených a očesaných pažích však nikoli.

„Kavalerie do útoku!“ zařval Quaid, ale nikdo ho neslyšel. Ukročil stranou a otočil se doprava, aby mu Wheeler nepřekážel ve výhledu. Svazek hlavní minigunu se proměnil ve šmouhu ozdobenou korunou ječícího plamene. Kadence osmi tisíc ran za minutu rozmetala přijíždějící náklaďák i s posilami. Z náhle holého a pokrouceného vraku odpadávaly kusy železa a uhlíkové karosérie, mrak trosek se rozlétl všemi směry. Lidská těla na korbě trhal příval mikrorážových střel. Cáry masa a úlomky kostí, nedefinovatelné zbytky tkání, vnitřností a chuchvalce krve vířily v přízračných gejzírech vysoko ve vzduchu.

Wheelerovy kanóny plivaly unisono tříštivotrhavou a průbojnou munici po obrněných transportérech, které projížděly branou areálu.

Znělo to, jako by obří kladiva bušila ze všech sil do gigantických kovadlin.

Muray krytý z levého boku skalním masivem udělal několik kroků, až stanul nad seržantem Dickinsonem, na něhož zle dotíralo osm povstalců. Poslední, co ti nešťastníci uviděli, bylo, že červený skafandr s mohutnými zbraněmi a oblouky pásových podavačů předvedl trik, jako když legendární kovbojové tasili své obávané revolvery. Rotační kulomety je pak proměnily v sekanou.

Nezměrný hluk, dým, ohně, burácející střelba a nikým neslyšený chropot umírajících.

Zmatek a chaos.

*****

Dickinsonův tým se rozdělil a každá dvojice se držela svého skafandru. Probíjeli se s nimi mezi kopulemi, které pořád připomínaly mimozemské houby, a vůbec nevadilo, že část jich hořela nebo se zhroutila.

Hlavně se dostat mimo oplocenou zónu a pak vzhůru po silnici.

Jenže právě tam kladli povstalci nejtužší odpor.

Quaid pálil kanónem do okrového šera a likvidoval přijíždějící zálohy. Starost o nejbližší okolí přenechal Kirstenovi se Shapirem.

Ze slizké mlhy se jako duch vynořil povstalec v černé uniformě.

Zasáhly ho čtyři kulky. Do prsou, břicha a krku.

Chroptěl, mlátil sebou a rozstřikoval přívaly horké krve.

Shapiro sklouzl do betonového koryta, kde byl alespoň trochu chráněný. Mrknutím oka přehlédl displej lokátoru, vystřelil tři granáty a zbavil se tím několika nejbližších červených bodů. To mu poskytlo oddech na pár sekund.

Maličko se sklonil, když vytahoval plný zásobník. Těsně nad hlavou mu prolétla odporně bzučící salva a zabubnovala do stěny za ním. Vyskočil, udělal sotva pět kroků a uklouzl v kaluži jakéhosi kašovitého svinstva. Znovu se vydrápal do pokleku a vystřelil přes nízkou zídku právě včas, aby sejmul žluťáska, co se hnal po jeho stopě.

„Táhni do hajzlu!“ zamumlal a zkoumal, kde jsou ostatní.

Jak upadl, Quaid i Kirsten se o dobrých pětatřicet metrů vzdálili.

Musí je dohonit, jinak je vyřízený!

Jenže k vypořádání tu měl další dotěrné útočníky. Sledoval displej IFF a likvidoval je úspornými dávkami.

Vystřílel další zásobník a bleskově jej vyměnil za plný. Rozeběhl se podél nejbližšího odvodňovacího koryta a od podrážek mu stříkala voda.

Nedostal se daleko.

Obrovská rána do zad ho odhodila do kráteru plného bláta.

Koupil jsem to!

Příšerně se lekl. Strhl si rukavici, sáhl dozadu a podíval se na dlaň.

Žádná krev. Kulku naštěstí zachytila neprůstřelná vesta.

Nadšení, že je v pořádku, se mu málem vymstilo.

Vrhli se po něm tři po zuby ozbrojení Číňané.

Dva sejmul, ale pak mu zase došly náboje.

Úderník s děsivou neúprosností cvakl naprázdno.

Instinktivně uskočil a tam, kde byl ještě před vteřinou, přeorala půdu řada žlutých stopovek.

Záblesky, bzučivé hvízdání, drkotání bubnujících kamínků.

Věděl, že nestihne prohodit zásobníky, proto nechal pušku puškou a hmátl po pistoli.

Jenže oslnivý bod laserového zaměřovače mu zasvítil přímo do očí. Filtr přilbového hledí ve zlomku sekundy ztmavl, aby mu chránil zrak, přesto Shapiro viděl tenký paprsek vycházející zpod hlavně karabiny, kterou na něho neznámý mířil.

Natažené prsty se zarazily nad pažbou pistole vyčnívající ze stehenního pouzdra.

Třeba nemá průbojnou munici, napadlo ho.

Spoléhej se však na to.

Číňan nesrozumitelně zakrákal a potřásl zbraní.

Shapiro s náhlou jasnozřivostí pochopil, že nepřežije. Ten zakrslík ho oddělá.

Byl si jistý, že to nestihne, ale stejně hmátl po bouchačce.

Děj se vůle boží.

Navztekanému chlápkovi se rozprskl obličej. Tělo udělalo neohrabaný přemet a s žuchnutím se Shapirovi rozpláclo u nohou.

Teprve nyní ruka dokončila pohyb a vytrhla PDW z pouzdra

„Díky…“ selhal mu hlas. „Máš to u mě!“

„Není zač,“ zabzučela sluchátka.

Z vrcholku válcového vodojemu blikl výstřel a vpravo někdo příšerně zaječel.

Shapiro nabil pušku a rukávem setřel vrstvu mazlavé hmoty, která mu ohodila hledí.

Vystartoval, co mu síly stačily, aby dohnal Quaida, který postával v proluce mezi plápolajícím transformátorem a pokroucenou ocelovou konstrukcí. Už tak červený skafandr jako by navíc polila vydatná sprcha krve.

Zamířit a vystřelit.

Zamířit a vystřelit.

Sled nacvičených úkonů, které se dokola opakují.

Zaběhaná rutina.

Pažba ho s prásknutím výstřelu kopne do ramene. Ze všech těch nárazů mu zvoní v uších. Má pocit, že se mu uvolňují zuby ze zaťatých čelistí.

Prudký výron plynů a sonický třesk při ústí hlavně.

Dvacet výstřelů, devatenáct spolehlivých zásahů.

Devatenáct mrtvých.

Masivní závěr se rozpálil, že se na něm nedá udržet ruka. Tepelná roztažitelnost jinak velmi odolné slitiny snižuje přesnost zásahů.

Ještě deset ran a zabalí to.

Stejně si žluťásci museli uvědomit, kdo jim škodí v revíru, protože víc a víc trasírek létá přes okraj vodojemu ve snaze vyřadit ho ze hry.

Hbitá kontrola vyhledávacího systému.

Družstvo Charlie se nachází u provalené brány a za ním zůstávají mrtví a ranění. Areál výzkumné základny klokotá zběsilým rejem, křížem létají klikaté ohnivé čáry, na mnoha místech šlehají k prosvítajícímu nebi zuřivé ohně. Jako podivné magnetické siločáry se vše sbíhá a soustředí do jednoho místa, do bodu, kterým se probíjí jednotka mariňáků.

Kousek od něho narazí kulka. Do helmy neškodně udeří úlomky vinutého plastu, z něhož je vyrobený plášť vodojemu.

Potřese hlavou.

Zamířit…

Prásk!

Sotva zřetelná postava rozhodí ruce a propadne se do stínů, jako by ji neviditelná příšera stáhla pod hladinu.

Závěr zůstane zachycený vzadu, z otevřené nábojové komory se vyvalí horké plyny. V tepelném zobrazení vypadají jako oblak světla.

Vyměnit zásobník, zamířit a vystřelit.

*****

Odzadu se ozývají rytmické výstřely výkonné pušky.

Hypersonické třesknutí je zřetelné i přes hluk boje, který probíhá v oploceném komplexu. Ta tam je uspořádanost a čistota, jaká v něm panovala, když se sem mariňáci před osmi hodinami připlížili.

„Vědí, co máte v úmyslu!“ hlásil Porter. „Stahují tím směrem všechny síly!“

„Prorazíme!“ odsekl poručík a vystřelil po přibíhajících postavách. „Nic jiného nezbývá!“

Skafandr se zhoupl a prudce poskočil, až Ashworthovi hlava divoce křísla o schránky s municí. Kanóny zaduněly, nakrátko jeden zahlédl, když Muray přenesl palbu ostře doprava. Pak znovu následoval trhavý pohyb, střelba pokračovala a elektromotory nábojových podavačů vytrvale hučely. Nad okrajem zátarasu se zdvihl tmavý obrys, ale než po něm poručík stihl vypálit, byl odmrštěn Porterovou přesnou střelou do zapomnění.

„Je to v prdeli!“ utrousil Muray v interkomu. „Jsou moc rychlí, zkurvená práce!“

„Pěšky nezdrhneme!“ chytil se toho seržant Dickinson. „A skafandry nejsou o moc hbitější.“

„Potřebujeme alespoň jeden teréňák!“ souhlasil slabě poručík Ashworth.

Najednou je toho na něho příliš.

Zvuky se vytrácely, světla pohasla a vidění se smrštilo na nepatrný bod kdesi v dálce.

Burkov o jeho stavu věděl, ale momentálně s tím nemohl nic udělat.

Kryl se za Qauidem a snažil se ze všech sil přežít.

*****

Je to jen tak tak.

V Porterovi by se krve nedořezal.

Když zaslechne charakteristický svistot, odtrhne se od zaměřovače právě včas, aby zahlédl, jak se přímo na něj řítí protitanková střela.

Nestačí ani mrknout, tak je to rychlé.

Přehledový displej na zlomek sekundy úplně zrudne. Raketa o dva metry mine a protáhlým obloukem přeletí vrchol vodojemu.

Proboha!

Do nosu ho udeří čpavý puch spalin, které za sebou nechala.

Ta příští půjde do černého!

Vykloní se přes kulkami roztřepenou hranu vodojemu a pátrá, odkud bylo vystřeleno.

Dělej, pohni si!

Termovizní mód odhalí dva muže.

Krčí se v odvodňovací strouze za plotem, jeden má na rameni hranaté pouzdro a druhý do něho vkládá štíhlý reaktivní náboj.

Kdo z koho.

Kdo bude rychlejší?

Zlomky sekund se natahují jako uvolněná pružina.

Porter se vykloní nad hloubku, nesnaží se pečlivě zamířit.

Stiskne spoušť, gumová botka pažby jej obzvlášť silně udeří.

Střela s wolframovým jádrem zasáhne střelce do obličeje a utrhne mu hlavu.

To bylo o fous!

Porter se chroptivě nadechne.

Třese se návalem adrenalinu.

Měl by vypadnout. Ošklivě si zahrává, když tady tak pořád trčí.

Lítostivě mrkne na ukazatel munice v zásobníku.

Poslední tři střely.

Škoda je nepoužít.

*****

Drrrrrrr… drrrrrrrrrrrrr…

Muray vypálil na jednu stranu a hned na druhou. Šlo mu to obouruč, oranžové zaměřovací kříže poletovaly po hledí jako navztekané přízraky. Zkáza, kterou kolem sebe šířil, byla děsivá, ale stav munice již klesl pod polovinu a nezdálo se, že by se tím něco změnilo. Také dával pozor na poručíka, kterého vezl na zádech, a proto si nemohl dovolit

takové skopičiny jako Quaid. Ten byl ve svém živlu; s potěšením se probourал ploty a nic si nedělal z lehkých pěchotních zbraní, které do něho ze všech stran bušily. Několik povstalců, jež nestačilo vzít včas do zaječích, dokonce rozšlapal.

Plameny z točících se hlavní připomínají prsty boha Smrti.

Namodralá mračna spalin halila skafandr do neprůhledné clony, obě zbraně se začínaly přehřívat. Rozpálený kov praskal, dešťové kapky se při dotyku se závěrovými pouzdry se sykotem vypařovaly. Výstražné návěsti na horním stavovém řádku se rozblikaly.

Wheeler se zbavil skupinky Číňanů s raketometem, kteří na něho snaživě dotírali zpoza převráceného džípu. Zareagoval na varovný signál lokátoru, otočil se, ale to již vyinkasoval drtivý zásah do boku a do hlavy. Gyroskopické systémy zakvílely, jak se snažily vyrovnat ztracenou rovnováhu. Zatmělo se mu před očima a na sekundu ztratil přehled o tom, kde vlastně je.

„Vyčistěte silnici! Drobečku, seš v pořádku?“ staral se seržant Dickinson, když viděl, jak skafandr s číslem 7 zasáhl trhavý granát.

„Pořád funguju,“ ozval se Wheeler. HUD displej vířil ohňostrojem barev, ale jen málo jich bylo skutečně červených.

Přesto levičku sotva ovládal.

Loketní kloub utrpěl vážné poškození, část posilovačů výbuch utrhl a hydraulická kapalina crčela bublavým proudem z rozervaných pancéřových hadic.

Zafixoval paži napevno. Míření touhle zbraní pro příště obstará tak, že natočí celý trup na cíl.

Vypálil krátkou salvu od boku a jako první se dostal z areálu.

*****

Porter má v komoře poslední náboj.

Je nervózní, ve spěchu hledá cíl, který by stál za to.

Hledej, hledej!

Zahlédne utíkající vychrtlíky, ale to není ono.

A támhle…

Také ne.

Popoleze o čtyři metry, změní stanoviště. Snaží se nevnímat skřehotaní a svištění kulek, které mu létají těsně kolem hlavy.

Čistý adrenalin pění v žilách, škvaří mozek.

Přejíždí nitkovým křížem sem a tam, bleskově zaměřuje na potencionálně zajímavé objekty.

Cáry mlhy se náhle rozestoupí a jemu se v zorném poli objeví skupinka šesti lidí.

Jsou zalezlí až na severním konci oplocení, kde se nebojuje. Nikam se neženou, místo zbraní mají vysílačky.

Jeden mluví do mikrofonu, rty se mu němě pohybují.

Porter přiblíží zvětšení a v okuláru se vyloupne ošklivý poďobaný obličej posetý bledými jizvičkami. Krátké černé vlasy přilepené deštěm ke kůži.

„A mám tě… zkurvenče!“ zamumlá Porter s obrovským zadostiučiněním.

Není nad čím uvažovat. Volba je jasná.

Prásk!

Přesně pod okraj helmy.

Hlouček se rozprchne, jako když do něj opravdu střelí.

Porter odhodí nepotřebnou pušku a pozadu se stáhne ke krytu montážní šachty. Kolem vodojemu létají stopovky jako bájní ohniví brouci. Zdola jsou slyšet řinčivé exploze, rachot automatických zbraní a hučení silných motorů.

Pořád má dvě protitankové střely.

Nemůže je vzít s sebou, ale nechat je tu také nechce.

Po jižním svahu sjíždějí vozidla.

Oranžové body, stručný popisek srovnávací databáze.

To je přesně ono.

Popadne první střelu, roztáhne škubnutím odpalovací pouzdro, zachytí pancéřovaný tahač do zaměřovači osnovy a stiskne spoušť.

PJsšššššš…

Odjistí i druhou střelu a ve spěchu ji odpálí.

O výsledek se nestará, popadne kulomet a rozeběhne se k pevnému schodišti, které v klesající spirále obtáčí vnější plášť vodárenské věže. Po deseti krocích málem upadne, když se mu boty zapletou do vlajících pruhů maskovacího oděvu.

Promočeného hejkala strhne a zahodí.

Teď přijde to nejhorší.

Se zbraní namířenou do hlubiny sbíhá po ocelových stupních. Plášť obrovského zásobníku je sice tmavý, ale i tak tvoří příliš snadný cíl.

První a druhý ochoz.

Schod za schodem, boty dusají po kluzkých mřížích.

Možná se příliš zdržel. Měl se stáhnout, když ještě nebylo takové horko.

Osamělá střela prorazí ve stěně úhledný otvor.

Jen to zazvoní.

Leknutím v něm hrkne.

Skáče s těžkou výstrojí, jako by nic nevážila.

Další rána.

Tentokrát o něco přesněji.

Zastřeluje se.

Žádné salvy letící pánubohu do oken. Vyhlédl si ho zkušený profík.

To je zatracený pech.

Porter bere stupně po třech a zároveň na displeji IF zkoumá, kdo by mohl být tím záškodníkem.

Na nic nepřijde. Vlastně je to nemožné.

Zbytek družstva není daleko. Vidí červené skafandry v postavení rovnostranného trojúhelníku, šest opěšalých vojáků se kryje mezi nimi. Rychlopalné kanóny a miniguny zametají s povstalci, štěkot vojenských zbraní se k němu nese mnoha ozvěnami.

Družstvo Charlie se posunulo o dalších padesát metrů.

„Rozvinout, rozvinout!“ chrlil seržant Dickinson.

„Ten náklaďák, postarejte se o něj!“ ukázal poručík Ashworth na vozidlo, které osvětlovala zář blízkého požáru.

„Nabíjím!“ zařval Burkov.

„Nabíjím!“ zaječel Poggy.

„Granáty… teď!“ štěkl Kirsten k nepoznání změněným hlasem. Vůbec nepřipomínal toho mladíčka, který teprve nedávno obdivoval sopku Olympus Mons a nadšeně listoval předraženým průvodcem po marsovských pamětihodnostech.

Džíp s dálkově ovládaným kulometem se rozletěl v kytici rudooranžového výbuchu.

„Portere, kde proboha vězíš?!“ štěkl seržant Dickinson. Upustil prázdný zásobník a hmátl do bandalíru pro nový.

„Jsem na cestě!“ uslyšel zadýchaně ve sluchátkách.

Na displeji IFF se pohyboval modrý bod.

„Hni laskavě prdelí!“

„Provedu, seržante!“ Řízná, nepatrně ironická odpověď.

Wheelerovi zabušila do hrudního plátu dávka z kulometu, ale uvnitř obleku to sotva vnímal. Řada stopovek proletěla dešťovou clonou jako šňůra perel.

Bum, bum, bum!

Nepřátelský voják se proměnil v chuchvalec rozervaných tkání.

Quaid skočil do cesty náklaďáku, který se vyřítil z mlhy. Jeho řidič kašlal na rozkazy a snažil se ujet, aby si zachránil život. Sazemi ožehlý oblek se rozkročil uprostřed silnice jako dopravní policista, paži s kanónem vztyčenou v univerzálním gestu STOP, minigun namířený na vyděšeného Číňana za volantem.

Zakvílely brzdy a čtyřnápravové vozidlo smykem zastavilo.

Dvířka pancéřované kabiny se rozletěla a řidič vyskočil ven s rukama nad hlavou. Uklouzl a spadl do strouhy plné splaveného bahna. Quaid si ho však nevšímal, protože se zbavoval několika povstalců, co se vynořili za náklaďákem.

Poggy se vmáčkl za uvolněný volant, udeřil pěstí do startéru a šlápl na plyn. Motor zakvílel, protočil se a ztichl.

„Kurva, to mi nedělej!“

Po čelním neprůstřelném skle se rozlezla síť vějířovitých prasklin.

„Naskoč, ty svině!“

Motor se s hučením probral k životu a palubní deska zazářila barevnými ukazateli.

„Odjéééézd!“ zakřičel.

Na střelecké stanoviště se vyšvihl Tanaka a zkontroloval stav rychlopalného kanónu.

V pořádku, nabito.

Povstalci byli podstatně opatrnější. Drželi se zpátky, hrozivé ztráty je poučily. Přesto měli nepopiratelnou výhodu v tom, že byli roztroušeni po velké ploše a opětovali palbu ze všech směrů zároveň. Zalezli do děr a odvodňovacích strouh, schovali se za zátarasy a dýmajícími vraky transportérů. Ostřelovali mariňáky z výše položených svahů, kde je chránila hustá vegetace.

Muray se přitočil k zadní části nákladáku a Burkov se Shapirem chvatně odpoutali poručíka Ashwortha ze sedačky. Položili ho nejprve na zem a pak jej vyzdvihli na korbu HEMTT.

„Jak je na tom?“ chtěl vědět Muray.

„V bezvědomí,“ řekl Burkov a znepokojeně prohlížel stopy po zásazích na neprůstřelné vestě a škrábance na přilbě. „Zvládnul jsi to na jedničku.“

„Aspoň, že tak,“ ulevilo se Murayovi.

Sto padesát metrů vpravo od silnice zaštěkal velkorážní kulomet. V přírodní prohlubni stál nepoškozený džíp a za zbraní se krčil vychrtlík. Muray vypálil z obou zbraní a rozpáral nízké vozidlo po celé délce. Palivové vyvíječe a pohotovostní zásoby vodíku s obrovskou silou explodovaly a zahalily zdeformované trosky do jezera tekutého ohně. Z okrového nebe plného kouře se sypalo kamení a rozmačkané kusy karosérie.

„Portere, slyšíš mě?!“ hulákal seržant Dickinson do mikrofonu. Příjem se mu vytrácel na všech frekvencích.

„…jdu!“ zaprskal interkom.

Quaid se rozeběhl k opodál stojícímu tahači, z jehož kabiny na něho někdo vytrvale střílel. Nedbal na další a další zásahy, které skafandr inkasoval, a nezastavil se, dokud nebyl u nákladáku. Mohutným úderem vrazil rozpálenou hlaveň minigunu do kabiny a stiskl virtuální spoušť.

Předek vozidla se roztrhl, jako by byl z papíru, a Číňan se rozprskl v mraku rudé páry.

Wheelerovi se definitivně zasekl poškozený levý kanón. Ohnul se v pase a udeřil s ním o povrch silnice, ale nepomohlo to.

A v pravé zbrani mu nezbývalo víc než dvacet nábojů.

Poslední odpočívadlo.

Pod ním padesát schodů.

Střelec se po třech nezdařených pokusech odmlčel a Porter se modlil, aby to tak vydrželo. Třeba se mu ztratil ze zorného pole, snad došla munice, nebo ho dostala zbloudilá kulka.

Kdoví.

Dva tři skoky…

…a přesně uprostřed čtvrtého ho průbojná střela zasáhne do pravého třísla.

Je to jako se srazit s rozjetým tahačem, který táhne pět vrchovatě naložených přívěsů.

Ten hajzl! Uměl si počkat na správnej moment!

Udělá salto a skutálí se na spodní plošinu. Dopadne tvrdě na bok a rameno, kulomet ho udeří do hlavy a do prsou.

Ach ne…

Neztratí vědomí, přestože bouře bolesti je příšerná.

Zoufale se třese, nevědomky skučí, jakž takž ovládá pouze horní polovinu těla. Pravou rukou se snaží vyprostit zalehlou zbraň, druhou tápavě ohmatává zranění.

Prstem zajede do rány pod okrajem neprůstřelné vesty.

Vidění se mu rozplizne do šmouh, žlutorudé skvrny šlehajících ohňů se roztočí, kotlina jako by se převrátila. Pokouší se sáhnout si na záda, ale nejde to. S jasnozřivou jistotou však ví, že kdyby to dokázal, našel by pod křížem další otvor. Tentokrát roztřepený a minimálně dvakrát větší než samotný vstřel.

Má, co chtěl.

Sveze se na loket.

Musí krvácet jako prase na porážce, protože je slabý jako moucha.

Hlavně dát vědět, kde je.

Určitě by posbíral dost energie, ale precizně zamířená průbojná střela ho zasáhne doprostřed hrudníku. Obrovská energie s ním mrští o stěnu vodojemu, kde zůstane ležet na zádech s hlavou vyvrácenou do strany.

Řezavě bílá a antracitově černá jsou barvy agónie.

Nedýchá, strnulýma očima zírá skrz spuštěné hledí.

Barevné body v taktických výsečích se houpou jako váhaví tanečníci.

Připlíží se lezavý chlad, zmrazí mu svaly v bloky ledu.

Všude takového žáru a přesto je mu zima.

Zoufalá zima.

*****

„Portere, kde jsi? Ozvi se, sakra, rozumíš?!“

Seržant Dickinson opakovaně zkoušel spojení, ale střelec se nehlásil.

HEMTT stál s běžícím motorem a čekal.

Poggy netrpělivě bubnoval prsty do volantu a rozkousával si rty do krve. Burkov vzadu na korbě pracoval na poručíkovi a Shapiro mu asistoval. Tanaka se krčil na střeleckém stanovišti a kryl Kirstena, jenž přesprintovával posledních dvacet metrů od úkrytu v díře po granátu.

Signál IFF se zastavil.

„Portere! Portere?!“

Data z osobních senzorů byla tragická. Rozkolísané hroty křivek Dickinsona vyděsily.

„Jdu pro něho!“ Wheeler se dusavými skoky rozeběhl zpět k vodárenské věži.

„Murayi, za ním!“

„Jasňačka, šéfe!“ Muray ve stejně pohyblivém skafandru na Wheelera neměl. Kdo ví, jak to ten mlčenlivý obr dělal.

„Dva muži mimo jednotku, kryjte je!“

Wheeler dorazil k úpatí schodiště a během těch dvou set metrů vystřílel zbylou munici. Deaktivoval oblek a jen co se pláty poškrábaného a zjizveného pancíře otevřely, vyskočil z něj jako právě vylíhlé embryo. Ani se nenamáhal vytrhnout z bočních držáků svůj kulomet, protože po několika zásazích se z něho stala nepoužitelná změť.

Vykopnutá branka třískla o zeď a voják se hnal nahoru.

„Mám ho!“

Nezdržoval se s prohlídkou. Popadl bezvládné tělo a přehodil si je přes rameno jako pytel. Zvedl kulomet ulepený od krve, jednou rukou se přesvědčil, jestli je nabitý, a seběhl po schodech. Muray čekal dole, miniguny jistil spěšný ústup. Poggy na seržantův pokyn otočil nákladňák a zacouval do rozražené brány. Zarachotila kulometná palba a ze země vyskočila řada blátivých fontán. Murayovy miniguny zaječely divokou árií a k nim se krátkými salvami přidaly Quaidovy zbraně. Kanón na střeše kabiny vyplivl pět granátů, Kirsten a Shapiro stříleli z pušek přes ocelové bočnice.

Wheeler zakličkoval, aby znesnadnil míření, přesto ucítil trhavé škubnutí nad loktem. Ani na zlomek sekundy však nezpomalil a donesl Portera k čekajícímu HEMTT. Murayovi se pravý minigun kriticky přehřál a ložiska hlavního elektromotoru se s táhlým zaskřípěním zadřela. Druhé zbrani došly vzápětí náboje.

Wheeler podal bezvládné tělo Shapirovi a Burkovovi, kteří jej vytáhli za ruce a nohy na korbu, a vyskočil za ním.

„A kurva!“ vydechl spojař, když uviděl tu spoustu krve.

Byla úplně všude. Potřísnila nohy, trup a obličej, vytékala z úst, hrudi i otevřeného boku. Na špinavé podlaze tvořila malá, jako smůla černá jezírka.

Muray se zbavil nepotřebného skafandru, sotva se však vyhoupl na nákladňák, zasypalo je krupobití střel. Jako by si všichni zbývající povstalci uvědomili, že tohle je poslední šance, jak mariňáky odrovnat.

„Quaide!“

„Zdržím je, jeďte!“ Quaid měl sucho v puse, jazyk mu povlekla trpká pachuť, ale vnímal naprosto čistě. Otočil se a skokem překonal hlubokou strouhu, aby se dostal do výhodnější střelecké pozice. Nohy třítunového skafandru se zabořily do rozmočené půdy, ale on je za kvílení servomotorů vyrval z bahnité pasti a postavil se do vyzývavé pozice s mechanickými pažemi pozvednutými šikmo do stran.

„Tady jsem, vy hajzlové, pojďte si pro mě!“ zařval, až měl pocit, jako by mu po hlasivkách přejel brusný kotouč. Sliny postříkaly hledí helmy drobnými stříbřitými kapénkami.

„Co blbneš, kurva?!“ vydechl Muray. Zvedl se na kolena a puškou, co sebral poručíkovi, vystřelil dlouhou dávku ve směru, kde se objevily roztančené plamínky výstřelů.

„Zmizte!“ ozvalo se vojákům ve sluchátkách interkomu. „Vypadněte! Budu vás krýt!“

„To sám nezvládneš,“ šeptl Kirsten. „Nemůžeš mít moc střeliva!“

„Ale to víš, že jo, ty pako!“ Quaidův hlas zněl ploše a jakoby z daleka. „Munice mám po kokot, takže dám šikmoočkům po koulích a pak vás dohoním! Když nebude po mým, jsme odepsaní všichni!“

Jeho minigun vyplivl oheň a nahrbenou siluetu zakryl beztvarý oblak spalin.

„Quaide…“

„Když budete zbytečně kecat, doběhnu na jižní svah dřív než vy. Vsaďte se!“

Předlouhou vteřinu bylo ticho.

„Odjezd!“ vydralo se seržantu Dickinsonovi přes ztuhlé rty.

Poggy zaváhal, zvuk motoru zakolísal.

„Neslyšels?!“

„Rozkaz, seržante!“ zamumlal Lišák zoufale.

Náklaďáku se protočila kola.

*****

Hemtt rozdrtil širokými pneumatikami mrtvá těla na kaši a s drncáním najel na zpevněnou vozovku. Nárazníkem urazil masivní sloupek vnější brány, jak se Poggy nevešel mezi ohořelé vraky transportérů, a s kvílením proletěl pravotočivou zatáčkou.

Ze všech stran se na ně spustila lavina palby.

Plastová okénka se tříštila, v kovových postranicích se za zvonivého hvízdání objevovaly díry po průbojných kulkách. V předním skle posetém klikatými prasklinami naskákalo jako kouzlem pět otvorů soustředěných do pravidelného obrazce. Wheeler klečel za kabinou a s Burkovem se snažili Portera ošetřit. Strhli z něho neprůstřelnou vestu, nožem odřízli nosné popruhy, odhodili krví a deštěm nacucané bandalíry a opasek se sumkami.

„Jak je na tom?“ ptal se Kirsten starostlivě.

„Nic moc,“ ucedil Wheeler. Prudké smýknutí ho přirazilo na sklopené lavice.

„Udělej s ním, proboha, něco! Zachránil mi kejhák!“ zaprosil Shapiro. Neohlédl se, pouze vyměnil poslední bubnový zásobník a vypálil po stínech zvýrazněných termovizí.

„Dělám, co můžu!“ Zdravotník roztrhl zuby třetí obvazový balíček a snažil se s ním ucpat nejhorší krvácení.

Plachtou proletěl roj trasírek.

Wheeler dostal dva zásahy do zad, odražená kulka sklouzla po helmě a zarazila se do ochranného rámu nad kabinou. Tentokrát ani vztekle nezavrčel, jen se otřepal a dál se hrbil nad Porterem, jako by jej chránil.

Do přední kapoty zabušila dávka ze samopalu a s vytím se neškodně odrazila.

Tak jo, vy kreténi, pomyslel si Tanaka pomstychtivě a hledal, odkud to přišlo. Kde jste? Ukažte se strejdovi!

Pancéřovaný HEMTT nabíral rychlost, od kol stříkaly vějíře vody, zatímco se věžička nad místem spolujezdce hladově otáčela.

Támhle! Mám vás!

Pyrotechnikovi se zobrazil výčet vhodných cílů. Displej ITWDS jimi přetékal.

Bum, bum, bum, bum, bum, bum…

Smršť výbušných střel vyorala mezi trnitými křovisky řadu kráterů a Tanaka se potěšeně zazubil.

Cosi zvonivě zadrnčelo, zaječelo, praštilo ho do lokte a strhlo z něho chránič.

Do hajzlu!

V ošoupaném polstrování okamžitě uviděl kouřící roztřepenou dírku.

„Lišáku, šlápni na to!“

„Dělám, co můžu!“ Poggy se pral s tuhým řízením.

V přízračně okrové mlze se rýsovala silnice vinoucí se k jižnímu svahu.

„Bingo!“ blýskl zuby ve špinavé tváři Tanaka.

Čtyřnápravový nákladňák proletěl kolem dýmajících transportérů. Vzadu práskaly zklamané výstřely, tu a tam přehlušované střídavým burácením Quaidových zbraní. Muray se nebezpečně vyklonil přes bok kabiny a pokropil trojrannými dávkami siluety, které se mihly před uhánějícím vozidlem. Do obličeje chráněného spuštěným hledím mu vletěly střepiny z předních světlometů. Odvetná palba je rozprskla jako vánoční ozdobičky. Posunul se dozadu, přidržel pušku koleny a vyměnil zásobník. Při tom zahlédl, jak sebou Dickinson škubl a sesunul se na zaneřáděnou podlahu.

„Do prdele, seržante!“ vykřikl Kirsten.

Poggy se ohlédl skrz rozbité zadní okénko. Poskakující vozidlo sebou smýklo ke straně a bokem narazilo do tahače s rozervanou dírou místo motoru.

Uširvoucí skřípění, otřesy a snopy jisker.

„Věnuj se, kurva, řízení!“ štěkl Muray a natáhl se k poddůstojníkovi.

„Koupil to!“

Těžký nákladňák prudkým manévrem vyrovnal směr.

„To poznám i bez tebe!“ Muray popadl seržanta za límec neprůstřelné vesty a převalil ho na záda. Jak s ním zatřásl, Dickinson se probral z chvilkového bezvědomí.

„Nech toho, sakra… pusť!“ zachrčel. „Slyšíš?!“

„Mysleli jsme, že je po vás!“ řekl Kirsten

„Blbost, jenom škrábnutí!“ Seržant se natáhl po pušce.

Burkov zvedl na okamžik hlavu od Portera a pokrčil rameny.

Muray roztřepeným otvorem v plachtě napumpoval salvu granátů do cílů, které označil lokátor.

V duchu pořád viděl potrhaný hrudní plát seržantovy vesty.

*****

Quaid pomalu, ale vytrvale ustupoval.

Odpor po průjezdu nákladáku ochabl, jako by povstalci rázem ztratili motivaci. Občas na něho vystřelili, ale nešlo o nic vážného. Skafandr držel pohromadě, přesto se nejrůznější bojová poškození začínala projevovat. Z obou paží a levého kyčelního kloubu unikala hydraulická kapalina, hlavní ventilační jednotka se odporoučela a zásobování kyslíkem zajišťoval nouzový agregát. Helma přišla o reflektory a většinu senzorů, pohyby trupu a končetin se staly trhavými a motorika vázla.

Drrrrrrrr…

Krátká dávka do clony hustého lijáku.

Seržantu Dickinsonovi vědomě lhal.

S municí byl na dně. Do minigunu zbývalo tři sta padesát nábojů a do kanónu osm tříštivotrhavých granátů.

Přesto byl navýsost spokojený.

Cítil se jako Bůh.

Ve svalech mu pulzovalo příjemné napětí, rozjařené vlny radosti stoupaly žaludkem až do mozku. Jako by do sebe kopl pár panáků tvrdého, nebo si šňupl Aldebaranského sněhu.

Bitvu si prostě užil.

Znělo to možná šíleně, jenže bylo to tak.

Ustoupil na silnici a zastavil se. Uvědomil si, že kolem něho panuje nepřirozený klid.

Zamračil se na výseč lokátoru, sklonil hlavu a z výšky čtyř metrů se podíval na zuhelnatělá těla, která se rozvalovala po asfaltu.

„Tak co je?“ zabručel.

A pak to pochopil.

Nemělo smysl utíkat.

Přestože to mohl udělat, neohlédl se za nákladákem, který již šplhal po příkré silnici ven z kotliny.

Ti byli v bezpečí… snad.

To stačilo, aby se smířil s nevyhnutelným.

Svoje zvládl. Dokázal to.

Byl hrdinou?

Na to neznal odpověď.

Otočil se k odjíždějícímu družstvu Charlie zády, jako by chtěl svoje kamarády pořád chránit. Pevně se rozkročil, aby poškozený skafandr získal dodatečné procento stability navíc, a zamával výhružně ničivými zbraněmi.

Strach necítil. Ten mu byl ostatně vždycky dost cizí.

Místo něj ho zaplavila žhavá vlna vzteku.

„Tak pojďte, vy sráči!“ zahulákal jako smyslů zbavený. „Předveďte, co umíte, zkurvenci! A ať to stojí, do prdele, za to!“

Jako by jeho výzvu slyšeli, povstalci proti němu ze všech stran odpálili tucet protitankových střel, zaskřehotaly desítky kulometů, útočných pušek a samopalů.

Quaid řval, otáčel se a jeho zbraně chrlily nepřetržitý proud střel, dokud ho smršť raket nezasáhla.

XIII. KAPITOLA

Otáčky motoru klesly a předek náklaďáku s drnčením poskočil.

„Co sakra děláš?!“ vyjekl Tanaka, když helmou udeřil do vodícího okruží lafety a prokousl si jazyk.

„Pravé přední kolo je na cucky!“ odsekl Poggy od řízení. „Náprava je v prdeli, sotva to udržím!“

Mikrofony zachytily povědomý zvuk a vojáci se ohlédli právě včas, aby v digitálně upraveném obraze viděli, jak Quaidova velká nahrbená postava mizí ve zběsile vířícím mraku ohně, z něhož nesmírnou silou explozí létaly zdeformované kusy pracovního skafandru. Kouřové stopy se k němu sbíhaly jako paprsky starodávného loukoťového kola.

„Neéé…“ zachroptěl Muray, a kdyby se na něj Shapiro duchapřítomně nevrhl, seskočil by bez rozmyslu z uhánějícího vozidla.

Lišák dupl na brzdu.

„Nezpomaluj!“ vyštěkl seržant Dickinson a setrvačnost s ním hodila pod zvednuté sedačky.

Převodovka podřadila a motor vyletěl do otáček.

„Kašli na to, nemohl přežít! Nepomůžeš mu!“ křičel spojař, ale Muray ho neslyšel.

„Quaide, to ne… brácho!“

Záře výbuchu pohasla a zůstal jen sloup rozplývajícího se mastného dýmu. Uprostřed zničené silnice stála vzpřímeně pouze pokroucená pravá noha, druhá oddělená v kolením kloubu ležela hned vedle. Z trupu červeného skafandru s číslem 3 nezbylo nic a utržená helma se válela opodál v příkopu. K nepoznání zdeformované zbraně, pahýly paží, kusy podavačů a zmuchlané nábojové schrány rozesela tlaková vlna do širokého okolí.

Muray se přestal se Shapirem prát a ochabl. To však trvalo pět šest sekund, vzpamatoval se a nakopl vší silou sloupek postranice. Čelem přilby nabral ocelovou výztuž a nedbaje bolesti, bušil pěstí do ložné plochy tak dlouho, dokud v ní neztratil cit.

Nikdo nevěděl, co říct.

HEMTT váhavě šplhal do prudkého kopce.

*****

„Charlie jedna; zde dravec!“ ohlásil se operační důstojník v tu nejméně vhodnou dobu.

„Charlie dva slyší,“ odpověděl seržant Dickinson. Pohledem spočinul na svých mužích. Bezvládně se opírali o bočnice, otrhaní, neuvěřitelně špinaví a k smrti vyčerpaní. Poručík Ashworth v bezvědomí, ale živý, Porter v louži krve a děravý skrz na skrz.

„Kde jste, jak to, že se nehlásíte? Letka útočných bombardérů je pouhých sto kilometrů od vás, nezbývá vám žádná časová rezerva!“

Nákladňák se zakymácel. Motor zaburácel a Poggyho stálo pořádné úsilí udržet čtyřnápravové vozidlo na silnici plné strouh a výmolů.

Seržant mrkl na údaj odpočtu, o nějž se během boje nestaral.

Opravdu; šlo o minuty.

Byl však tak zdeptaný, že to s ním ani nehnulo.

„Přednostně žádám o MEDEVAC na místě vyzvednutí,“ řekl chraptivě. „Mám vážně raněné.“

„Rozumím, Charlie dva; je to zařízeno! Doktoři a evakuační stroj se navedou na váš signál. Jste v kontaktu s nepřítelem?“

„Ne.“ Dickinson sotva šeptal.

Operační důstojník mu rozuměl. „V pořádku, Charlie dva. Bombardéry provedou nálet, když jsou téměř u cíle.“

Znělo to málem vesele a seržantovi se znechucením zvedl žaludek.

„Jak je libo,“ zamumlal. Zvysoka kašlal na předpisy o hovorové kázni.

HEMTT se přehoupl přes vrchol stoupání.

Po stranách silnice bylo dostatek volného místa, aby tu mohly přistát transportní čluny. Povstalci si nenechali v záloze vůbec nikoho, všechny síly vrhli do kotliny.

Nákladňák se skřípěním zastavil.

*****

„Sundejte ho!“ naléhal Shapiro. Seskočil z ložné plochy a nedbal ostrého bodání pod žebry. Vlastní zdraví byla poslední věc, o kterou se teď mínil starat.

Kousl se do rtů a pomohl Wheelerovi a Kirstenovi složit Portera k zadní nápravě.

Burkov strhl plombu z kontejneru první pomoci, který sebral v kabině, a vrhl se na jeho obsah.

„Roztrhni mu rukávy!“ komandoval Wheelera, zatímco chystal dýchací ventilátor. „Tohle podrž, tohle taky… hoď mi ten balíček! Přesně ten!“ Zručně napíchl Porterovi žílu v loketní jamce, zavedl do ní kanylu a napojil ji na infúzní mikropumpu zásobovanou z vaku fyziologického roztoku a umělé krve.

Seržant Dickinson slezl ze stupačky a přidržel se blatníku, aby neupadl. Podlamovala se mu kolena, v obličeji byl bílý jako stěna. Z hranatého čumáku náklaďáku se kouřilo, chladič se proměnil v proděravělou a zohýbanou změť, po přední kapotě zbyly pouze utržené držáky. S mrazením si prohlédl celé auto.

Čtyřnápravový vojenský stroj byl poznamenaný nesčetnými zásahy. Po čelních i bočních polykarbonátových sklech zůstaly střepy, v postranicích zely desítky kulatých otvorů. Z pneumatik na přední nápravě zbyly roztrhané cáry, roztřepenými dírami vykukovaly ocelové kordy a zdevastovaný systém centrálního dohušťování. Pancéřování kabiny neslo stopy po průbojných střelách, které jím proletěly jako překližkou.

Burkov k němu s obavou vzhlédl od diagnostického přístroje. Zpocený obličej se mu pod zvednutým hledím matně leskl. „Jak je, seržante?“

„Slušně,“ odpověděl Dickinson a opřel se o stupačku. „Asi zlomená žebra a klíční kost. Takže vlastně pohoda.“

„Něco proti bolesti?“

„Vydržím.“ Dickinson máchl zdravou rukou k Porterovi. „Co on?“

„Nechápu, že se ještě drží.“

„Máme tu MEDEVAC!“ upozornil Shapiro.

Přivalil se dunivý hukot a nad kopec se vyhoupla silueta neozbrojeného člunu, označená zřetelnými červenými kříži. Stroj přistál s naplno pracujícími zdvihovými motory ve víru bláta a vody a po otevřené rampě seběhlí čtyři zdravotníci s nosítky.

„Hej, tady!“ mával na ně Burkov rukama zakrvácenýma až po lokty.

Tři vojáci obtěžkaní lékařskou výbavou se bez ptaní vrhli na Portera.

„Jeden průstřel ve střední části hrudníku, druhý v třísle,“ informoval je Burkov, když uhnul stranou, aby nepřekážel. „Zaintuboval jsem ho, tlak minimální, puls nitkovitý, skoro nezjistitelný. Dostal litr fyzáku, litr

a půl nuly negativní a pořád málo. Utrpěl rozsáhlá vnitřní poranění, krvácení je neobyčejně masivní. Použil jsem deset rychlosvorek, zavedl drenáž a něco nouzově sestehoval. Výsledek není dobrý. Furt to teče.“

„Bude zázrak, když překlepe příští půlhodinu,“ utrousil čtvrtý zdravotník. Upřel oči na opodál postávajícího Wheelera.

„Hej, vazoune, co máš s prackou?“

„S rukou?“ zeptal se Wheeler. Nemotorně zdvihl levičku a zatvářil se překvapeně.

„Přesně tu myslím,“ přikývl voják s křížem na bílé helmě.

„Skoro nic,“ zabručel Wheeler.

Ze ztuhlých prstů v rukavicích odpadávaly tmavé kapky krve.

„Pojď sem, podívám se ti na ní.“

„Není čas.“

Zdravotník se otrle ušklíbl. „Pět minut, to je někdy hrozně dlouhá doba.“

Déšť se změnil v drobné mžení a vítr vyháněl mlhu z údolí. Ze zamračené oblohy se přihnaly dvě bitevní Valkýry a v pětisetmetrových rozestupech se zavěsily nad silnicí. Odtud monitorovaly celou oblast, připravené zlikvidovat jakýkoli pokus o protiútok.

„Bacha, nalétávají bombardéry!“ varoval lapiduch, který Wheelera zručně ošetřil.

Mastný kouř stoupající z údolí nebyl v rezavém světle veselým obrázkem, ale když se nad vrstvou mraků přehnaly letouny koloniální flotily a vysypaly svůj smrtící náklad, to bylo teprve rodeo. Z povzdálí to vypadalo, že se v místě výzkumného komplexu zrodily desítky miniaturních vulkánů. Jako obludné vředy se otevíraly krátery plné bílého ohně a vyvrhovaly desítky metrů vysoko masy zeminy a trosek.

Krajina se chvěla a sténala.

Seržant Dickinson, který odmítl ošetření, se přikrčil za balvan na okraji silnice. Smršť střepin létala s děsivě ječivým frčením do vzdálenosti mnoha kilometrů. Některé byly tak velké a měly tolik energie, že porážely vzrostlé stromy a vysekávaly zubaté holiny v příkrých úbočích.

Poslední bomba vybuchla a ozvěna apokalyptického běsnění odumřela.

Z náhle ohlušujícího ticha se opět vylouplo dunění vznášejících se leteckých hlídek, jež se vrátily nad hřeben, a pokřikování zdravotníků,

kteří s Porterem a poručíkem Ashworthem na nosítkách utíkali ke zdravotnickému člunu. Jakmile byli uvnitř, rampa se zdvihla a bachratý stroj se odlepil od země.

Dickinson ho sledoval pohledem.

O třicet sekund později se s divokým řevem přihnala transportní mašina a pilot sedl hned vedle náklaďáku. Bahno a kašovitá změť rostlin ohodila jeho prostřílený bok tlustou vrstvou, z otevřené rampy na ně mával desátník v kombinéze a helmě leteckého personálu.

„Hejbněte kostrou… jedna minuta!“ naznačoval prsty do burácejícího randálu.

Osm mariňáků proběhlo špinavým vichrem úplavu a usadilo se v prázdné výsadkové komoře. Ještě než se stačili připoutat, LCU vyskočilo do vzduchu a sevřeným výkrutem nasadilo do stoupavé zatáčky.

Pilot měl naspěch.

Seržant Dickinson překontroloval odpočet a systém ITWDS vypnul. Zvedl hledí a podíval se kolem sebe. Byl tak do morku duše vyčerpaný a fyzicky odrovnaný, že neměl ani špetku síly se radovat. Na ztlumeném komunikačním kanále slyšel úsečná hlášení letectva a průzkumných strojů, které uháněly z oblasti. Přejel dlaní po hnědým marastem obalených maskáčích a šoupl automatickou pušku bez zájmu pod sedadlo.

Napravo od něho si Muray držel hlavu v dlaních.

Kirsten mu sice položil chlácholivě ruku kolem ramen a něco mu šeptal, ale voják se ani nepohnul.

Několik dní potrvá, než se z toho dostane.

Seržant se opřel a zavřel oči.

Už nechtěl vůbec nic vidět.

Navzdory vřeštivému binci v kabině se okamžitě propadl do tmy.

XIV. KAPITOLA

Není světlo, není tma. Pluje něčím, co nemá rozměr. Nevidí, neslyší. Nevnímá.

Zpátky ke světlu ho dotáhne výbuch nesnesitelné agónie.

Pohltí jej hladový vír, který strhává vše do nenasytného středu galaxie.

Pere se o něj armáda upírů toužících po krvi. Jiskry, exploze v podzemí a řeky vzdouvajícího se magmatu.

Šlehnutí biče z ostnatého drátu. Nečekané a brutální utrpení. Vzápětí zase omdlí.

*****

Podruhé to trvá o něco déle.

Zaznamená pohyb. Rychlé pohupování.

Chůze?

Běh?

Někam ho nesou?

Žije?

*****

Porter otevřel oči, když manipulační pouzdro obložené bateriemi přídavných bloků lékařské elektroniky sjelo z příjmové sekce na chirurgické oddělení.

„Koukněte!“ řekl někdo.

„Jen impulsivní reakce,“ prohodil jiný hlas. „Stejně nevnímá.“

„Je to možné?“

„Asi jo. Sice ho jakž takž stabilizovali, ale podle nejlepšího zdravého rozumu by měl být dávno na druhém břehu. On se však zuby nehty drží tady.“

„Nechce to zabalit. Tihle mariňáci jsou odolní parchanti.“

„Zdravoťáci na něm makali celou cestu sem. Dal jim pořádně zabrat.“

„Koukněte na jeho anamnézu,“ doporučil třetí.

Pouzdro podobné rakvi přebrala automatická plošina. Z reproduktorů se nesly pokyny palubnímu personálu, u stropu chodby pluly spousty většinou nesrozumitelných informačních nápisů. Objevovaly se a mizely, bubliny měnily místo a barvu.

„Hmm, dost neobvyklé," řekl po chvíli první hlas.

„To jsem rozhodně ještě neviděl," souhlasil zadumaně druhý.

„Určitě by stálo za to ho z toho dostat, ne?" zamumlal třetí.

„Pomoci si musí především sám."

„Ale stejně…"

„Co se vsadit?" zareagoval hbité druhý.

„To není špatný nápad!" chytil se třetí.

„O kilo, že půjde na prkno."

„Beru!"

První hlas k tomu nic neřekl.

Plošina se na okamžik zastavila, než ji počítač vnitřní sekce propustil do uzavřené zóny operačního sálu. Silné vzduchotěsné přepážky z čirého materiálu se otevřely, zašuměl elektrický pohon. Na hladké podlaze ve spěchu zašoupaly tři páry měkkých lékařských podrážek.

Příjmový koridor nemocniční lodi se vyprázdnil, ale klid trval pouze chvíli.

Tři plošiny přivážely další raněné.

*****

Slyší hlasy, ale ani zbla jim nerozumí.

Jako by měl v uších ucpávky.

Uvědomuje si, že má otevřené oči, ale vnímá pouze světlejší a tmavší odstíny, které se posouvají přes zamlžené zorné pole.

Bolest se tentokrát drží opodál.

Snad čeká, připravuje se na novou zteč, kterou ho nadobro dostane.

Rozseká ho na drobné kousíčky a vykopne tam, kam patří.

Do pekla.

*****

„Hoďte ho na čtyřku! Pohněte, kruci!"

Šéflékař byl ve špatné náladě, ale stále řídil svůj chirurgický tým s obdivuhodnou přesností. Operoval, zašíval a dával dohromady vojáky v permanentním zápřahu již osmnáct hodin a konec pracovní směny se díky několika souběžně probíhajícím bojovým akcím na povrchu planety ztrácel v nedohlednu. Přilétávající evakuační čluny zásobovaly nemocniční loď netenčícím se proudem ošklivě rozbitých a v mnoha případech i skoro mrtvých lidských trosek, které docela nedávno bývaly mladými a silnými muži.

Pomocný personál v hermeticky oddělené sekci přesunul raněného i se sterilním kokonem na chromovaný operační rošt. Rozsvítila se velká stropní světla a zalila bílou září nahou postavu šlachovitého vojáka. Končetiny a obličej měl šedivé, s ostře vykreslenými provazci žil a vlásečnic v průsvitné kůží, trup se pod sterilními rouškami a svazky hadic černal chuchvalci zaschlé krve. Kolem dokola byl ověnčený poblikávajícími přístroji, které udržovaly jeho základní životní funkce.

„Nechápu, proč nám podobné případy pořád vozí," mrmlal polohlasně anesteziolog. Oči ho únavou pálily, skoro přestával vidět na přístroje, jež měl na starosti. „Tenhle patří do mrazáku!"

„Je připravený?!" zeptal se šéflékař tónem, co nepřipouštěl sebemenší odpor.

„Ano, pane!" přikývla hlavní sestra.

„Tak jdeme na to!" Chirurg vložil prsty do senzorů virtuálního ovládání. Jednodušší případy odbavovaly automatické operační stanice, ale podobná jatka - s klasifikací třetího stupně - vyžadovala velejemnou práci a intuitivní přístup lidského týmu.

Autonomní box se otevřel a operační pole s raněným zajelo do pracovního prostoru. Naběhly velkoplošné kontrolní monitory a nad panelovým projektorem se zhmotnila holografická kopie vojákova těla ve skutečné velikosti. Sálová sestra nasadila šéflékaři systémové brýle.

„Jakou má asi šanci?" zeptal se plukovník a zkusmo pohnul prsty.

Snímače zkopírovaly jeho pohyby a přenesly je přes soustavu řídících počítačů do dálkově ovládaných nástrojů. Sada velkých skalpelů se snesla nad zakrvácený hrudník a roztáhla se jako dravčí spár.

„Mizivou, pane," odpověděl skrz masku jeden z jeho asistentů.

„To neznamená, že se nebudeme snažit, aby se z toho vylízal."

„Jistě, pane."

Druhý asistent se s pomocí mechanických paží pustil do odstraňování ztvrdlé vrstvy obvazů.

*****

„To bude dobrý, chlape.“ říká Wheeler svým zvláštním vrčivým přízvukem. Uvidíš!

Chtěl by mu oponovat, že to tak optimisticky nevidí, ale nevyrazí ze sebe ani hlásku. Čelisti nejdou otevřít, jazyk leží za zaťatými zuby jako týden chcíplá mršina. Hlasivky snad ani nemá. Nad helmou posekanou výraznými vrypy a škrábanci vidí rozstřílenou pneumatiku vojenského nákladáku. Do nosu se mu dere hořký puch spálené gumy, hydraulického oleje a opotřebovaného brzdového obložení.

A také krve.

Spousty krve.

Na prsa mu cosi tlačí, v zádech to škube a trhá. Tělo od pasu dolů je pryč.

Už neleží na zemi. Na nosítkách ho kamsi odnášejí.

Ne… chci zůstat s ostatními.

Záře je tak silná, že mu proniká přes lebeční kosti přímo do mozku, kde se točí jako vrtule větráku.

Ta skutečná bolest však zůstává opodál. Klouže po hladkém povrchu neviditelné bubliny a trpělivě čeká. Je jasné, že doba její slávy teprve přijde. A až Smrťák zahájí poslední představení, vybalí z červy prožraného klobouku nevídané čáry a kouzla.

Matně si vybavuje rozplizlé výrazy lapiduchů, míchají se mu s přehlídkou neznámých ustaraných obličejů. Hlavou se mu donekonečna převaluje ozvěna motorů evakuačního člunu.

Přestože je to nesnesitelné, otevře oči.

Víčka jsou těžká jako litinová víka pouličních kanálů.

Právě včas, aby v tom strašlivém světle zahlédl dlouhé rameno, které do bílé mlhy odnáší chuchvalec špinavých obvazů.

Krvavé cákance skrápějí vyleštěnou plochu řeznického stolu.

Sotva deset centimetrů nad hrudní kostí se vznáší hlavice chirurgického nástroje.

Laserový skalpel.

*****

Zaječel výstražný signál a chirurgovi leknutím ztuhly prsty.

Zraněný zamrkal.

„Co to, sakra, je?! Málem jsem do něho říznul!“

„Nechápu to, pane!“ omlouval se spěšně anesteziolog a nervózně těkal pohledem po přehledových diagramech. „Najednou je při vědomí!“

„Tady nejsme v holonovele, kapitáne!“ zpražil ho podplukovník. „Copak je to nějakej přiblblej mutant?“

„Má extrémně vybuzenou obranyschopnost,“ poukázal šéflékařův asistent na vojákovy osobní záznamy. „Zdravotníci, co ho dovezli, ohlásili, že se při transportu několikrát probral… nebo se to tomu stavu podobalo. Omlouvám se, ale nezdálo se mi to natolik důležité, abych vás o tom předem informoval, pane.“

Chirurg zabručel. Chápal, že jsou všichni přetažení až nadoraz.

Nadvakrát prostřelený mladík nehnutě zíral do stropu.

„Premedikace?“

„Určená běžným algoritmem, aplikace provedena nitrožilně. Podle mých zkušeností dostatečná. Mozková aktivita zvýšená, ale nedosahuje ani z dvaceti procent optimální normy pro stav vnímání,“ hlásil anesteziolog ze svého stanoviště. „Je to jakési vegetativní prekóma s disfunkcionálními tělesnými projevy.“

Podplukovník potřásl hlavou. „Tak ho, proboha, konečně uspěte, ať se do něj můžeme pustit. Má namále, ať je jak chce odolný!“

Anesteziolog se dotkl série tlačítek na aktivním panelu.

Infúzní pumpy se rozšuměly.

Operační tým čekal.

*****

Obvazy zmizí, hlavice z leštěného nerezu se stáhne, ale stále zůstává viset poblíž.

Zkusí polknout.

Marná snaha. Nedovolí mu to tlustá hadice, která ho zásobuje životadárným kyslíkem.

Ve spoustě zvuků, o nichž si není jistý, jestli jsou skutečné, nebo se mu zdají, slyší lidské hlasy.

Netrvá to však dlouho.

Ucítí známé brnění, bolest se připomene výstražným šípem letícím od krku dolů.

Náhle se bojí.

Taková blbost.

Drobečku?

Odpověď stejně nečeká.

Vše se vytrácí, skutečnost se milosrdně rozplývá. Hranatá tvář zapatlaná maskovacími barvami a špínou se sklání nad polními nosítky.

*****

„Hotovo!“ odfoukl si hlavní chirurg a vyprostil ruce ze senzorového ovládání.

Sestra mu čistým tampónem otřela zpocené čelo.

„Tlak stabilní, srdeční akce pravidelná, ozvy jasné a ostře ohraničené. Je plně stabilizovaný a přebírá si ho intenzivka,“ informoval asistent v hodnosti nadporučíka.

„Zvládli jsme to, takže tohohle klikaře odbavte a připravte dalšího. Pět minut přestávka a pokračujeme v krasojízdě!“

Dopravník odvezl vojáka jménem Porter do expedičního prostoru, odkud putoval na ARO. Desinfekční přístroje ve dvou minutách vycídily operační kobku do naprosté sterility. Po spoustě krve, kouscích tkání a zbytcích zdravotnického materiálu nezůstaly na hladkém povrchu sebemenší stopy. Použité nástroje byly vyměněny za nové, zásobníky doplněny. Poloautomatický chirurgický sál se připravil na nového pacienta.

„Kolik jich zbývá?“ zeptal se podplukovník napůl cesty ke dveřím.

„Pro nás dva, ostatní týmy mají po třech, pane,“ odpověděla hlavní sestra. „Jiné příjmy nejsou prozatím hlášeny.“

„Chválabohu,“ přikývl šéflékař. „Tahle šichta snad konečně skončí.“

„Tímto tempem se lůžková oddělení brzy zaplní,“ prohodil asistent. „Nezbude, než zavřít krám.“

Podplukovník trhl hlavou.

Tvrdé světlo zářivek mu vrásky a kruhy pod očima ještě víc zvýraznilo.

XV. KAPITOLA

Když se porter probudil, nebylo to pozvolné a váhavé. Dostal se do plného vědomí náhle, jako míček, když vyskočí z hloubky na hladinu.

Zalil ho příliv zvuků neznámého prostředí, dráždily ho nepříjemně silné pachy nemocničních desinfekcí. Ale nejzvláštnější ze všeho byl pocit, že se vznáší. Plný zmatku se chtěl rozhlédnout, ale nešlo to. To ho vyděsilo.

„Počkejte moment," řekl ženský hlas. „Máte zafixovaná víčka, musím vám je nejdřív uvolnit." Ucítil jemný dotyk a poté nešetrné trhnutí. Zafuněl bolestí, zpod řas mu vytryskly horké slzy. „Tak, a je to. Klidně se podívejte." Zamžoural do tlumeného, pro něho však pořád příliš silného světla. Přes závoj slané vlhkosti zahlédl postavu v zeleném zdravotnickém hábitu, jak se nad ním sklání.

Zkusil se jí dotknout, aby se ujistil, že se mu nezdá, jenže ruce se nepohnuly ani o milimetr.

Chtěl protestovat, ale nevydal ani hlásku.

„To zatím nezkoušejte," varovala jej sestra. „Jste napojený na podpůrné přístroje, které řídí vaše životní funkce, včetně dýchání. Za okamžik přijde doktor, aby se na vás podíval. Ten potom rozhodne, co dál."

Zděšeně zjistil, že je zavěšený ve složité konstrukci asi metr nad podlahou - proto ten pocit letu. Třísla, boky a rozkrok mu obalovala namodralá elastická koule, druhá podobná mu seděla uprostřed hrudníku. Vedly z nich tenké hadičky a svazky vodičů do elektronických bloků po levé straně vzdušného lůžka. Jinak byl úplně nahý. Hrozen monitorů mu visel za hlavou a na konzolách vpravo. Kam se podíval, měl na kůži nalepeny senzory a snímače. Nad holografickým panelem se kroutily různobarevné křivky a grafy, ve kterých se nedokázal vyznat.

Jedno však věděl jistě.

Byl naživu.

Zdravotní sestra s krátkými tmavými vlasy vykukujícími neposlušně zpod čepce pobaveně sledovala jeho bloudící pohled. „Nic z toho není zbytečné, každý vám asi ještě mnohokrát řekne, že jste měl namále. Tři náročné operace, dvacet osm dní v rekondiční nádrži a dalších čtrnáct v umělém spánku. Možná jste trochu rozhozený, ne?"

„Uh… huh,“ zabublal Porter.

Ten tlustý šlauch ho děsně štval.

„Nemluvte,“ napomenula ho vlídně. Sáhla mu za hlavu, cosi tam provedla, protože anatomický podhlavník, zavěšený spolu s ním, se mírně přifoukl.

Ve vzpřímenější poloze mu hned bylo lépe.

Jako vlas tenká lanka, upevněná v nastavitelných kladkách, v něm nevzbuzovala důvěru.

Trhl zápěstím.

Úvaz se ani nepohnul.

„Nemějte obavy, struny nepovolí, a to i kdybyste byl ve stoprocentní kondici.“

Zaškaredil se.

Sestra překontrolovala údaje na monitorech a vytratila se mu ze zorného pole.

Pohnul očima co nejvíc do strany a pak nahoru a dolů.

Nacházel se v šestiboké kóji dlouhé asi čtyři metry, jejíž stěny - mimo stropu a podlahy - byly víceméně průhledné. Nikdy nebyl v nemocniční lodi, proto jej uspořádání jednotky intenzivní péče překvapilo. Šlo o jakousi obdobu včelího úlu, kdy mezi dvěma stěnami tvořenými právě oněmi šestibokými buňkami, které jako v plástvi přiléhaly těsně jedna k druhé, procházel otevřený prostor vysoký přinejmenším třicet metrů, v němž se na malých plošinách pohybovali lidé ve světle zelených kombinézách a s rouškami na ústech. Kam až viděl, minimálně dvě třetiny kójí byly obsazené.

Zapnul se projektor a v nohách lankové konstrukce se zhmotnila příjemná tvář starší sestry.

„Většina komunikace na tomto oddělení probíhá tímto způsobem,“ oznámila mu. „S živým personálem se setkáte spíše ojediněle. Pokud vám nevyhovuje nastavení některých parametrů vaší jednotky, lze je za pomoci hlasového nebo dotykového výstupu přizpůsobit. Potřebné informace a zábavné kanály naleznete v položkách hlavního menu, nebo kontaktujte staniční službu přímou volbou. Děkuji.“

Počítačová iluze zmizela.

Porter se uvolnil. Připadal si jako ve stavu beztíže. Nadopovaný všemožnými preparáty, plul v houpavém proudu času, neviditelné vlnky ho postrkovaly sem a tam. Neschopný se na nic konkrétního zaměřit.

Ochrnul.

Ta myšlenka ho probrala.

Blbost!

Zpotil se, utlumené srdce se rozbušilo, zelené ukazatele zoranžověly a podrážděně pomrkávaly.

Kulky ho uvnitř rozsekaly na maděru, udělaly mu něco s páteří a pomrvily nervový systém. Celej pojebanej zbytek života stráví v podobným postroji, bude čumět do stropu napojený na bzučící mašinky, které ho budou krmit. Nekonečný roky si vychutná s hadicí vraženou do zadku.

Báječná vyhlídka.

Přesně to, co nikdy nechtěl, aby se stalo.

Zkurvenej osud, zkurvená armáda, zkurvený všechno!

Jestli svede pohnout aspoň rukama, zabije se. Prostě to zabalí.

Kašlat na to, co si o něm kdo pomyslí.

Pořád lepší, než existovat jako zvolna uhnívající mrtvola. Měl zhebnout na Esperanze, tohle mu ten všiváckej pánbíček dělat neměl.

Porter zatoužil vrátit se do tmy, do sladkého nevědomí.

Těch pár sekund vyplašených úvah ho vyčerpalo. Vplul do mělkého polospánku, srdeční rytmus zpomalil, vrátil se k normálu a oranžové hroty grafických stupnic klesly do zelených polí.

*****

„Tak jak se daří?!“

Porter se vzbudil a nechápavě mžoural na příchozího.

Byl jím muž ve středním věku se začínající pleší nad vysokým čelem, jemuž se pod huňatým obočím blýskaly bystré oči. Dotykovým perem cosi zapisoval do tenké tabulky aktivního displeje.

Neveselé myšlenky se vrátily jako věrný pes.

„Grrrh…“ zavrčel Porter.

„Pochopitelně,“ ťukl se doktor do čela. „Sestro?!“

Po chvilce zastavila před kójí plošinka a dovnitř vstoupila ta samá žena, která mu předtím rozlepila očí.

„Myslím, že je načase, abychom vojáčka exhibovali a odpojili od ventilátoru. Dýchat zvládne sám.“

„Jistě, doktore.“

Z výklenku vyjel panel s blýskavými nástroji.

Chlapík v zelené kombinéze zavěsil displej na nosný sloupek konstrukce. „Nejprve vytáhneme trubici, a potom si pokecáme. Tedy - mluvit budu já. Vy se musíte maximálně šetřit a nepřepínat křehkou fyziologickou rovnováhu, jež pořád udržujeme. Rozumíte?“

Porter zamžikal víčky.

„Výborně. Nadechnout, zadržet dech a jakmile ucítíte, že tubus leze ven, kontrolovaně vydechněte. Nepříjemné, ale dlouho to nepotrvá. Držte ústa co nejvíc otevřená, snažte se nepolykat. Ničemu by to nepomohlo, jen si to tím ztížíte. Také zkuste ovládnout dávicí reflex, ať si nepotrháte vnitřní stehy na plicním implantátu. Pochopil? Ano? Tak jdeme na věc.

Od stropu se sneslo rameno podobné jeřábu, sestra přikryla Porterovi ústa a krk sterilní rouškou.

Porter se poslušně nadechl.

Bodlo ho v hloubi prsou, potlačil nutkavý nával kašle.

Cosi cvaklo a monotónní šumění ventilátoru utichlo.

A potom ucítil, jak mu z plic vyjíždí ohebná věc. Jako by vylézal vypasený červ.

Překrmený.

„Vydechnout!“ přikázal doktor.

Porterovi vyletěl konec trubice z úst, chuchvalec slin pokropil rozprostřené roušky.

„A je to,“ prohlásil doktor potěšeně. „Dýchejte, dýchejte! Za šest týdnů si vaše tělo odvyklo na samostatnou práci. Jde to ztuha, vím, ale to hravě zvládnete. Musíte na každý nádech a výdech myslet, dokud mozek neobnoví automatickou funkci.“

Jenže Porter chrchlal, dávil nažloutlý hlen s krvavými nitkami a dusil se. Vzepjal se, snažil se zkroutit na bok, ale lanka ho udržela. Ve tváři zfialověl, rty získaly namodralý odstín.

„No tak, vojáku, snaž se!“ pozoroval ho doktor s obavami.

Ono to však nešlo.

Přístroje varovně zapípaly.

„Dvě stě miligramů Penolaxonu a sedmdesát pět Thoraktinu, hned!“ vyštěkl lékař.

Sestra nasadila na ventil infúzního dávkovače plastové ampule a bezbarvý roztok vletěl Porterovi do žil.

Účinek se dostavil skoro okamžitě.

Naprosto vyčerpaný a propocený se uvolnil, hlavou sklesl na podhlavník.

Nad lůžkem se zhmotnily hologramové obličeje muže a ženy.

„Drobné komplikace, už je po všem," uklidnil je lékař a oni zmizeli. Studoval měnící se údaje, a když byl spokojený, šlápnutím vysunul z podlahy malé sedátko a posadil se.

Porter měl pocit, jako kdyby ho znovu postřelili.

Plešatějící doktor pokýval hlavou. „Utrpěl jste velmi těžká, ne-li smrtelná zranění. Pamatujete?"

…tupé rány, údery a pád. Hluk, vzdálené staccato střelby, zvonění a cinkání odražených střel. Schody, podesta z mřížovaných profilů. Šero a poskakující stíny. Rachot a bolest. Příšerná, gigantická, zničující a všudypřítomná. Krev. Spousta krve. A zase bolest. A prázdno…

Porter zakroutil očima. Jednotlivé nádechy již nebyly tak namáhavé, i když se mu zdálo, že prohání vzduch přes zanesený filtr.

„Ano."

Vojenský lékař nadzdvihl obočí. „To je dobře. Takže víte, že jste inkasoval zásahy průbojnými střelami. Nehledě na to, že vás provrtaly jako kus měkkého sýra, způsobily množství návazných poranění a vnitřních organických defektů. Tyhle včelky, nehledě na hydroefekt, jsou úmyslně konstruované tak, aby co nejvíc znásobily kmitání dočasné povýstřelové dutiny."

„Vím," zachrčel Porter.

Při mluvení měl dojem, jako by o sebe v krku dřela hrubá struhadla.

„Zásah do pánevního pletence zapříčinil mechanický kolaps, na mnoha místech perforoval tlusté a tenké střevo, z něhož jsme museli resekcí zhruba metr a půl odstranit. Střela se otřela o křížový obratel, zde naštěstí nezpůsobila žádné poškození. Rána do prsou probila hrudní keramický plát, všechny vrstvy kevlarové tkaniny a těsně minula srdce - je pro mě nepochopitelné, že ho rázová energie prostě neroztrhala. Kulka roztříštila tu část druhého a třetího žebra, které se napojují na sternum. Drobné segmenty a úlomky se potom chovaly jako šrapnely. Jednoduše vám udělaly z pravé plíce, poloviny bránice a žaludku cedník. Na cestě z těla ven projektil prorazil lopatku a zachytil se v podšívce neprůstřelné vesty. Na operačním sále s vámi měli moře práce, to vám tedy povím. Podle mého jsme se nyní bavit určitě neměli."

„Ale jsem…“

Doktor se zazubil. „Kurs na vaše přežití nebyl vysoký.“

„Sázky?“ zašeptal Porter.

Chlapík v zeleném oblečení tiše luskl. „Někdy se to stává.“

S Porterem se zahoupala místnost.

„To… to…“ zkusil vyslovit, ale neohebný jazyk selhal.

„Dík za připomenutí,“ předběhl ho doktor. „Rekonvalescence probíhá úspěšně. Při druhé a třetí operaci vám byly vpraveny geneticky vykultivované kostní štěpy a implantovány ty části plicních laloků a orgánů, o které jste předtím přišel. Chirurgové si vyhráli. Mimo jiné dodatečně vyspravili střeva, cévní systém, žaludek, levou ledvinu, nahradili bránici a posílili osrdečník. Váš organismus si s extrémní zátěží poradil přímo zázračně, přesto jste byl umístěn do rekondiční nádrže. Umělý spánek vám každopádně prospěl. Nějaký čas potrvá, než se postavíte na nohy, a ani potom nebudete mít vyhráno, ale výhledově to s vámi vypadá poměrně slušně.“

„Chodit?“

„Ano. Nehybnost, kterou nyní výrazně vnímáte, je přechodný stav, který samovolně odezní. K poškození míchy a centrálního nervového systému nedošlo. Vaše zranění jsou vážná, to nezastírám, ale neměla by zanechat trvalejší následky. Zvlášť pokud budete kvalitně rehabilitovat.“

Porterovi se obrovsky ulevilo.

Muselo to na něm být vidět, lékař se však zdržel komentáře.

„Je tu ovšem ještě jedna věc.“

Porterovi klesla hlava.

„Snažte se mi věnovat pozornost, prosím. Chci vás na něco upozornit.“

„Ano?“ zamumlal Porter a zaostřil zrak na kapsu lékařské kombinézy. Dýchalo se mu mnohem snadněji.

„Co drogy?“

Divná otázka.

„Občas… párkrát jsem to zkusil, ale nedostalo mě to. Samý sračky.“ Tyhle kratičké věty daly Porterovi zabrat jako nejtvrdší dril vrchního seržanta Starého Zmrda Bracketta.

Zmocnila se ho neskutečná ospalost.

Houf trpaslíků jej popadl a unášel do země nezemě.

„Proč se ptám?“ Plešatějící muž se naklonil blíž. „Je to jednoduché: cítíte se až na únavu poměrně příjemně, protože do vás celou dobu pereme obrovské dávky silných utišujících prostředků. Momentálně se vlastně vezete na vlně slušného tripu.“

„Aha.“

„V tom to právě je. Jakmile omezíme denní dávky, a že to uděláme celkem drastickým způsobem, dostaví se abstinenční příznaky. Získal jste totiž návyk, hochu.“

„Kdy?“

„Od teď. K tomu se samozřejmě přidají i pooperační bolesti. Doufám, že jste dost silný i duševně.“

„Sem…“ zabrblal Porter. Hlava mu definitivně padla na stranu, oči se zavřely.

Byl pryč.

„Snad,“ řekl doktor pro sebe.

Na destičku displeje zapsal pokyny pro zdravotnický personál. Tahy dotykového pera se přenášely do počítačového systému, ten je vyhodnotil a zavedl do hlavního plánu, kterým se řídil běh oddělení.

Vstal a věnoval vojákovi s propadlými tvářemi poslední pohled.

*****

Absťák se příštího dne rozjel naplno.

Alespoň se domníval, že šlo o následující den. Stoprocentní jistotu však neměl.

A vyptávat se počítačových hologramů se mu zdálo hloupé.

Pořád visel zavěšený v konstrukci z chromované oceli, ale přístrojů a monitorů o třetinu ubylo. Paradoxně se však cítil o to hůř.

A bude to daleko horší, pomyslel si, když se snažil hýbat prsty na rukou.

Minuty při vědomí se vlekly, bublina u stropu vytrvale zamrzala. Nevěřil službukonajícím sestrám, i když tvrdily, že ukazuje čas nachlup přesně. Měl za to, že schválně a promyšleně lžou. Úlevu nacházel pouze ve spánku, jenže, jak dny ubíhaly, bylo ho stále méně a méně.

Nakonec skoro oka nezamhouřil.

Nepoužívané svalstvo brnělo, pod hroudami modravého gelu jiskřily záchvěvy vytrvalého pálení. Uvědomoval si jinak nevídanou bolest

vlastních vnitřností, prožíval jejich biologický rytmus hodinu za hodinou. I ta sebemenší nervová zakončení k zešílení svědila. Chtěl řvát a mlátit hlavou do zdí, až by se mu mozek rozstříkl po místnosti. Vyskočil by klidně do vzduchoprázdna, jen aby se zbavil protestujícího těla. Prosil, skuhral, škemral, sliboval hory doly, dal by nevím co za nepatrnou dávku léku, kterým ho krmili, když se vznášel v léčivém slizu. Nebylo mu to však nic platné, žádný z jeho feťáckých výstupů neuspěl a nevynesl kýžený šleh úlevy. Personál nemocniční lodi byl neoblomný.

Propadal se do delirického stavu, ve kterém se přehoupl přes vrchol nedobrovolné odvykací kúry.

Ztratil se sám v sobě…

…ale nezabloudil.

*****

A jednoho rána zjistil, že je po všem.

Probudil se do nepřímého osvětlení ztmavených stěn a až po dlouhých minutách opožděně pochopil, že konstrukce zmizela. Ležel na obyčejném nemocničním lůžku, oblečený do ústavního trička a krátkých šortek, přikrytý vyhřívanou erární dekou.

Malátně zvedl ruce a překvapeně si prohlížel otlačená zápěstí.

Dráty a hadičky byly také fuč.

Slabý jako moucha drtivou většinu příštího čtyřiadvacetihodinového palubního cyklu prospal.

*****

Do světa živých ho přivedlo zatřesení.

„Hele, vojáčku, nechtěl by ses alespoň oholit?“

Zamrkal a zjistil, že hloupě civí do neuvěřitelně modrých očí dlouhovlasé zrzky v ošetřovatelském stejnokroji.

Ta modrá nebude zaručeně její, napadlo ho. Nechala si upravit duhovky.

„Kdo?“ zaskřípal polohlasem.

„Já snad? Vypadám na to?!“ zasmála se zrzka zvonivě.

Cítil se skoro zázračně - ve srovnání s minulým obdobím.

„Co se…?“

„…stalo?“ dopověděla sestřička za něho. „Jseš z toho venku, máš to za sebou.“

Docela pěkná kočka.

Tahle myšlenka Portera pobavila a definitivně přesvědčila, že je to tak, jak tvrdila.

„Docela bych se nadlábl.“

„S tím pomalu, frajere,“ protáhla mazlivým přízvukem. „Nebuď hned hrr, přechod z kapaček na tuhou stravu bude pozvolný. Můžu tě ale potěšit, protože řídkou proteinovou kaši dostaneš nejspíš už zítra nebo přinejhorším pozítří.“

Porter se opatrně nadzvedl.

Svaly moc neposlouchaly, rány tahaly a bolestivé zášlehy bloudily po nervových drahách, ale snést se to rozhodně dalo.

Sestřička urovnala podhlavník a na okamžik se sklonila tak nízko, že ucítil její vůni.

Zatočila se mu hlava.

„Přijde se na tebe mrknout doktor a naordinuje ti rehábko.“ Podala mu holící strojek a zrcátko. „Zatím se zbav těch štětin. Za deset minut se vrátím, abych tě umyla.“

„Umyla?“ Asi se zatvářil vyděšeně.

„Sám to nezvládneš, takže ti pomůžu.“ Nakrčila pihovatý nosík a pohodila hlavou s čepcem šviháckу posunutým na stranu. „Smrdíš, vojáčku, ale nic si z toho nedělej, jsem na to zvyklá. Osm týdnů je osm týdnů. Mimoto, nejsi zdaleka nejhorší případ vzhledem k tomu, co máš za sebou.“

„Tolik?“ snažil se zakrýt rozpaky.

„Ano.“ Bezmála vznešeně vyplula z pokoje a nastoupila na plošinu před kójí, která klesla mimo Porterův výhled.

Neslyšně si povzdechl a podíval se do zrcátka nic zlého netuše.

Leknutím ho upustil.

Zírala na něj Smrtka.

Kostnatá lebka s pergamenově tenkou kůží napnutou přes zašpičatělé lícní kosti, bezmasými tvářemi, suchými a rozpraskanými rty, vystupující čelistí a chorobně lesklýma očima v propadlých důlcích.

Tak tohle s ním provedla práce neznámého střelce.

Umělá nitrožilní výživa ho sice udržela při životě, ale na tloušťce mu nepřidala. Prošel drastickou pětapadesátidenní dietou.

Fuj!

S odporem se na sebe zamračil a pustil se do holení.

*****

„Prokoukl jsi," pochválila ho zrzka, když se objevila.

„Dalo mi to zabrat" zkusil vtipnou odpověď.

„Zabrat dostaneš v příštích dnech," usadila ho v rozletu „Moc se netěš."

„Kdo je to?" zeptal se a ukázal napravo přes průhlednou stěnu, kde se ve vedlejší buňce nacházel jakýsi podivný kokon, který ovíjela spousta článkovitých chapadel, hadic a kabelů. Světlo, jež uvnitř svítilo, bylo ostře modré.

„Vážný případ," řekla neutrálně. „Schválně jsme tuhle stěnu ztmavili, aby tě ten pohled nerozložil."

„Mám rád nerušený výhled," odtušil. „A co je mu?"

„Co myslíš, že mu asi tak je, he?" zkroutila sestřička obličej do nehezké grimasy. „Další mladej pitomec, co mu připadalo báječný popadnout pušku a střílet na jiný lidi."

„Kam to dostal?"

„Napalm, vojáčku. Koupil to svinstvo rovnou do obličeje." Porter si odfoukl, žaludek ošklivě poskočil. „Dost hrozný."

„Jako noční můra," poznamenala. Cosi nastavila na konzole za lůžkem.

„Dostane se z toho?"

„Ta šance vždycky je," prohlásila chladně.

Najednou neměl co odpovědět. Přepadl ho pocit vlastní bezvýznamnosti.

Opřel se a zůstal hledět do stropu, kde se vlnily náhodné barevné obrazce.

Ani se nepohnul, když sestra odešla.

*****

Pouze jednou za několik dní se na něho během lodního dopoledne chodila podívat skupinka lékařů, asistentů a mediků. Natlačili se do kóje, chvíli nad ním postáli, zatímco rozmlouvali nesrozumitelnou odbornou hantýrkou a on zmateně přihlížel.

Začal dostávat dětské porce jídla skládající se z neurčité kaše bez chuti a silně vodnatého džusu.

Objevila se rehabilitační sestra s mohutnými bicepsy, svalnatými předloktími a prsty jako svěráky. Bez velkých řečí se do něho pustila a začala se sérií nejlehčích cviků.

Skuhral, vzdychal, ale nepovolila.

Pouhých dvacet minut mu připadalo jako týden.

Když s ním skončila, vyčerpaně se skrčil na propocené podložce, prsty spojil na obvázané hrudi a zničeně oddechoval.

Kdyby na něho necivěly nehybné objektivy kamer, snad by se rozbrečel.

*****

Dny přešly v zaběhanou rutinu časného buzení, snídaně a dopoledního cvičení. Ze stěn se pokaždé vynořila článkovitá chapadla, jež mu pomohla s hygienou, převlékla a upravila lůžko. Přehoupl se oběd, hodinka odpočinku a další mučivá rehabilitace. Sestra se srdečným přístupem německé bachařky byl jediný živý člověk, který za ním po celý dlouhý den přišel. Ostatní komunikace se odehrávala výhradně přes videofonní síť. Kdykoli něco chtěl, stačilo o to nahlas požádat nebo stisknout tlačítko. Před večeří a po ní měl dovoleno sledovat pořady na vnitřním okruhu flotily. Nejvíc ho zajímala zpravodajská vysílání ohledně akcí na Esperanze.

„Na to se už nemusíš koukat, vojáčku," prohodila zrzavá zdravotnice, co jej měla zřejmě na starosti, když se zhmotnila u lůžka a přes kameru si všimla, co sleduje.

„Důvod?" hodil po hologramu očima.

Potřásla nechápavě hlavou. „Jakmile to bude možné, pošlou tě šupem do Sluneční soustavy a nejspíš propustí z armády. Dostaneš slušný důchod, co víc bys chtěl?"

Zachmuřeně si sundal sluchátka. „Já pryč nemůžu."

„A to jako proč, proboha?!" divila se.

Porter jí to neměl chuť vysvětlovat. „Prostě to tak je.“

„To je ale blbinec,“ pohodila rameny. Od stropu se sneslo plato se třemi prášky. „Stejně tě odsud odlifrují. Sníží ti zdravotní klasifikaci a pak tě možná zašijí někam do skladu kde se budeš do konce života motat mezi zaprášenými regály.“

Porter si její jízlivosti nevšímal. Vysypal tablety do dlaně, hodil si je do úst a spolkl.

Podmračeně sledoval hluchý obraz zabíraný z výšky asi sto padesáti metrů, kde tanková rota postupovala mělkým údolím. V dolní čtvercové výseči k tomu jakýsi plukovník vedl bezpochyby zasvěcený komentář, ale ten ho nezajímal.

Měl toho k přemýšlení víc než dost.

*****

V noci ho cosi zburcovalo.

Probral se, smysly zostřené jako při průzkumu na území nepřítele.

Podíval se ven mezi plástve kójí, ale prostor byl prázdný a v šeru palubní noci panoval naprostý klid. Ztěžka se nadzvedl na loktech a snažil se přijít na to, co mu pokazilo sny.

Napnul sluch, a teprve tehdy rozeznal v šumotu ventilace a vzdáleném hučení nemocniční lodi nový zvuk.

Tiché, ale o to naléhavější přerývané chroptění.

Hodil pohledem na pravou stěnu.

Šlo to odtamtud.

Za vesele žlutými chuchvalci, které si před usnutím navolil, probleskovala záře červených světel. Několik jich splašeně pulzovalo.

To ho vyděsilo.

Nebyla to sice jeho věc, přesto popadl ovladač, stiskl tlačítko služby a držel jej tak dlouho, dokud se u nohou lůžka nezhmotnila rozmrzelá tvář noční sestry.

„Co je?“ vyprskla naštvaně.

„To on…!“ naléhavě ukázal prstem.

Hologram zmizel a vedlejší buňku zalilo denní světlo.

Kdesi na stanovišti personálu zakvílel poplašný signál a vzduchem se přihnaly tři plošiny zároveň. Porter uchváceně sledoval, jak k nehybnému tělu vtrhli dva rozespalí lékaři a tři sestry se záchrannými

soupravami. Tolik lidí pohromadě zažil málokdy. I když stěna zůstala průhledná, stejně toho příliš neviděl. Zdravotníci se natlačili kolem visutého lůžka a s urputnou snahou rvali raněného vojáka ze spárů Zubaté, která si pro něj přišla.

Trvalo čtyřicet minut, než se shon uklidnil.

Vedoucí lékař si otíral zpocený obličej. „Vypadá to slušně."

„Tlak sto padesát na sto pět, puls sto jedna," hlásil druhý. „Saturace a krevní plyny normální, všechny hodnoty v zeleném."

Směnový personál mlčky sbalil nástroje a odvezl je. Jeden z lékařů si konečně všiml, jak na ně Porter civí, a stěna mezi kójemi ztmavla. Představení ve stylu přihlouplého seriálu o záchrance skončilo.

Poslední plošina se přesunula k jeho buňce.

Vrchní sestra vstoupila a dotkla se štíhlými prsty Porterova předloktí. „Máš to dobrý, vojáčku. Nebýt tebe, ta mrcha ho dostala a my si toho ani nevšimli. Systém neupozornil, že se něco děje."

„Porucha?" prohodil.

„Technici na tom dělají, klidně spi."

Osaměl, ale vzápětí zezdola přibzučel úklidový robot, aby zlikvidoval nepořádek. Roztrhané obaly, prázdné ampule, použité roušky, tampóny, hadičky, gumové rukavice a jiný odpad hbitě mizel v jeho nenasytných útrobách.

Porter zíral do stropu a spánek nepřicházel. Před vnitřním zrakem si přehrával uplynulé minuty.

Bledé šlachovité tělo, ostře vystupující žebra, kanyly a lesklé přístroje, tlusté vrstvy elastických obvazů a pružných chapadel. Ale hlavně průsvitná namodralá koule pohlcující vojákovu hlavu až k ramenům. Byla uchycená ve zvláštním složitém rámu, který ji fixoval proti pohybu, nezávisle na konstrukci lankového lůžka. Paprskovitě z ní vybíhaly tlusté trubice a svazky barevných kabelů.

V řídkém gelu líně kroužily bublinky plynu.

Sáhl si na prsa.

Tohle proti té monstróznosti vypadalo jako sranda.

*****

Hned od rána měl pocit, jako by se přiženil do královské rodiny.

Jindy uštěpačný zrzčin hologram překypoval pozorností, v hezké tváři trvale usazený výraz neobvyklé ochoty. Ze snídaně se stala hostina o třech chodech, z nichž nejlepší bylo jedovatě zelené želé, které chutí a vůní připomínalo rozpuštěné ovocné bonbóny. Rehabilitační sestra přišla ještě před vizitou. Stejně jako vždy neprohodila jediné slovo, ale v jejích pohybech byla tentokrát určitá jemnost, kterou jinak postrádala.

Lékaři s ním poprvé prohodili několik srozumitelných vět. Šéf oddělení v hodnosti plukovníka mu potřásl rukou a prozradil, že s ním armádní zpravodajský štáb natočí šot do večerní relace.

Porter se navenek tvářil potěšeně, ale v duchu si myslel, že zbytečné žvásty si mohli klidně odpustit.

Kecy nic nestojí, vybavila se mu užitečná poučka.

*****

Redaktor a kameraman nebyli naštěstí vlezlí.

Poručík v nažehlené slavnostní uniformě, který se k opravdovému boji nedostal nikdy blíž než na vzdálenost satelitního přenosu, choval k raněnému veteránovi skutečnou úctu. Pokládal Porterovi snadné otázky, vyslechl si pozorně jeho odpovědi, zatímco kameraman střihl typické záběry stísněné nemocniční kóje.

Popřáli mu štěstí, připomenuli, ať večer nezapomene sledovat hlavní zprávy, a odporoučeli se.

Porter ubitý z takové přemíry zájmu o svou osobu usnul.

*****

Panebože, to nejsem já!

Předtočený rozhovor ho šokoval.

Věděl, že na tom, co se týká vzhledu, není nejlépe - však ho první pohled do zrcátka skoro odrovnal, ale vidět se v pohyblivém a ozvučeném obraze - to byl neskutečný zážitek.

Hodiny po tom, co zhasla světla, ležel s otevřenýma očima a opět nedokázal usnout.

Neukolébalo ho ani šumění dýchacího ventilátoru z vedlejší buňky.

XVI. KAPITOLA

Stával se pohyblivějším a samostatnějším. Odstranili mu bandážovací krunýř a udělali převaz. Poprvé se mohl podívat na své rány. Jizva vedle prsní kosti byla malá a úhledná, zato ta na lopatce vypadala jako přejetý růžový pavouk. Aktivní gelové polštářky nahradily tenké náplasti. To samé udělali i s tříslem. Otravných deset minut ho podrobně skenovali a pak definitivně odpojili od monitorovacích přístrojů.

Zvládal jednodušší úkony. S pomocí chodítka se dostal na záchod a do kabinkové sprchy, jež se nacházela rafinovaně skryta za hlavou lůžka. Ačkoli nebyl silnější než batole, jeho zrzavá sestřička ho vyvezla každé odpoledne z kóje a nemilosrdně a vytrvale jej nutila k procházkám po ploše, která protínala střed oddělení intenzivní péče. Začínala u centrálních výtahů a dozorčího stanoviště a končila za velkou společenskou místnosti, kterou nikdo nevyužíval.

Nohy, ruce i všechny svaly se mu třásly, ale ona nepovolila, dokud nedokončil přinejmenším o půl okruhu víc než předešlý den. Povzbuzovala ho, někdy se mu posmívala, a když to bylo potřeba, zlehka ho postrkovala před sebou.

Porter by se nejraději na všechno vykašlal a zalezl do postele.

Při sledování rádoby zábavných pořadů skučel vyčerpáním.

Účastnil se předepsaných cvičení, ale nevkládal do nich víc, než bylo absolutně nutné. Odbyl si je s vědomím, že třicet minut uteče, a pak si s chutí zdřímne. Vůbec nic si nedělal ze zamračených pohledů rehabilitační sestry. Nevšímal si zrzčiných uštěpačných poznámek, ani dobře míněných rad doktorů.

Zabředal do stavu vnitřní otupělosti, lenosti a nechuti s tím něco udělat.

Chápal, že je to špatné, jenže hlásek, který křičel z bezedné studně podvědomí, byl stále slabší a slabší. Alespoň, že vzpomínky na noc plnou ohňů, střelby a kaskád trasírek bledly. Vytrácela se i hrůza z drtivých úderů, které roztočily svět.

A to bylo dobré.

Pohodlné.

Zatemnění zakrývající vedlejší buňku zmizelo, aniž to v něm vzbudilo větší vlnu zájmu.

S téměř letargickou nudou si prohlížel nehybné tělo a pomalu kýval nohama nad podlahou. Pryč byla modrá koule léčivého slizu. Nerezový rám odstranili, místo něho zůstal stojánek přidržující dýchací trubici.

Voják měl tvář zakrytou zvláštními obvazy, ale víčka mu ponechali volná.

Brzy se prý probere.

Tak to zaslechl při vizitě.

Povzdechl si a podíval se na hodiny. Brzy bude oběd.

V posledních dvou dnech dostával normální stravu a nemohl si stěžovat. Nemocniční jídlo bylo kvalitnější a stokrát chutnější než ty zatracené polní dávky.

Zarazil rytmický pohyb a spustil chodidla na podlahu.

Opatrně se postavil a belhavou chůzí se vydal na záchod.

Slyšel, jak nedaleko někdo křičí bolestí.

Ani se nenamáhal podívat do kójí kolem sebe.

*****

Voják, co přežil napalmovou sprchu, měl tuhý kořínek.

Hodinu od hodiny se zlepšoval, proto ho doktoři odpojili od ventilátoru dřív, než nabyl vědomí. Jeho organismus se pomocným prostředkům spíš bránil, než aby je přijímal.

Porter seděl na okraji postele a sledoval telestěnu, když se objevil obraz zrzavé sestřičky.

„Máš návštěvu, vojáčku!“ řekla.

„Já?“ opáčil Porter. Mnohokrát jí připomínal, aby mu říkala jménem, ale ona na to nic. Bylo to jako mluvit do betonu - a to ho přece jen štvalo.

„A kdo asi?“ Pohrdavě odfrkla a hologram v životní velikosti zmizel.

Šikmo shora se snesla plně obsazená plošina a šestihranným vchodem se dovnitř cpal Muray. Za ním se objevil seržant Dickinson, Kirsten, Wheeler, Tanaka a Burkov. Úzký prostor kolem lůžka najednou praskal ve švech.

„Ty vypadáš!“ neudržel se Burkov. „Co s tebou, proboha, provádějí?“

„Řekli nám, že seš v pohodě,“ přitakal Kirsten a tvářil se vyjukaně.

Obstoupili ho, poklepávali mu po vyhublých ramenou a potřásali si s ním rukama.

Vypadalo to, že ho rádi vidí, ale přesto Portera v jejich očích cosi zaráželo. Nejvíc patrné to bylo u Wheelera, který na uvítanou nesrozumitelně zabručel.

„Páčo máš každopádně slušný," tahal ho Muray za neostříhané vlasy.

„S těma fousama to taky není ono," přisadil si Burkov. „Říkal jsem ti, ať si je necháš natrvalo odstranit."

„Něco s tím provedu," mumlal Porter nejistě. Necítil se v jejich přítomnosti ve své kůži. „Co tady, hergot, děláte?"

„Vyřizujeme záležitosti ohledně zásobování," řekl seržant.

„Taky dneska konečně propustili poručíka," opřel se Muray o pojízdný stolek. Když pod jeho vahou ujel a narazil do stěny, zlostně se něj zaškaredil. „Tak si ho jdem vyzvednout."

„Je v pořádku?"

„No jo," přitakal Dickinson, „nebylo to s ním tak nahnutý jako s tebou."

„A jak vy?" zeptal se Porter a donutil se přestat pohupovat chodidly.

„Musím zaklepat, je to fajn," ťukl se seržant ukazováčkem do čela. „Nemohl jsem se dočkat, až odtud vypadnu. Lůžková část, kam mě šoupli, byl hotovej děs. Ty se máš jako paša."

„Ujde to."

„To bych řekl."

„My ostatní jsme byli v domácím léčení," upřesnil Kirsten. „Nechtěli nás ani hospitalizovat, takové hloupé škrábance a oděrky prý za to nestojí."

„Kde je zbytek?"

„Zpátky na Protectoru. Kompletují vybavení a zásoby," řekl seržant.

Rozhostilo se ticho.

Nástěnný panel se rozzářil, ze skrytých reproduktorů se vyvalila ztlumená ozvěna výbuchu. Poskakující záběr ruční kamery válečného zpravodaje padl do bláta. Kolem létala hlína, bylo slyšet syčivé svištění, ťukání a dutý klapot. Obraz zčernal, nějakou dobu byla tma, než kameraman otřel objektiv. Mezi hnědými šmouhami se daly zahlédnout shrbeně utíkající postavy s nosítky, vzadu hořel vojenský transportér. Důstojník obalený vrstvou nazelenalého svinstva od hlavy k patě křičel rozkazy a vůbec si nevšímal nepřátelské palby. Kamera se ukryla za

bok tanku. Objevily se mohutné rezavé pásy a otřískaná pojezdová kola. Ozvalo se charakteristické bzučení, dlouhá hlaveň klesla. Stroj sebou při výstřelu škubl, tlaková vlna mrštila reportérem několik metrů dozadu. Přes masivní věž se převalil oblak šedavého dýmu a zakryl celý výhled.

„Sledujete aktuální události z oblasti nejtěžších bojů v údolí La Rena," prohlásil neviditelný komentátor. „Za okamžik vám přineseme podrobnou analýzu o…"

„Tohle je zatím nic," prorokoval Burkov. „Bude to mnohem, mnohem horší. Ti šikmoocí parchanti jsou pořádně tvrdej oříšek. Pro nic za nic se nevzdají."

„Proč by nám taky kazili radost, no ne?" nahrál mu poťouchle Muray.

„Podle všeho to na Esperanze jen tak neskončí," řekl Tanaka hluše. „Federace se nechala zatáhnout do pořádnejch sraček, a jestli to koloniální armáda povede stejným způsobem, jako doposud, skejsneme tu rok, dva… i třeba víc."

„Jdete dolů?" nenechal se Porter obalamutit.

„Za čtyři dny," řekl seržant.

„Volno se nám kurevsky protáhlo," prohlásil Muray.

„Mobilní pěchota obsadila před třemi týdny velkou náhorní plošinu a vybudovala na ní trvalý opěrný bod." Dickinson nasadil vážný výraz. „Velení se toho chytlo a rozhodlo se z ní udělat předsunutou základnu pro všechny pozemní operace. Válka bude hned ekonomičtější a pohodlnější, žádné věčné pendlování mezi flotilou a Esperanzou."

„Teď tam řádí prapory ženistů a chystají tábory pro přísun vojska. Stane se z toho obrovský, silně opevněný mraveniště." Burkov obrátil oči v sloup.

„Vím," přikývl Porter. „Hodně se o tom mluví na síti."

„Hele, viděls, co zbylo z kotliny?!" vybafl Kirsten.

„Ne… vlastně ne," podivil se Porter. Až nyní si uvědomil, že ho to do této chvíle vůbec nenapadlo udělat. Jako by minulé události vymazal z paměti. Možná se k nim podvědomě nechtěl vracet.

„Cos tu sakra celou dobu vyváděl?" potřásl Muray nechápavě hlavou. „Šťoural se prstem v nose?"

„Tak na to se rozhodně mrkni, stojí to za to," řekl Burkov. „Stalo se přesně to, co Drobeček předpovídal. Všechno je fuč, v předhůří zeje díra jako do prdele."

„Ten výbuch musel být obludný. Však nás to s evakuační mašinou protřáslo, a to jsme byli od epicentra minimálně pět set kilometrů. To si ale nepamatuješ, co?" Tanaka si poklepal prstem na spánek.

„Ne," odtušil Porter.

„Sekundární následky jsou hrozivé." Seržant Dickinson si promnul bradu. „Zdá se, že jsme způsobili globální katastrofu. Atmosféra je plná prachu, počasí se dlouhodobě změnilo. Prvních deset dní byla po Severním kontinentě tak silná a vytrvalá zemětřesení, že velení muselo stáhnout většinu pozemních jednotek. Mlčí se o tom, ale asi došlo k poškození litosférické desky."

„Quaid?" zamumlal Porter.

„Měl fantasticky efektní funus, ber to tak." Burkov pokrčil rameny. Neznělo to ale vůbec cynicky.

„Nikdo neodešel z kotliny po svejch," řekl Muray hořce.

„Může tě těšit, že tvůj kolega snajpr to má za sebou."

„A co ty?" zeptal se Kirsten přímo.

Porter pokrčil rameny. „Prý tu ještě asi dva týdny pobudu a pak se uvidí."

Seržant Dickinson sáhl do kapsy a podal mu plochou krabičku. „To je pro tebe."

Porter ji nerozhodně převracel v prstech.

„Otevři jí," pobídl ho Muray netrpělivě.

Víčko s cvaknutím odskočilo a na červené napodobenině sametu se blýskl stříbrný kříž Za statečnost, Purpurové srdce, střelecký odznak První třídy a stužka mise.

Porter měl pocit, jako by ho někdo nabral kolenem do žaludku. „To ne!"

„To víš, že jo," řekl Dickinson. „Všude je hrozný chaos, proto se oficiální předávání nekonalo - z mnoha důvodů. Poručík lituje, že ti to nemohl dát osobně."

„Myslím, že mi to nepatří," vysoukal ze sebe Porter.

„Pitomost!" řekl Tanaka.

„A komu, když ne tobě?" zvedl seržant huňaté obočí. „Všichni jsme nějakou tu cetku dostali."

„Jenže první střelecká se nerozdává jen tak,“ namítal Porter chabě. „K tomu je nutná kvalifikační zkouška před odbornou komisí. A ani pak to není jistý.“

„Zdá se, žes vyhověl,“ pleskl ho Muray po zátylku. „Ze záznamu tvého ITWDS ti bylo započteno třicet devět potvrzených zabití. To je slušná řada, ne?“

„Máš štěstí, že Drobeček pouzdro s mikropočítačem nenechal ležet na naklaďáku.“

„Armáda vydala takový to nablblý prohlášení,“ řekl Dickinson, „ze kterého vyplývá, že si nad vším myje ruce. Jestli si ale někde nahoře mysleli, že to maj v kapse, šeredně se sekli. Z komplexu sice nezůstalo ani tolik, aby se to dalo nabrat na špičku bajonetu, ale vsadím se, že Weyland-Yutani se patřičně pojistila. A řadoví žluťáci se do nás pustili jako blázni.“

„A ta… mlha?“ šeptl Porter.

Kruh vojáků na něho nehybně zíral. Jejich výrazy získaly na ostražitosti.

„Víte, co myslím? To, co bylo v ní.“

„Nikdy nic nebylo,“ řekl sotva slyšitelně seržant Dickinson. „Dovezli jsme nálož na místo a hned se vrátili. Zdržela nás porucha zámku dekontaminační komory.“

Porterovi přeběhl mráz po zádech.

Ale také se mu obrovsky ulevilo. „To jsem rád.“

I vojáci se uvolnili. Zase vypadali přátelsky a rozjíveně.

Porter zaklapl krabičku a položil ji na podhlavník.

„Shapiro chtěl jít mermomocí s námi,“ řekl Dickinson, „ale nakonec to nešlo. Snad ti poděkuje jindy…“

Všem došlo, jak to znělo hloupě. Dokonce i seržant zbytek věty polkl.

Tahle odmlka byla tíživější než ta předchozí.

„Co je mu?“ zkusil Burkov zlehčit situaci, proto ukázal do vedlejší kóje.

„Napalm,“ utrousil Porter.

„Hnusný svinstvo,“ podrbal se Muray na bradě.

Atmosféra zůstávala napjatá.

A trapnější.

„Víš… slyšeli jsme, že se k družstvu nejspíš nevrátíš," řekl Kirsten posléze.

„Vlastně nevím," odvětil Porter. „Felčaři mi zatím nic konkrétního nenaservírovali."

Snažil se tvářit statečně, ale moc mu to nešlo.

„Byls na tom zle," řekl Dickinson rozvážně. „Fakt jsme si mysleli, že už tě neuvidíme, takže to, že s tebou klábosíme, je vlastně takovej zázrak."

„Nevím…"

„Jak seš na tom momentálně?"

„Na hovno," přiznal Porter popravdě.

„Musíš mít parádní jizvy," zkusil to svým způsobem Muray. „Alespoň ti zbude špicová památka." Kirsten ho nenápadně nakopl.

„A co Lišák?" vzpomněl si Porter. Teď bylo na návštěvnících, aby znejistěli.

„Proč se ptáš?" stiskl Burkov rty do rovné čárky.

„Jen tak." Porter přejel po vojácích pohledem. „Děje se něco?"

„Poggy se za tebou zastaví a sám ti všechno poví," uzavřel zjevně nepříjemné téma seržant Dickinson.

„Fajn."

Několik minut se bavili o zbytečnostech. Poté se mariňáci chvatně rozloučili a přivolali plošinky. Jako poslední zůstal Wheeler.

„Nekašlej na to a dej se dohromady," zahučel.

„Drobečku?"

„No?"

Porter nevěděl, jak to ze sebe dostat.

„Když jsem byl na sále… viděl jsem tě," řekl s přemáháním.

Svalovec s nazlátlou pletí pokrčil lehce rameny. „Možné je úplně všechno, chápeš?"

„Snad."

Porter osaměl.

*****

Dával si s večeří načas.

Odchodil povinná kolečka a skončil v zastrčeném koutě společenské místnosti, zatímco párek desátníků nadšeně hulákal z pojízdných křesel při sledování regionální verze fotbalového mače.

Utkání to bylo mizerné a nudné - podle jeho mínění.

Nakonec se otráveně zvedl a zlehka kulhaje, nechal se vynést do své kóje.

V době, kdy byl pryč, sundal směnový doktor sousedovi z čela věnec snímačů, který připomínal trnovou korunu.

Porter se posadil a otupěle sledoval, jak se vojákovi zdvihá a klesá hruď. Nikdo u něho nebyl, takže byl první, kdo viděl, že otevřel oči. Šedomodré duhovky se zaleskly ve štěrbinách mezi obvazy, nečekaně pozorný pohled sklouzl po stropě.

Nad visutým lůžkem se zhmotnil uvítací hologram, ale popálený voják mu nevěnoval žádnou pozornost.

S nesmírnou námahou se podíval přímo skrz stěnu na Portera, který sebou poplašeně trhl.

Víčka zamrkala jako na pozdrav.

Situace Porterovi připadala absurdní.

Vždyť ho přece nezná! Ten kluk si ho zaručeně s někým spletl. Je dezorientovaný.

Jenže ve výrazu zapadlých očí zahořela taková naléhavost, že Porter nedokázal věřit na obluzenou mysl.

Nevěděl, jak se zachovat, proto z nouze přikývl.

Vojákovi to zřejmě stačilo.

Víčka se mu zachvěla a zavřela.

Když se asi o hodinu později objevil obraz směnové sestry, nedalo mu to, aby se nezeptal.

„Kolik mu je? Vypadá dost mladě.“ Prstem ukázal na pacienta.

„Koloušek,“ zasmála se vyhublá brunetka. „Podle záznamů oslavil před čtyřmi týdny devatenáctiny.“

Až nyní si uvědomil, co ho na tom klukovi podvědomě zaujalo.

Po tolika dnech!

Na obnaženém levém rameni vytetovaný kulatý znak.

Symbol námořní pěchoty.

Bleskem z čistého nebe se stala zaprášená vzpomínka na okamžik, kdy se jako rekrut potkal s družstvem mariňáků. Bylo to vysloveně iracionální, ale přihnal se takový nápor polozapomenutých vzpomínek,

že se přidržel okraje postele, aby neupadl. Dokonce měl v ústech tu protivnou železitou pachuť marsovského prachu. A ačkoli již nebyl tím vyplašeným holubem, opět pocítil ke špinavým a viditelně unaveným postavám ve své mysli respekt. Ohlížel se na ně přes propast času, skoro jako by to bylo včera, co mu na rozloučenou přáli zlomený vaz.

Neholeni, v plné zbroji, ledabyle se opírali o zábradlí a tvářili se, že jim svět může přinejmenším políbit zadek. Vypadali, a oni i jimi byli, jako profesionálové.

Veteráni.

Čím jsem vlastně já?

Porter se otočil zády ke kamerám nad vchodem, aby si nikdo nevšiml, jak je bledý.

Namáhavě, téměř neslyšně dýchal. Zakousla se do něho zimnice, až se roztřásl. A když nejhorší nával pominul, dotkl se špičkou prstu vlastního tetování pod tričkem. Natáhl se po ploché krabičce, kterou přinesl seržant Dickinson, otevřel ji a položil na zmuchlanou deku vedle sebe.

Dlouho, velice dlouho si prohlížel kousky barevného smaltu.

*****

Následující den přišla skupina lékařů na pravidelnou vizitu.

Letmo přehlédli Porterovy zdravotní záznamy za posledních čtyřiadvacet hodin a chystali se odejít.

„Pane?“ ozval se Porter.

Šéflékař se překvapeně otočil.

Nebylo obvyklé, aby s nimi tenhle zdrchaně vyhlížející voják sám od sebe komunikoval. Dávno se shodli na diagnóze posttraumatického šoku.

Zažili to mockrát.

Dalo by se říct, že bezmála u poloviny případů, které přežily závažná fyzická poranění. Stávalo se, že mnohokrát došlo k příznivému obratu a dotyční se z depresí dostali zároveň s tím, jak se vyhojili tělesně. Někdy to ale nevyšlo. Podobné stavy mohly přetrvat i do konce života.

„Ano?“

„Chtěl bych se na něco zeptat, pane. Mohu?“

„Jistě, vojáku.“

„Co se mnou bude?“

Plukovník si přejel špičkou ukazováku po kořeni nosu.

„Nikdo o tom s vámi nemluvil?“

„Ne, pane.“

„V poslední době jsme měli spoustu těžkých příjmů,“ pospíšil si ošetřující lékař. „V návaznosti na rozsáhlou pozemní operaci bylo tolik práce, že jsme nevěděli, kam dřív skočit.“

„Jistě,“ zamračil se šéflékař. Napřáhl ruku a jeho asistent mu podal Porterův osobní displej. „Věc se má tak, vojáku. Do čtrnácti dnů vás propustíme. Budete schopný absolvovat hyperprostorový skok, takže se nejbližší transportní lodí vrátíte do Sluneční soustavy a na svou domovskou základnu. Zařadí vás do doléčovacího programu a potom se uvidí. Záleží na personální situaci a volných tabulkových místech, a samozřejmě také na kategorii vašeho smluvního závazku.“

Nevěděl tedy všechno.

„Bude mi snížena zdravotní klasifikace, je to tak, pane?“

Plukovník si cosi vyhledal v elektronické složce. „To je skoro jisté.“

„Jak moc, pane?“

„Sedmadevadesát procent? Utrpěl jste mimořádně těžká poranění, takže již vzhledem k tomu byste měl být vyřazen z aktivní bojové služby.“

„Chtěl bych se vrátit k jednotce, pane.“ Porter, tím co vyslovil, překvapil i sám sebe.

Hlavní lékař švihl obočím do naježených oblouků. „Podle toho, co vím, váš dosavadní přístup tomu neodpovídá. Takový stav plně chápu - desetiletí lidi léčím, neposílám je na smrt - a jsem srozuměn s tím, že většina postižených má válčení plné zuby jednou provždy, ale proč ten obrat právě ve vašem případě?“

„Víte, pane, to se špatně vysvětluje.“ Porter se odmlčel. „Něco se změnilo,“ ukázal si na prsa.

„To není jednoduchá záležitost. Ještě před transportem byste musel projít řízením před lékařským konziliem. To jediné může potvrdit váš kvalifikační status. Později by to bylo příliš složité a k původní jednotce byste se nedostal zcela určitě, pokud vám jde především o tohle. Na druhou stranu, vaši funkci není možné obsadit dřív, než budete uschopněn - ať již s takovým nebo onakým výsledkem.“

„Pane, dáte mi šanci?“

Plukovník i ostatní lékaři na Portera civěli jako na nově objevený živočišný druh.

„Čtrnáct dní je velmi omezená doba, s ohledem na rozsah vaší indisponibility.“

„Mohl bych poprosit o tři týdny? Víc nežádám, pane!“

„Ani to z medicínského hlediska nic neznamená.“

„Dokážu to, pane! Věřte mi.“

Šéf oddělení se poškrábal na tváři. „Jestli to váš ošetřující lékař nějak zařídí, nejsem zásadně proti.“

Plešatějící kapitán, který měl Portera na starosti, s jistým zaváháním přikývl.

„Dobře. Dvacet jedna dní počínaje dneškem, ani o chloupek déle.“

„Děkuji, pane.“

„Nemáte zač, vojáku. Samotného by mě zajímalo, jestli to zvládnete. Máte sice vrozené předpoklady, ale uvidíme.“

Plukovník se vychytrale pousmál.

„Myslím, že si na vás vsadím.“

Porter za skupinkou doktorů zasalutoval.

*****

Vkulhal do rehabilitačního centra a našel sestru, která s ním obyčejně cvičila.

„Ještě není čas,“ hodila pohledem po holografické bublině a nazlobeně svraštila černé obočí.

„Jsem vděčný za vaši péči, ale potřebuju se dostat za tři týdny do stejné kondice, jakou jsem měl, než ze mě udělali řešeto.“

Její přísné rysy dostaly tragický výraz. „Bez šance.“

„Mám to povoleno.“

Založila si svalnaté ruce v bok. „Takhle mám práce nad hlavu, během směny se vůbec nezastavím. Nemám čas zabývat se jenom tebou, vojáčku.“

„Chci kvalitní rozpis, zbytek zvládnu sám.“

Poprvé, co ji Porter znal, se sestra pousmála koutkem rtů.

„Ty si věříš, co?“

„Trochu.“

„Jenom trochu?“ Zavrtěla hlavou. „Tak to se nemáme o čem bavit, sbohem.“

Porter sepnul prosebně dlaně. „Zkuste to se mnou.“

Zamyšleně přimhouřila oči. „Bude to peklo… peklo, chlapče.“

„Nevadí. Aspoň mi zbytek pobytu rychleji uteče.“

„Jak myslíš.“ Přistoupila k nejbližšímu terminálu. „Abys věděl, dám ti tvoji šanci.“

„Bezva.“

„Neraduj se. Nakonec budeš litovat.“

Nad projektorem vyskočila složitá tabulka.

„Hmm, to se podívejme,“ zamnula si sestra mozolnaté dlaně. „Tři dny a je po tobě. Dorazíme, co načaly rákosnické kulky.“

Porter stiskl čelisti tak silně, až zaskřípal zuby.

Sestra souhlasně kývla, dotkla se virtuálních symbolů a podala mu plochý displej, ne větší než obyčejný komunikátor.

„Je v tom kompletní program na celé období. Sestavil ho podle tvého požadavku počítač, ale za výsledek neručím. I tak je to podle mého sotva padesát na padesát.“

Odvedla ho do rozlehlé haly plné posilovacích strojů.

Několik pacientů v ústavních úborech cvičilo, ale i tak se tělocvična zdála skoro prázdná.

„Většina mašin se používá pro terapeutické účely. Docházej sem pacienti z několika nemocničních oddělení, takže tu bývá občas dost našlapáno. Když se ale budeš řídit rozpisem, vždycky se vejdeš. Každý stroj se automaticky nastaví a hned ti ukáže, jestli jsi v požadované toleranci. Pokud ne, důrazně tě upozorní, abys přidal.“

„Jo, chápu.“

„Tak do toho.“

„Hned?“ zaváhal Porter.

„Ano!“

„Nemám oblečení.“

„Hadry si vyměníš při odchodu.“ Dlaní ho postrčila. „Jestli se do toho nedáš právě teď, nezačneš nikdy!“

„V pořádku.“ Porter se podíval na úvodní stručnou informaci a pověsil si displej na krk. Rozhlédl se a zamířil k podivné lavici, která připomínala středověký skřipec. Přiložil bříško palce na senzorový snímač. Sedací plocha sklouzla níž a upravila svůj sklon. Ukazatel

reálné hmotnosti odpovídající nastavenému závaží sklouzl k nejnižší hodnotě.

Zaujal správnou polohu, prsty sevřel okolo madel.

Hodil po rehabilitační sestře kradmým pohledem.

Stála tam, podmračená, ruce zkřížené na mohutných prsou, a pozorovala ho.

Nadechl se a zabral.

*****

Pět dní strávil v deliriu svalových křečí a horečky.

Nyní si dvojnásob připadal jako neschopný mrzák. Znovu se ke své nechuti neobešel bez automatického chodítka, jinak by se vůbec nedostal na záchod, na jídlo a do tělocvičny. Sotva se dovedl sám obléknout, hekal při každém pohybu. Neulevily mu ani hodiny plavání, masáže, super energetické drinky a výživné preparáty, které mu sestry několikrát denně podávaly.

Zesláblé tělo se muselo s fyzickým zatížením porvat. Nic jiného mu nezbývalo.

Jako by propadl drtičem na odpadky.

Procházel avízovaným peklem, jeho vůle se chvěla na tenoučkém vlásku.

Když však hrozilo, že i ten se přetrhne, stačilo si připomenout seržanta Starého Zmrda, jak nad ním stojí a řve svým srdečným zupáckým způsobem. To ho spolehlivě povzbudilo, aby vydržel a neházel ubohé zbytky odhodlání za hlavu.

První období tréninku a návratu do normálního života bylo víc než příšerné, ale přineslo s sebou i světlejší stránky.

Například získal ztracenou chuť k jídlu.

Vlastně žral jako nezavřený. Pokud se nehýbal nebo nespal, neustále něco žvýkal a polykal.

V jídelně se personál smál, když si ke stolu odnášel trojité porce.

Bylo mu to jedno. Zabouchl dveře před vnějším světem a soustředil se pouze na sebe.

A po třech dnech začalo jít všechno o nepatrný zlomeček snadněji, než na úplném začátku.

Proto dřel ještě tvrději a neústupněji.

Měl cíl a výsledky se začaly poznenáhlu dostavovat.

*****

Porter se vrátil z plavání a běhu na trenažéru, svalil se na postel a nacpal si do pusy polovinu ovocné tyčinky. Další cvičení měl mít podle programu až za tři hodiny, přesto si nařídil buzení už za šedesát minut.

Spánek byl důležitý, ale času měl tak málo.

Před vytrvalostním tréninkem si půjde trochu zaběhat a pak zkusí pár minut boxu.

Jakmile se hlavou dotkl podhlavníku, už spal jako zabitý.

*****

Tři týdny uplynuly opravdu tak rychle, že si to ani nestačil uvědomit. Přecházel podél postele sem a tam, nedokázal se ani na chvilku zastavit.

Byl nervózní.

Po tisící se podíval na hodiny.

Ještě patnáct minut.

Zhluboka se nadechl, přivolal si plošinku a nechal se odnést k tréninkovému centru, kde se obden scházel tým revizních lékařů.

*****

Porter obhlédl kóji, ve které strávil tolik času. Lůžko bylo převlečené a ustlané.

Právě se vrátil od řízení před konziliární komisí.

Těsně, ale uspěl.

Zdravotní klasifikace mu byla ponechána, výsledek rozhodnutí zněl: Plně schopen - klasifikace A+ nezměněna.

Ještě nyní ho každá myslitelná částečka těla bolela od brutálního tréninku, který absolvoval pod nesmlouvavým dohledem vrchní rehabilitační sestry.

Před dvaceti minutami se zbavil nemocničního úboru a vyměnil ho za nové maskáče a výsadkářské boty. Ty původní - prostřelené, potrhané, špinavé a zakrvácené - byly dávno zlikvidovány. Také si

vyzvedl drobnosti, které měl u sebe, když ho záchranný stroj vyložil na traumatologickém příjmu nemocniční lodi.

Usmál se sám pro sebe, sebral ze stolku krabičku s medailemi a strčil ji do náprsní kapsy.

Do mysli se mu totiž vloudila vzpomínka na vrchního seržanta Bracketta.

Už chtěl odejít, když uslyšel chraplavé odkašlání z reproduktoru na komunikačním panelu.

Nechápavě se otočil a zachytil pohled ze sousední buňky. Jako mnohokrát kývl na zraněného mariňáka a tázavě nakrčil obočí.

Do dneška ho neslyšel promluvit. Vdechnutý oheň poškodil hlasivky, hrtan a horní část plic. Čekala ho ještě minimálně jedna náročná operace.

Mladíček, když nespal, ho občas dlouhé minuty zkoumavě pozoroval zpod nově implantovaných víček a rekonstruovaných obočí. Nejprve to Porterovi vadilo, ale zvykl si.

O to víc ho překvapilo, když viděl, jak námořní pěšák naznačuje, aby šel k němu.

„Copak, kamaráde?“ zajímal se.

Netrpělivý posunek.

Porter nastoupil na čekající plošinu a posunul se o vchod vedle. Nahnul se k drátěné konstrukci a v nose ho polechtal zvláštní pach, jež vydávaly krycí polštářky, kterými měl voják zakrytou téměř zhojenou tkáň v obličeji.

„Díky…“

Chraptivý šepot.

„Za co, proboha?!“ napřímil se Porter zděšeně.

Mariňákovi dělala každá slabika ohromné potíže.

„…víš!“ Syčivé vydechnutí.

Porterovi se vybavilo blikání červených výstražných světel tehdy v noci.

„Řekli ti to?“ zamručel.

Unavené zavrtění.

„Sestry? Moc mluví.“

Voják nesouhlasně přivřel oči a ukázal si na spánek.

„To nestojí za zmínku,“ mávl Porter rukou. V duchu ale pociťoval zvláštní rozjařenost.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se, aby zakryl rozpaky.

„…Drake.“

Musel se nad ním hodně sklonit, aby mu vůbec rozuměl.

„Určitě to zvládneš.“ Zakroužením paží obsáhl nemocniční loď.

Nepatrné škubnutí rameny.

Porter se ohlédl k otevřenému vstupu. „Musím padat, kamaráde. Spoj na Protectora nepočká.“

Mariňák zvedl ukazováček a prostředníček na rozloučenou.

„Měj se, třeba se někdy potkáme.“

To už ale voják zase spal.

*****

Další překvapení čekalo na Portera u východu z oddělení.

„Ahoj.“

„Lišáku! Co tady, kruci, děláš?“

„Čekám na tebe, představ si.“ Poggy neměl maskáče, ale slavnostní uniformu. Opíral se o sloupek informačního systému a na tváři mu pohrával nejistý náznak úsměvu.

„Já myslel, že družstvo je na Esperanze.“

„Taky je,“ přikývl Poggy.

„Budeš mi dělat doprovod, abych nezabloudil? Jak ses ale dozvěděl, kdy mě pustí?“

„Zjistil jsem si to.“ Voják mu podal ruku.

„A co ten parádní ohoz? Na mě moc oficiální, tos nemusel.“

„To není kvůli tobě.“

„Ne?“ podivil se Porter a podezřívavě nakrčil nos. „Někam se chystáš, Lišáku?“

„Do civilu.“

„Cože?!“ vydechl překvapeně.

Posmutnělý úsměv v pihovaté tváři. „Za hodinu letí transportní trajekt do Sluneční soustavy. Budu na jeho palubě.“

Porter tu novinku zkoušel strávit.

„Seš pevně rozhodnutej, co?“ řekl nakonec.

Kolem projely plně naložené manipulační vozíky a úklidový robot.

„Ano.“ Poggy rozhodil ruce. „Tenhle džob není nic pro mě.

„Kdy jsi na to přišel?“

„Když jsme šli pro toho plukase, pamatuješ?“

Krátké přikývnutí.

„Tehdy jsem si to uvědomil. Zkoušel jsem to ze sebe dostat, ale nešlo to. Tebe to nepřekvapuje, že?“

„Měl jsem takovej pocit.“ Porter semkl rty. „Lepší, žes na to kápnul dřív, než by bylo pozdě.“

„Jasně. Jsem rád, že to kvůli mně žádnej z kluků neodskákal.“

„Jseš stejně dobrej jako kdokoliv z nás, tak proč?“

„To k tomu nestačí.“

„Fajn.“ Porter věc dál nerozpitvával. Tohle téma nebylo pro Poggyho snadné.

„Díky,“ oddychl si Lišák.

Porter ho objal kolem ramen a navedl k výtahům. „Doprovodím já tebe.“

„A co tvůj spoj?“

„Poletím jiným pendlem,“ ušklíbl se Porter. „Esperanza se nikam neodkutálí.“

Kývl na empíka a vyšli do hlavního koridoru, který se táhl od přídě k zádi.

XVII. KAPITOLA

Porter seskočil z muničního tahače.

„Díky!“ zakřičel na řidiče a hodil si vak na rameno.

Ten mu zamával a pásák se rozjel. Na nedaleké křižovatce řízené otráveným vojenským policistou přibrzdil a zatočil doleva na obchvat kolem základny.

Porter musel doprava.

Dokud šel po silnici ze zpevněných dílců, bylo to dobré. Jakmile však uhnul koloně vojenských vozidel tím, že seskočil z nezpevněné krajnice, ihned se zabořil po kotníky do mazlavého bláta.

„Je bezva být zase na pevné zemi,“ uplivl si zhnuseně.

Zastavil se a popotáhl za popruh báglu.

Měnilo se počasí, proto jizva na prsou pobolívala.

Dával si načas, rozhlížel se a vstřebával hektickou atmosféru vojenského ležení. Vnímal důvěrně známý shon, který vypadal jako náhodný a nepřehledný zmatek, kdy se z místa na místo, bez ladu a skladu, přesouvaly tisíce lidí, hory materiálu a nekonečné procesí techniky všeho druhu. Náhorní planina, kterou armáda vyrvala ze spárů Revolučních gard, byla skutečně rozlehlá, to si všiml při přistávacím manévru. Měla zhruba čtvercový půdorys, rozměr minimálně patnáct na dvacet kilometrů.

Nákladní člun pomocných sborů, do kterého se vecpal na poslední chvíli, dosedl na nejvzdálenější stojánku narychlo zbudovaného letiště. Naštěstí se mu podařilo stopnout ochotného řidiče, který ho svezl téměř k jeho táboru. Nebylo jednoduché ho najít, protože systém základní navigace nebyl dosud v provozu. Základen a opevnění se na plochém vrcholu nacházelo takové množství, že i empíkovi, jehož se ptal na cestu, trvalo dobrých pět minut, než přes terminál v džípu zjistil, která z nich to je, a poradil mu správný směr.

Blížil se k okraji ležení, kde mohlo být ubytováno pět tisíc vojáků. Vlevo se nacházely autoparky a odstavné plochy s řadami tanků a obrněných transportérů. Ve vzduchu se vznášel vtíravý pach oleje a pohonných hmot, hnilobný smrad zbytků z jídelen, chemických záchodů a provizorních latrín. Prudké poryvy větru ženoucí se z horských úbočí, jejichž zasněžené vrcholky se ztrácely v narezavělé oblačnosti, přinášely štiplavé závany prosycené nesčetnými starty a

přistáními. A nejhorší ze všeho byl všudypřítomný popílek, mikroskopické částečky, ze kterých pálilo v nose a škrábalo v krku.

I když podle předpovědi mělo být jasno, viditelnost nestála za nic.

Esperanza rozhodně nevypadala tak, jak si ji pamatoval z minula.

Při sestupu se zájmem pozoroval nový pás aktivních sopek, hodně vulkánů se objevilo i na místech, která byla dříve seismicky netečná. A z monstrózního kráteru v Jižním pohoří doposud stoupala hustá bílá pára.

Větší táborové stavby nebyly zatím dokončeny, mezi samohybnými děly, houfnicemi a raketomety se proplétaly ženijní bagry, manipulační stroje a nákladní auta se stavebním materiálem. Automatické jeřáby k sobě skládaly typizované buňky, jež po propojení vytvoří městečka pro pěší jednotky. Rachocení motorů a chřestění pásů co chvíli přehlušoval ryk stíhaček a taktických bitevníků přelétávajících v malé výšce. Přes bušení pracovních strojů, jež znělo jako tlukot obrovských bubnů, se dalo zaslechnout dunění dělostřelecké palby vedené z okrajových palpostů.

Možná se na přístupových cestách bojovalo, pravděpodobně však šlo o podpůrnou palbu na velkou vzdálenost.

Nikoho to viditelně nevzrušovalo.

Porter se přebrodil na sušší chodníček a po něm dorazil ke křivé tabuli před primitivní brankou, z níž viselo několik ušmudlaných bojových standart.

Vítejte na pláži Zeda - domově všech ztracenejch zkurvenců! stálo na oblouku nastříkáno kostrbatým písmem.

Porter se odevzdaně zastavil. Jestli mu někdo neporadí, bude v tomhle mumraji bloudit do večera, než najde svou jednotku.

Měl štěstí.

První voják, kterého zastavil, sjel uznalým pohledem stužky nad jeho levou kapsou.

Neposmíval se, neohrnoval nos.

„Koho že to hledáš, brácho? Mariňáky? Ty jsou ubytovaný kousek od nás.“

Při krajnici se přehnal vyprošťovák a ohodil je hrudkami bláta.

„Nablblej idiote! Buzerante!“ ukázal za ním voják vystrčený prostředník. „Hele, jsou tam dvě družstva. Mají hlášku, že se objevíš?“

„Snad jo.“

„A který z nich? Nedávno jsme měli společný manévry, matně si je pamatuju.“

„Charlie.“

„No, abych pravdu řekl… nevelí mu poručík s takovým aristokratickým frňákem?“

„To bude on.“

„Takže seš na správný adrese, kamaráde!“

Porterovi se ulevilo. Srovnal krok s vojákem od mobilní pěchoty a nadhodil si pytel, aby ulehčil bolavým zádům.

Byl doma.

Sakra, jak pitomě to znělo!

Ale byla to pravda.

Jsi zpátky…

Ucítil chvějivé bodnutí u srdce, které nemělo s jeho zraněním nic společného.

…ve válce.

konec